PUBLISHED BY:
THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA
WORKS PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELLY LTD.,
TIRUNELVELI, :: MADRAS.
November 1942.

The B. N. Press, Madras.

பதிப்புரை

'வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்வது எவ்வாறு? அங்ஙனம் நெறியறிந்து வாழினும், அதன்கண் இழுக்க லுடையுழி அவ்வப்போதும் ஊற்றுக்கோ லொப்ப உதவும் ஒழுக்கமுடையார் வாய்ச்சொல் எது? இவை முதலிற் றெரியவேண்டும்' என்பது, நல்வாழ்க்கை நிலையை விரும்பி அதன்கட் செல்ல முயல்குவா ரொவ்வொருவரும் நாடோறும் விரும்பிக்கேட்கும் இரங்கியவேண்டுகோளுரையாகும். இச் சிறுநூல் அதற்கு ஒரு வகைச் செவ்வியில் விடைகாண முயன்றிருக்கின்றது.

உணவு, உடை, கல்வி, பழக்கம், வழக்கம், ஒழுக்கம், விழுப்பம் என்னும் ஏழு தலைப்புக்களில் மேற்குறித்த வினாப்பொருள் இதன்கண் ஆராயப்பட்டிருக்கின்றது. ஏழு தலைப்புக்களும் ஏழு கட்டுரைகளாகக் கட்டுரைத் திறத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. எழுதியவர் கழகப் புலவர் இளவழகனார்.

பண்டைக் காலத்தவர் வாழ்வியல் முறையை விளக்கு முகத்தால், இக்காலத்தவர் மேற்கொள்ளுதற்குரிய நல் வாழ்க்கைப் பேற்றிற்கு இந்நூல் நுண்ணிய மெய்ம்முறை களை நெறி கோலிக் காட்டுகின்றது. இதனைக் கற்பார், மெய்வாழ்க்கையில் முறைதெரிந்து நிற்க வழி காண்பர்; தெளிவெய்துவர்; கடைப்பிடியும் பூண்பர். உண்ணவும் உடுக்கவும் கற்கவும் பழகவும் வகைதெரிந்து, வழக்கந் தழீஇ ஒழுக்கம் பூண்டு விழுப்பமெய்துதற்கு, மக்கள், தம்

சிறுபருவத்திலிருந்தே முயன்றுவருங் கடமையுடையராக லின், மாணுக்கர்க்கும் இவை பெரிது பயன்படும்.

கருத்துக்கள், மெய்வாழ்வில் நிற்குஞ் சான்ருேரிட மிருந்தே பெறுதற்குரியன. அவைதாம் இழுக்கலில் ஊற் றுக்கோலென உதவுவன. தக்கார் வாழ்க்கையோடையில் அவை சில நேரத்தில் மட்டுமே அருமையாக அரும்பி மலர்ந்து மணம் வீசி வருகின்றன. தொல்காப்பியர், திருவள்ளுவர், கபிலர், இளங்கோவடிகள் முதலிய எண் ணிறந்த சங்ககாலச் சான்ருேரின் கருத்துக்கள் அத்தகைய அரும்பெறல் நறுமலர்களே யாம். அம் மலர்கள் பலவும் சங்கநூற் ருெடலையில் இனிது தொடுக்கப்பட்டிருக்கின் றன. அவற்றை அணிந்து மகிழும் மெய்யின்பத் திருவினரே, வாழ்க்கைத் திருவாளருமாவர்.

சங்கநூல்களில் ஊற்றமான கருத்துக்கள், எங்கும் பொங்கித் ததும்பி வழிந்து கிடக்கின்றன. நமக்கு இஞ் ஞான்று கிடைக்க அவை எளியவாயினும், அவை எழுந்து உருவாகிய காலத்தில், அவற்றை வழங்கிய பெரியோர் சுடச்சுட ஒளிவிடும் பொன்போல் துன்பஞ் சுடச்சுட நோற்றுத் தெளிவுக்காகத் தம்மையே வேள்வி செய்து அன்போடுருகி அகங்குழைந்து நின்ற அரு நிலையிலேயே, அவை தோன்றியிருக்கின்றன. ஆதலால், அவைபோலும் உரனுடைய கருத்துக்கள் கிடைப்பரிது.

தமிழர்க்குச் சங்கத் தமிழினும் விழுநிதி வேறில்லை. அதன் தமிழெழில் வேறெதனுனும் பெறப்படாது. ஒவ் வொரு மொழியும் பேரொளிச் சுரங்கம். அதனை ஆராய்ந்து மணிகண் டெடுக்குந் தமிழறிவு தவவறிவு. அவ்வருந்

தவத்திற் றமிழர் பலருந் திரள்திரளாய்த் திரண்டு முயன்ருல், வேண்டிய வேண்டியாங் செய்தலாம்.

அதற்குதவியாகச் சில தொண்டுகள் செய்வது கருதியே, இச் சிறு நூலும் வெளியிடப்படுகின்றது. சங்க நூற் கட்டுரையில் இஃது இரண்டாம் புத்தகம்; முதற் புத்தகம் முன்னர் வெளிவந்துள்ளது. சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்திலும் இலங்கையிலும் அதனைக் கலைப்புலமை பயிலும் மாணவர்க்குப் பாடமாக அமைத்துதவிய பெரியோர்க்குஎங்கள் அன்பார்ந்த நன்றியறிதலைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்ருேம். இவற்றைத் தொடர்ந்து இன்னுஞ் சில கட்டுரைகளும் வெளியிட எண்ணியிருக்கின்ருேம். தமிழன்பர்களும் ஆசிரியர்களும் அன்புகூர்ந்து இவற்றைத் தமிழுலகு முழுமையும் மேலுமேலும் பரவச்செய்து வருவார்களென்று நம்புகின்ருேம்.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

பக்கம்	பிழை	திருத்தம்
30	தோள்தொலிபு	தோடுஒலிபு
37	மலர் பூ	மலர்ப் பூ
,,	வெறுங்குறும்	வெங்குறும்
48	வெண்ணில்	வெண்ணில
50	துடுப்புறு	துருப்புறு
64	உரியதாய்	உரியவாய்
66	யறுத்தற்	யுறுத்தற்
73	உதவும்	உதவவும்
98	கதிரருந்தி	கதிரருந்து
189	செல்வர்க்	செல்வற்
191	விளக்கின்	விறகின்

பொருளடக்கம்

சங்கநூற் கட்டுரைகள்

க. உணவு

I

உணவின் முதன்மை

செந்தமிழ் நாட்டின் பல வகையான நலங்களில் உணவு நலமும் நாம் அறிதற்கும் ஆராய்தற்கும் மிக்க இன்பந் தருவதாய் அமைந்திருக்கின்றது. மக்கள் உயிர் வாழ்க்கைக்கும் மற்றச் சிற்றுயிர்களின் உயிர்வாழ்க்கைக்கும் உணவுப் பொருளே உலகில் முதற்கண் வேண்டியிருக்கின்றது. தமிழ்மொழியிற் சங்க காலத்தில் எழுந்த நூல்கள் உலகவியற்கைகளை நன்கு முடிவு கட்டிக் கருத்துக்களை விளங்க எடுத்துரைக்கும் இயல்பமைந்தவை. அவற்றுள், கற்கக் கற்க நாவூறும் **புறநானூறு** என்னும் நூல்,

"உண்டி முதற்றே உணவின் பிண்டம்"

என்று ஒரு துணிபினை இறுத்துக் கூறுகின்றது. உலகில் உயிர்கள் எடுத்திருக்கும் உடம்பு, 'உணவின் பிண்ட'மென்றே இதன்கண் உரைக்கப்படுதலும், ஆதலால், 'அது உணவையே முதற்காரணமாக உடையது' என்

னுங் கருத்து எளிதிற் புலப்படும்படி 'உண்டி முதற்றே' என ஒரு தொடர் அதன்கண் முதலில் அமைந்து நிற்றலும் உணவின் முதன்மையினை நமக்கு நன்கு புலப்படுத்தும்.

உலகிற் குழந்தைகள் பிறந்தவுடன் அவை அறிந்துகொள்ளும் முதற் பழக்கம் பாலுண்ணுதலாயிருத்தல் கொண்டும் இவ்வுண்மை எளிதிற் றெளிந்துகொள்ளப்படும். மேலும், ஈது உணவு ஈது அல்லாதது என்று அறிந்துகொள்ள வியலாத பச்சைப் பருவத்தில் அம்மதலைகள், தங் கையில் ஏதகப்படினும் அதனை உணவென்றே நினைத்து உடனே உண்ணும் விழைவுடன் தம் வாயில் வைத்துக்கொள்ள விரைதலை நாம் நாடோறும் இயற்கையிற் கண்டு வருகின்றோம். பின்னர்ச் சில காலஞ் சென்று அவை மழலை மொழிந்து சிற்றிலிழைத்துஞ் சிறுதேருருட்டியுஞ் சிறுவர் சிறுமியராகி உலவுங்காலும், பழம் பால் பண்ணிகாரம் முதலிய ஊண் பொருள்களில் மிக்கவிழைவுடையராய் எனக்கு உனக்கு என முந்திப் போந்து பொருது பொருமுகின்றனர். மற்று, இப் பிள்ளைமைப் பருவங் கடந்து இளமைப் பருவமெய்திய பின்னரோ, அறிவு வளர்ந்த தம் அருமுயற்சியால் திரைகடலோடியும் பெறு பொருள் தேடி அதுகொண்டு வகை வகையவான நறுவிய உணப்பொருள்கள் தொகுத்தும் அடிசிலமைத்தும் குமரிவாழையின் குருத்து விரித்துத் தமர் பலருடன் இருந்து அறுசுவையுணர்ந்து உண்டாட்டயர்தலில் மக்கள், ஆர்வம் பெருகிநிற்றலை அறியாதார் யார்? இனிப், பெறற்

கரியதான அவ் விளமைப் பருவம் மாறி நரை முதிர் கிழப்பருவம் எய்திக், காமம் முதலிய இளமை விழைவு கள் அடங்கியவிடத்தும், மாந்தர் தம் ஊண் சுவை யுணர்வை விட்டவரல்லர். உடலைவிட்டு உயிர்பிரிந்து போகும் இறுதி நேரத்திலும் அவர்கள் உண்ணுவிற் பால் விடும் வழக்கம் இன்றும் இருந்துவருகின்றது. இறந்த பின்னரும் பிண்டமிடுதல் யாவருமறிந்த மர பன்றோ! மக்கள் யாக்கை இங்ஙனமெல்லாம் உண வின் பிண்டமாயிருந்துவரும் உண்மையைப் பழந்தமிழ் மக்களாகிய நம் முன்னோர் நன்கறிந்த நிலையினரென் பது, அவர் நமக்கு வழங்கியிருக்குந் தேனருவியன்ன தீந்தமிழ்ப் பழம்பாடல்கள் பலவற்றாலும் நாம் இனி துணரலாம்.

> " ஈன்ற குழவி முகங்கண் டிரங்கித்
> தீம்பால் சுரப்போள் "

என்னுஞ் **சாத்தனார்** நற்றமிழும்,

> " குறுகுறு நடந்து சிறுகை நீட்டி
> இட்டுந் தொட்டுங் கவ்வியுந் துழந்தும்
> நெய்யுடை யடிசில் மெய்பட விதிர்த்தும்
> மயக்குறு மக்கள் "

என்னும் **பாண்டியன் அறிவுடைநம்பியின்** பைந்தமிழும்,

> " உழாஅது வித்திய பரூஉக்குரற் சிறுதினை
> முந்துவினை யாணர் நாட்புதி துண்மார்
> மரையான் கறந்த நுரைகொள் தீம்பால்......
> சாந்த விறகின் உவித்த புன்கம்

கூதளங் கவினிய குளவி முன்றிற்
செழுங்கோள் வாழை யகலிலைப் பகுக்கும்
ஊராக் குதிரைக் கிழவ"

என்னுங் கருவூர்க் கந்தப் பிள்ளை சாத்தனாரது கவின்றமிழும்,

"முளிதயிர் பிசைந்த காந்தண் மெல்விரல்
கழுவுறு கலிங்கம் கழாஅது உடீஇக்
குவளை யுண்கண் குய்ப்புகை கமழத்
தான்துழந்து அட்ட தீம்புளிப் பாகர்
இனிதெனக் கணவன் உண்டலின்
நுண்ணிதின் மகிழ்ந்தன்று ஒண்ணுதல் முகனே"

என்னுங் கூடலூர் கிழாரது கொழுந்தமிழும்,

"தன்னமர் காதலி புன்மேல் வைத்த
இன்சிறு பிண்டம் யாங்குண் டனன்கொல்"

என்னும் வெள்ளெருக்கிலையார்தந் தெள்ளுரைத் தமிழும் இங்கு நினைவுகூர்ந்து இன்புறற்பாலன. இவை, மக்கள் தங் குழவிப் பருவ முதல் மூப்புப் பருவ முடிய எல்லாக் காலங்களிலும், தாம் *படிவநோன்பியராயினும் முற்றுந் துறந்தோராயினும் உணவிற் கருத்துடையராயிருந்து தம் உடம்போம்பும் இயல்பும், அவரன்றியும் விலங்கின் றுகுதி முதல் மன்னுயிரடங்கலும் அவ்வுணவில் வேட்கை மிகவுடையவாய் முதலில் அது தீர்த்துக் கொள்ளும் முனைந்த நிலையுந் தெளிய விளக்கி, உயிர்களெடுத்த உடம்பு உணவின் பிண்டமாதலையும் அதனைச்

* மணிமேகலை, உஅ : உஉஉ-அ.

சங்க காலப் பழையோர் நன்குணர்ந்து தக ஒழுகின மேன்மையையும் இனிது புலப்படுத்துதல் காண்க.

உடம்பில் உயிர் நிலைபெறுதலும், பின் நிலைபெற்ற நல்லுயிர் தன்னுட் கரந்து கிடக்கும் அறிவு உணர்வு முதலிய அரிய உள்ளியல்புகளைக் கிளரச்செய்து விளக்கங்கொள்ளலும், கொண்டு படிப்படியாக முதல்வன் றிருவருள் நிலைகளிற் றேறி அவன் அருட்பெருக்கிற் றேக்குறலும், உற்றுத் தான்பெற்ற இன்பம் இவ் வையகமும் பெறுகவெனக் கனிந்து மன்னுயிர்கட்கு யாண்டுந் தொண்டாற்றுதலுமான பிறவியின் விழுப்பயன்களெல்லாம் இங்ஙனம் உணவினையே முதலேதுவாகக் கொண்டு நிகழலின், உலகிற் றலைசிறந்த அறமாவது உண்டி கொடுத்தலே என முன்னோர் துணிந்திருந்தனர். **திருக்குறளுரையிற்** பரிமேலழகர் "உணவின் பிண்டம் உண்டி முதற்றாகலின் ஈதல் சிறந்த" தென் றுரைத்து, ஈதலறம் இன்னதன்மேற் றென்பதை இனிது விளக்கினார். சங்க காலத்தில், "உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே" எனத் **தொகைநூலுள்ளுங் காப்பிய நூலுள்ளும்** ஒரு தொடர் வழக்கமாகப் பயின்று வருதல் இம் முடிபினைப் பின்னும் வலியுறுத்தாநிற்கும்.

உணவுப் பொருள்களைத் தந் தாளாண்மையாற் செய்களில் விளைத்துத் தம்மிடம் ஏராளமாய் வைத்திருப்போரான வேளாளரே பிறர்க்கு மனமகிழ்வோடு இன்னுரை கூறி அவற்றைத் தாராளமாய் வழங்கி அறஞ்செயல் கூடுமாகலின், அறம் 'வேளாண்மை' யென்

னுஞ் செழுஞ் சொல்லால் வழங்கி வருதலும் இங்கு நினைவுகூர்ந்து மகிழ்தல்வேண்டும்.

" ....விருந்தோம்பி
வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு "

எனத் தெய்வத் திருவள்ளுவர் இச் சொற்பொருள் விழுப்பத்தினை எத்துணை அழகாக இனிதியைத்துத் தெளிவிக்கின்றனர்! நகரம் என்பதும் நாகரிகமென்பதும் உணுப்பொருள்கள் நிரம்ப விளையும் மருத நிலத்தின் கண்ணவாய்ப் பண்டுதொட்டே வழங்கி வருதலும் ஈண்டுக் கருதற்பாலது. உடம்பில் உயிர் நிலை கொள்ளுமாறு புரக்கப்படுதல் இவ்வாறு உண்டி கொடுத்தலாலாகலின், "பெருஞ்சோறு பயந்து பல் யாண்டு புரந்த" வெனப் **புறநானூற்றின்**கண்ணும் ஒரு தொடர் வரும். இதனுலன்றே, மணிமேகலை யென்னும் அணிதீந்தமிழ், உணவை 'உயிர் மருந்து' எனவும், அதனை உயிர்கட்கு அருளோடு வழங்கி அறம்புரிந்த பேர் அறச் செல்வியாகிய மணிமேகலையை 'உயிர் முதல்வி' யெனவும் மகிழ்ந்தழைப்பதாயிற்று!

இனி, நிழலினருமை வெயிலிற் றெரிதலைப்போல் உணவின் முதன்மையானது அது கிடைக்காவிடத்துப் பசியால் வருந்துதல் கொண்டும் இனிது அறியப்படும். உலகிற், பசியாற் றுயருழக்கு நிலையே எவராலுங் காணப்பொறுதது! மின்னிய மேனியராய்ச் செல்வச் செழுமையோடு விளங்கிய மக்கள், பின் மிடிப்பட்ட காலத்தில் அம் மேனியழகு சிதைந்து தசையுலர்ந்து

வற்றிய யாக்கையராய் வறுமைக் கொடுமையோடு தள்ளாடித் தள்ளாடி நடக்குநிலை, ஒன்றற்கொன்று எத்துணை வேறுபட்டதாய் எத்துணை இரக்கவுணர்வினை வருவிப்பதாய் இருக்கின்றது! செல்வ நிலையாமையை உணர்த்துதற்கெழுந்த **நாலடியார்,** தனது முதற்செய்யுளிலேயே மிடிமைக் கடையாளமாகப் பசியான் மெலிதலை முன் நிறுத்தி "அறுசுவை யுண்டி அமர்ந்தில்லாள் ஊட்ட மறுசிகை நீக்கி யுண்டாரும் வறிஞராய்ச் சென்றிரப்பர் ஓரிடத்திற் கூழ்" என்றுரைத்து இரங்குமாயின், பசியின் கொடுமைக்கு முன் நிற்பது உலகில் வேறியாதிருக்கின்றது?

தொடர்ந்து வந்த உயர்குலப் பெருமையை அழித்துத், தன் ஆண்மையினால் முயன்று நிலைநிறுத்திய மேன்மைச் சிறப்பினையுங் கெடுத்து, அல்லல் என்னும் பெருங்கடலினின்று கடத்தற்கு உறுதுணையாகப் பற்றிய அரும் புணையாகிய அழியாக் கல்விப் பிடியினையும் நெகிழ்த்து, இத்துணையும் ஒழிந்து நன்னிலை நீங்கினுந் தீநெறிகளில் வீழாது நிற்றற்கேனுந் தடை செய்வதாயிருந்த நாண் என்னும் இயற்கை அணிகலனையும் போக்கி, இவ்வாறெல்லாம் உயிரியல்புகளை ஒடுக்கிப் பிறவியைப் பாழாக்கியதன்றியுங் கடைப்படியாக உடம்பின் செழுமையாகிய அழகினையுஞ் சிதைத்து வேருக்கி, இவ்வளவு செய்ததும் போதாதாய்ப் பிறன் கடைவாயிலிற் சென்று இளிவந்த இரவினைச் செய்து உயிர்பிழைக்குமாறு இருத்தி மானங் கொன்று நடைப்பிண மாக்கிவிட்டதாயின், இப் பசிப்

பிணிதான் எவ்வளவு பொல்லாததாய் இருக்கின்றது! இதனாலன்றோ, தண்டமிழாசானாகிய கடைச்சங்க காலச் சாத்தனார் தாம் மிகச் செழுமையான கூலவாணிகரா யிருந்தும் பிறர் இன்னல் கண்டு பொறாராய் வெதும் பிப், "பசிப்பிணி என்னும் பாவி" என்று இதனை மன நொந்து ஏசினர்!

வறுமை ஒருவற்குச் செய்யுங் கடைசியான கொடு மையாவது, அவனைப் பசிப்பிணியனாக்கிப் பிறன் கடை வாயிலிற் சென்று இரந்துழலுமாறு நிலையழித்துவிடு தலே யாகும். இவ்வாறு வயிறுகாய் பெரும் பசியால் அவ்வயிற்றை நிரப்பும்பொருட்டு இரந்துசெல்லும் இன் னல் நிலையே 'நிரப்பு' என்னும் வேறொரு பெயராலுஞ் சுட்டப்படும். இந் நிரப்பிடும்பையுடையார் பிறன்கடை சென்று கிடத்தலன்றி வேறு நிலைக்களன் காணாதவரா வர். ஆதலின், வறுமை யென்பது பிறன்கடை செல்ல லென்றும், செல்வம் என்பது அக் கடைவாயில் செல் லாமை யென்றும் பண்டைத் தமிழ்ப் பெரியோர் கருதி னர்.

"பிறன்கடைச் செலாஅச் செல்வம்"

என்னும் **அகநானூற்றின்** அருந்தொடரால் இவ் வுண்மை விளக்கமாகும்.

ஒரு காலத்திற் செல்வம் உடையார் பின் வறுமைப் படுவராயின் அவரது இன்னா நிலைமையே இத்தகைய தாயின், பிறக்கும்போதே வறியராய்ப் பிறந்து தம் வாணாள் முழுமையும் அந்நிலையிலேயே கிடந்துழன்று

என்றும் வயிறு காய்ந்து மாய்வாரது பெருந்துயர் நிலை எத்தகையதாயிருக்கும்! அடுப்புச் சமைத்தலை மறந்து பல நாட்களாய்க் காளான் பூத்துக் கிடக்க, நெடுநாட் டொடர்ந்த பெரும் பட்டினியால் உடம்பு தோலுந் துரும்புமாகிப், பால் இல்லாமல் துளைதூர்ந்து வெறுந் தோலாகிய தாயின் முலை சுவைக்குந்தோறும் பசியால் அழுதழுது ஓயுங் குழந்தையின் துயர்நிலை கண்டு, கண் கலங்கி நாளுங் காலங்கழித்த ஒரு குடும்பத்தவரின் மிகக் கொடிய வறுமை நிலை பழந்தமிழ் நூலாகிய **புறநானூற்றின்**கண் நுவலப்பட்டிருக்கின்றது. அதனை நினைக்குந் தோறும் மண்ணும் உருகும், மரமுருகும்! பசியினால் இங்ஙனம் உடம்பு பழுதாகி உயிரின் அறிவுமுயற்சிகள் அவிந்து பிறவி பாழாய்ப் போதலின், அத்தனை கேட்டினையும் நீக்கிப் பிறவியை நலமுடையதாக்க வல்ல உணவு, இவ்வுலகத்திலுள்ள உயிர்கட்கு எவ்வளவு முதன்மையாய் இருக்கின்றது நோக்குமின்!

உணவிருந்தால் உடம்பில் உயிர் நிலைபெறுதலும் அஃதில்லாக்கால் உடம்பினின்று உயிர் பிரிந்து போதலும் இயற்கையாய் நிகழ்தலாலன்றோ, தமது தகுதிக்கு ஒரு குறைவு நேர்ந்தவிடத்தும், தம் நண்பர்க்கு ஓர் ஊறு நேர்ந்தவிடத்தும், பிறர் துயர் கண்டு உள்ளம் பொறாதவிடத்தும், தாம் மீளமாட்டாத் தனிமையிற் சிக்குண்டவிடத்தும், இவையொத்த பிற இடுக்கண்களிலும் உலகில் உயிர் வாழ்தலை விரும்பாதவர், உண்ணா நோன்பினாற் பலநாட் பட்டினி கிடந்து உயிர்துறத்தலும் இயல்பாயிற்று. பட்டினியால் இங்ஙனம் உடம்பை வாடச்

செய்து உயிர்துறந்து போதலைப் பண்டைத் தமிழர் 'வடக்கிருத்த'லெனவும், 'உயிர்பதிப் பெயர்த்த'லென வுங் கூறுவர். பண்டு **கோப்பெருஞ் சோழன்** என்னும் மன்னன் தன் மக்களால் தனக்குக் குறைவு நேர்ந்த விடத்து அக் குறைவு பொறாது, "இமயத்துக் கோடுயர்ந் தன்ன தம் இசை நட்டுத் தீதில் யாக்கையொடு மாய்தல் தவத்தலையே" யெனக் கூறி வடக்கிருந்ததும், அவர்க்கு ஆருயிர் நண்பர்களான **பிசிராந்தையாரும் பொத்தியாரு** மென்போர் அந் நண்பன் ஊறுகண்டு தாமும் அவனு டன் வடக்கிருந்ததும், பின்னர்க் கோவலன் கண்ணகி வரலாற்றில் அவ்விருவருமுற்ற கொடுந்துயர் கேட்டு, அவருடன் வழித்துணையாக மதுரைமாநகர்காறும் வந்த **கவுந்தி** யென்னுந் தவமூதாட்டி உயிருருகி உண்ணா நோன்பிருந்து உயிர்பதிப் பெயர்த்ததும், இனி அக் கோவலன் மகளான மணிமேகலையின் அரு நிகழ்ச்சியிற் றொடர்புற்ற **ஆபுத்திர**னென்னும் ஓர் ஈரநெஞ்சினன் கடல் நடுவிற் றனிமையில் மணிபல்லவ மென்னுந் தீவிற் சிக்குண்டு பன்னாள் உண்ணா நோன்பினனாய் உயிர்பதிப் பெயர்த்ததும் இங்கு நினைவுகூரற்பாலன. உடம்பில் உயிர் நிலைபெறுதற்கு உணவு இன்றியமை யாததென்பது இதனாலெல்லாம் நன்கு விளங்குகின்ற தன்றோ? இதனாற்றான், இவ் வுணவையடுத்து வாழ்க் கைக்கு முறையே கட்டாயமாய் வேண்டப்படுங் கல்வி யைக் 'கலையமுது' எனவும், கேள்வியைச் 'செவி யுணவு' எனவும், அருள்நிலையை 'அருளமிழ்தம்' என வும் எல்லாவற்றையும் ஆன்றோர் உணவுப்பொருளாக

உருவகப்படுத்து முதன்மை புலப்படுப்பாராயின ரென்க.

மேலும், பண்டைக்கால நல்லிசையுரையாசிரியன் மார் தாமியற்றி வழங்கிய தொல்காப்பிய இலக்கண நூலுரைகளிற் பொதுவாக ஒரு வினைக்கு எடுத்துக் காட்டு நுவன்று செல்லுங்கால், 'உண்டனம்' 'உண் டாம்' 'உண்டனெம்' 'உண்டேம்' 'உண்கின்றும்' 'உண்கின்றிலேம்' 'உண்ணுநின்றனேம்' 'உண்ணு நின்றிலேம்' என எத்தனையோ வகையான வினைச் சொற்களை இங்ஙனம் உண்ணுந்தொழில் கொண்டே பெரும்பாலும் உரைத்துச் செல்வர். **ஆசிரியர் தொல்காப்பி யனும்** இம் முதன்மை கருதியே ஒவ்வொரு நிலத்திற் கும் உரிய கருப்பொருள்களிவையென முறை நிறுத்திக் காட்டுகின்றவர், உணவினைத், தெய்வத்திற்கடுத்த நிலை யில், மா, மரம், புள், பறையென ஏனைப் போற்றப்படு பொருள்கட்கெலாம் முன் நிறுத்தித்,

"தெய்வம் உணாவே மாமரம் புட்பறை
செய்தி யாழின் பகுதியொடு தொகைஇ
அவ்வகை பிறவுங் கருவென மொழிப"

என்றொரு நூற்பாவாற் றமது பொருளதிகாரப் பகுதி யிற் கூறினர். ஊனுடம்பெடுத்த உயிர்கட்கேயன்றி ஏனை யெல்லாவுயிர்கட்கும் எல்லா வுலகங்கட்கும் தெய்வம் பொதுவாதல் பற்றி அதனை முதலிற் கூறிப், பின் இம் மண்ணுலகவுயிர்கட்கு ஏனை எப்பொருள்களி னும் உணவு முதற்கண் வேண்டப்படுதலுன்னி அதனை அடுத்தோதினர் ஆசிரியர் என்றறிதல்வேண்டும்.

உணவின் இம் முதன்மை கடைப்பிடித்தே **ஆசிரியர் திருவள்ளுவனாரும்** கடவுள் வாழ்த்தொடு 'நீத்தார் பெருமை' யும் 'அறன்வலி யுறுத்த' லும் அறிவுறுக்கக் கருதியவர், இடையிற் கருதற்பாலதொன்று உண்டென நினைந்து, கடவுள் வாழ்த்துக்கு அடுத்தபடி உணவுக்கு முதன்மை கொடுத்து **வான்சிறப்பினை** ஏனையவற்றின் முன் நிறுத்தி மெய்ப்பொருள் அருளுவாராயினர். வான் என்னும் மழையைத் திருவள்ளுவர் 'அமிழ்த' மென்றே கருதினரென்பது, அதனை அவர்,

" அமிழ்தம் என் றுணரற் பாற்று "

என முதற்குறளிலேயே தெருட்டியருளுதலால் ஐயுறவின்றித் துணிந்துகொள்ளப்படும். அல்லாமலும், அத்தெய்வ ஆசிரியர் அவ் வதிகாரத்தின் ஏழாங் குறள் வரையில், ஓரறிவுயிர்கள் நீர்வாழுயிர்கள் பிற சிற்றுயிர்கள் மக்கள் என எல்லாவுயிர்கட்கும் மழை தானே உணவாகியும் பிற உணவுப்பொருள்களை உளவாக்கியும் பசித்துன்பத்தால் அவை இறந்துபடாமற் காத்து, ஏனை நலங்களையும் உண்டாக்கி, உலகத்தை இடையறாமல் நடைபெறச் செய்தலே விளக்கி, மற்றக் குறள்களில் மக்கள் செய்தற்குரிய அறம், தவம், வழிபாடு முதலிய உணர்வொழுக்கங்களும் இவ் வான் அமிழ்தம் உண்டானபின் அது செய்யும் ஊட்டத்தினால் நிகழற்பாலனவென முடிவுரைத்து, வான்சிறப் பென்னு முகத்தால் உணவின் சிறப்பினைத் தெற்றெனப் புலப்படுத்தினார். மழைத்தொழில் என்பது இங்ஙனம் உணவின் றொழிலாய் முடிதல்,

" வசித்தொழி லுதவ மாநிலங் கொழுப்பப்
பசிப்புயி ரறியாப் பான்மைத் தாதலின் "

எனச் சாத்தனார் முதலிய சான்றோர் பிறரும் யாண்டும் உரைத்துச் செல்லுதலாற் றெளியப்படும்.

உணவின் முதன்மை இங்ஙனமெல்லாம் இனிது பெறப்படுதலாலன்றோ, உலகில் திருமண முதலிய நிகழ்ச்சிகளிலும் முதற்கண் உணவின் நலம் பெரிதுங் கருத்தூன்றப்படுகின்றது! திருமணச் சடங்கு பற்றி நுவலும் ஓர் அகநானூற்று விழுச்செய்யுள்,

" உழுந்துதலைப் பெய்த கொழுங்களி மிதவை
பெருஞ்சோற் றமலை நிற்ப நிரைகாற்
றண்பெரும் பந்தர்த் தருமணன் ஞெமிரி
மனைவிளக் குறுத்து மாலை தொடரி "

எனக் கொழுமையான உணவினின்று தொடங்கி அதனை உரைத்துச் செல்லுதல் இங்கு நினைவுகூர்ந்து இன்புறுதற்குரியது.

II

உணவின் செழுமை

நாம் வாழுஞ் செந்தமிழ் நாடு பண்டைக் காலந் தொட்டே உணவுப் பொருள்களின் இயற்கைக் களஞ் சியமாய் எழில்பெருகி விளங்கி வந்திருக்கின்றது. இந் நிலவுலகத்தின் நடுப்பகுதியில் ஓடும் அழற்கோட்டிற்குச் சற்று மேற்றள்ளி நமது தமிழ்நாடு அமைந்திருத்தலால், இதன்கண் வெப்பமுந் தட்பமும் ஒத்த நிலையிற் பொருந்தி, ஓரறிவு உயிர்களான புற்பூண்டு செடி கொடி கள் முதல் எல்லா உயிர்களும் இனிது உயிர்வாழ்வதற் கேற்ற இயற்கை யமைப்புக்கள் பலவும் நன்கு வாய்ந் திருக்கின்றன. வாயவே, இந் நிலத்து மக்கள் அள வான தட்ப வெப்பமும், சமமான இரவு பகலும், மிதமான காற்று மழையும், இனமான ஓசை ஒளியும் எளிதிலடைந்து, அதனுல் வளமான பயிர் பச்சைகள் விளைக்கும் பெருவாய்ப்பினையும் பெற்றிருக்கின்றனர். இவ் வரும் பெரும் வாய்ப்பு, உலகத்திற் பிறநாட்டவர்க் குப் பெரும்பாலும் இல்லையென்றே கூறலாம். இந் நாட்டின் குணக்குங் குடக்குந் தெற்கும் உவர்க்கடல் சூழ்ந்திருக்கின்றது. இக் கடற்பகுதிகள் ஒத்த தட்ப வெப்ப நிலை அமைந்து அளவான கடற்காற்று வழங்கி வருதலால், அம்முகமாக மக்களும் மற்றைச் சிற்றுயிர் களும் செடி கொடி மரங்களும் அவ்வப்போதும் ஏற்ற உப்புணு உட்கொண்டு தம் உயிரும் உடம்புந் தழைக் கப் பெறுகின்றமை இங்கே ஒரு தனிச் சிறப்புடைய தாய்க் காணப்படுகின்றது.

மேலும், நந் தமிழ் நாட்டை யடுத்து அதன் மூன்று பக்கங்களிலும் வளைந்துள்ள இந்துமாக்கடல், உப்பு மிக்கதாயிருக்கின்றது. நிலப்பரப்பு வேறுவே றிடங் களில் வேறுவேறு பொருட்கருவுஞ் சுவையுமுடைத் தாதலொப்ப, இந் நீர்ப் பரவையும் ஆண்டாண்டு வேறு வேறியல்புடையதாகும். கிழக்கில் வங்காளக் குடாக்கட லும் மேற்கில் அரபிக் கடலு மென்னுங் கூறுகளோடு தெற்கில் மிகப் பரவலாய் விரிந்து கிடக்கும் இந்துமாக் கடல் உப்புச் சுவை மிகுந்திருத்தற்கு ஏது, அதன் பெரும் பகுதி ஊழியூழியாய் முன்பு நிலப்பரப்பாயிருந்த தும், இப்போதும் அஃது ஏனை ஆழாழிகளினும் ஆழங் குறைந்து மேனீராய்க் காணப்படுவதுமாகும். இந்து மாக்கடலின் ஆழம் பெரும்பாலும் இரண்டல்லது இரண்டேகால் கல்லேயாக, ஏனை 'அட்லாண்டிக்'மாக் கடலும் 'பசுபிக்' மாக்கடலும் முறையே இதனின் இருமடங்கு மும்மடங்கு ஆழமுடையவென இஞ் ஞான்றைக் கடலாழங் காணும் ஆராய்ச்சியாளரும் அறிந்து கூறுப. தெற்கே குமரியாறிருந்த பல்லாயிர வாண்டுகட்கு முன்பே பாடப்பட்டதான,

"வடாஅது பனிபடு நெடுவரை வடக்கும்,
தெனாஅது உருகெழு குமரியின் தெற்கும்,
குணாஅது கரைபொரு தொடுகடற் குணக்கும்,
குடாஅது தொன்றுமுதிர் பௌவத்தின் குடக்கும்"

என்னும் மிகப் பழைய தமிழ்ச் செய்யுளிலும், குணக் கின்கண் உள்ள வங்காளக் குடாக்கடல் 'தொடுகட'

லெனக் குறிக்கப்படுதலின், அத்துணைப் பழங்காலத்தி லும் இக் கடலின் ஆழமின்மை அறியப்பட்டிருத்தல் தெளியப்படும்.

பண்டைக்காலந் தொட்டே இங்ஙனம் இந்துமாக் கடல் மேனீராய் உவர்ப்புச் சுவை மிக்க உப்பாழியாய் இருந்துவரலால், இதன்கண் அவ்வவ்வூழிகளினும் விளங்கிப் பின் அமிழ்ந்துபோன பொழில்நாடுகளும் பயிர்நாடுகளும் கான்நாடுகளும் மலைநாடுகளும் பெரு வள மிக்குத் திகழ்ந்திருந்தன. பண்டிருந்த தென் குமரி நாட்டின் பிரிவுகளான ஏழ்தெங்க நாடு, ஏழ் மதுரை நாடு, ஏழ் குறும்பனை நாடு, ஏழ் குன்ற நாடு முதலிய பல வளநாடுகளின் பெயர்களைக் கேட்ட லளவானும் இவ்வுண்மை விளங்கவல்லதாகும். இஞ் ஞான்றுங், கடற்காற்று மிக்க இலங்கைப் பகுதிகளும் இத் தென்னாட்டின் மேல் கீழ்க் கரையோரங்களும் இயல்பாகவே கொழுமை மேவி எங்கணுஞ் சோலை களும் பைங்கூழ்களு நிரம்பிச் செழித்திருத்தல் கண் கூடாகக் காணப்படும்.

எல்லா உயிர்களின் உயிர்வாழ்க்கைக்கும் இன்றி யமையாது வேண்டப்பட்ட உணக் கூறுகளில் உப் புணவானது, செந்நீர் வளர்ச்சிக்கும் எலும்பு வலிமைக் கும் மிக முதன்மையுடையதாயிருக்கின்றது. ஏனை உணக் கூறுகளான முதலுண கொழுப்புண இனிப்புண நீருண வென்பன நரம்புந் தசையுங் கொழுப்பும் உமிழ் நீர் முதலியனவும் பெருக்கி வளர்க்க, உப்புணவோ இவ்வெல்லா வளர்ச்சிக்கும் முதற்காரணமா யிருக்குஞ்

செந்நீரையும் எலும்பையுமே செழுமைசெய்து வலு வூட்டிவருகின்றது. 'பருத்தல்' என்னும் பொருளில் வரும் 'உப்புதல்' என்னுஞ் சொல் இதன் செழுமைப் பயனை நமக்கு நினைவூட்டும். 'உப்புமா' வென்னும் வலிமைதரும் பண்ணிகார வகையொன்றும் இங்கே நினைவுகூரற்பாலது. சுவையுள்ளும் இதனையொரு முதன்மைச் சுவையாக நம்மனோர் கருதிவந்தனரென்பது, சுவைபார்த்தல் என்னும் பொருளில் உப்புப் பார்த்தல் என்னுந் தொடரை வழங்கிவருதல் கொண்டுந் தெளியலாம். மேலும், விரும்பத்தக்க இனிமையியல்புகட்கெல்லாம் பண்டைக்கால முன்னோர் உப் பென்னும் மொழியை மிக அழகாக வழங்கிவந்திருக்கின்றனர். "கூடலிற் றோன்றிய உப்பு" எனத் திருவள்ளுவரிலும் "உயங்காக்கால் உப்பின்றாங் காமம்" என **நாலடியாரிலும்**, "அமைத்தோளாய் நின் மெய் வாழ் உப்பு" என **அகநானூற்றிலும்** வராநின்ற வழக்குகள் அறிந்து இன்புறற்பாலன.

இம் முதன்மை கருதியே நந் நாட்டவர், உணவிடுதலை 'உப்பிடுத'லென்றே வழங்குகின்றனர். "உப்பிட்டவரை உள்ளளவு நினை" யென்னும் முதுமொழியே இதற்கு உறுபெருஞ் சான்றாம். உணவென்று கருதியவுடன் நமக்கு உடனே நெல்லும் அதன் அரிசியாலான சோறும் நினைவுக்கு வரலாம். அங்ஙனம் வராநின்றது, அஃது உணவின் முதற்பகுதியாய் உடம்பின் பொது வளர்ச்சிக்குரிய பெரும்பாகமாய் இருத்தல்பற்றியேயாம். "பழம்பல் உணவின் குமரி மூத்த கூடு" எனவும்,

"உணவு இல் வறுங் கூடு" எனவுங் கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார் தம் **பெரும்பாணாற்றுப் படை**யினும் **பட்டினப்பாலை**யினும் நெல் என்னும் பொருளை 'உணவு' என்னும் பெயரினாலேயே இனிது வழங்கியிருக்கின்றனர். இங்ஙனம் உணவுக்கு நெல் எத்தனை முதன்மையோ, அத்தனை முதன்மை அதனோடு கலந்துண்டற்குரிய அறுசுவைப் பொருள்கட்கும் உண்டு. ஆயினும், அவ் வறுசுவைப் பொருள்களிலும் உவர்ப்புச் சுவையுள்ள உப்பொன்றுவே முதற்கண் உணவுக்கு இன்றியமையாததாய் வேண்டப்படுதலின், நெல்லோடொப்ப உப்பும் உணவென்றே வழங்கப்படலாயிற்று. வழக்கிலும் இவ்விரு பொருள்களின் விலை அளவுமுறையிற் பெரும்பாலும் ஒத்திருக்கின்றது. கொடுப்பதூஉங் கொள்வதூஉங் குறைபடாதும் மிகைகொளாதும், பண்டங்கள் கொண்டும் விலை மாற்றிக் கொண்ட பழைய காலத்தில், இந் நெல்லும் உப்பும் ஓரளவாகவே மாறுதல் செய்துகொள்ளப்பட்டன. ஓர் உமண் மாது, தனது கழிக்கரை நிலத்திலிருந்து உள்நாடு போந்து ஊர்த் தெருக்களில் உப்பு விற்பவள்,

"நெல்லும் உப்பும் நேரே ஊரீர்
கொள்ளீ ரோவெனச் சேரிதொறும் நுவலும்"

என ஓர் **அகநானூற்றுச்** செய்யுள் இதனை எடுத்திசைத்தல் இங்கு நினைவிற் பதிக்கற்பாலது.

இனி, இஞ்ஞான்றை உணவுநூற் புலவர், வழக்கத்திலுள்ள பலவகை உணவுப் பொருள்களையும் நன்

காராய்ந்து கண்டு அவற்றில் ஊட்டந்தரும் *உய்வுறைகள் இன்னின்ன பொருளில் இன்னின்ன வகையாய் உள்ளனவென விளக்கமாக எடுத்துக்காட்டுகின்றனர். உய்வுறையில் அவர்கள் ஐவகைப் பிரிவுகள் கண்டிருக்கின்றனர். அவ் ஐவகை உய்வுறைகளும் முறையே ஆற்றல், வீறு, வளம், தெளிவு, இனிமை முதலியன தந்து நம்மவர் உயிர்வாழ்க்கையை நலனும் பயனுமுடையதாக்கி விளக்கஞ் செய்விக்கின்றன. சிறந்த ஆவின்பாலில் இவ் வுய்வுறைகளும் இவற்றின் பயனுமெல்லாம் பெரும்பாலும் நன்கமைந்திருக்கின்றன. ஆனால், தெளிவு பயப்பதான நான்காம் வகை உய்வுறை அதன்கண் மிகுதியாக இல்லையென்ப. அவ் வுய்வுறை வெயிலவன் ஒளியில் நிறைந்திருக்கின்றது. பால் கறக்குங் கறவையானிரைகள், வெளியில் வெயிலிற் சென்று மேய்ந்து அவ் வெயில் படிந்த இனிய அருவி நீரையும் மாந்தி வருமாயின், அதன் மடியிலிருந்து ஒழுகுந் தீம் பால் ஓரளவேனும் நான்காம்வகை உய்வுறை வாய்க்கப் பெற்றிருக்கும். நெய்தனில மக்கள் ஆண்டுள்ள உப்பங்கழியில் உவர்நீர் தேக்கி முற்றும் வெயிலவனொளியிலேயே அதனைக் காயச்செய்து விளைத்தெடுக்கும் உழாஅ விளையுளாகிய வெண்கலுப்பிலோ அவ் வெயில் உய்வுறை நிறையப்பொருந்துதலின், அவ் வுப்புணு நமக்குத் தெளிவினை ஊட்டும் ஓர் அரும்பெருங் கரையமாயிருக்கின்றது. மிகக் களைத்தும் விடாய்த்தும் வழிநடந்து வரும் ஏழைமக்கள், வெயிலுக்காகத் தாம் வந்து ஒதுங்

* Vitamins.

கும் இல்லத்தில் ஆங்குறையும் அறநினைவு மிக்க தாய் மாரை அழைத்துத், ' தாயே, ஏதாவது பழைய நீரில் இவ்வளவு உப்புப்போட்டுக் கொடுங்கள் ' எனக் கேட்டுப் பெற்று அதனை ஆர்வத்தோடு வேண்டுமளவு பருகி விடாயுங் களையுந் தீர்ந்து, அந் நீரின் புளிச்சுவை யானும் உப்பின் உவர்ச்சுவையானும் இனிமையுந் தெளிவுங் கைவரலுற்று இன்புறுதலை யாண்டுங் காண்கின்றனமல்லமோ !

மேலும், உப்புறுவென்பது நாம் இப்போது வழக்கத்திற் பெறுகின்ற உப்பளத்து விளையுளாகிய இவ் வுப்புமட்டு மன்று ; பல பிரிவுகளிற் கூறப்படும் எரிகந்தகச் சுண்ணம் முதலிய சுண்ணவகைகளுங் கல்லுப்பு வகைகளுமெல்லாம் இதன்கண் அடங்கும். மரஞ் செடிகொடிகளிலும், மண் புனல் முதலிய முதற் பொருள்களிலும், இயற்கையே விளையுங் கறிகாய்கள் தானியங்கள் பண்டங்களிலுமெல்லாம் இவ்வுப்புறுப் பொருள்கள் மிகுந்துங் குறைந்தும் உறைந்து, அவ்வவ் வளவிற்கேற்ப உப்புச்சுவை வெளிப்பட்டும் படாதும் நின்று அஃதொருவகை உய்வுறையாய் நமக்குப் பயன் படா நிற்கின்றன. இங்ஙனமே நந் தமிழ் முன்னோர் மிகப் பழைய நாளிலிருந்தே தமதுணவிற் கைப்புச் சுவையொன்றுங் கலந்து, மற்றொருவகை உய்வுறையுங் கண்டறிந்து பயன்கொண்டு வருகின்றனர். அவ்வுய் வுறை உடம்புக்கு மென்மை பயப்பதாகும்.

உணவிற் '**சுவை**' என்பது இங்ஙனம் ஊட்டந்தரும் **உய்வுறைப் பகுதிகளின் இயற்கை யடையாள**மாதலைத்

தமிழ் மக்கள் தம் உய்த்துணர்வாற் கூர்ந்தறிந்து தெளிந்து, தாம் உண்ணும் உணவுகளில் அறுவகைச் சுவைகளுங் கலக்க உண்டு வந்தனர்; வருகின்றனர். அச் சுவைகளுள், துவர்ப்புச் சுவைமிக்க பண்டங்கள் ஆற்றலும், கார்ப்புச் சுவை மிக்கன வீறும், இனிப்புச் சுவை வளமும், உவர்ப்புத் தெளிவும், கைப்பு மென்மையும், புளிப்பு இனிமையும் பயந்து நமதுடம்பை நலமும் அழகுமுடையதாக்கி உய்விக்கின்றன.

இவற்றுள், ஒரு சுவை மிகுந்து காணப்படும் உணப்பொருளில் ஏனைச் சுவைகட்குரிய பகுதிகள் அடியோடில்லையாய் ஒழிந்தனவெனக் கொள்ளலாகாது. மண் புனல் அனல் காற்று வான் என்னும் ஐம்முதற்பொருள்கள் ஐவேறு வகையாய்ப் பிரிவுண்டு நாங் காணத் தோன்றுமாயினும், அவற்றுள் ஒவ்வொன்றிலும் ஏனையெல்லாப் பொருள்களின் கூறுகளும் ஒவ்வோரளவில் அமைந்து கிடந்து நம் வாழ்க்கைக்கு நலந்தருதலொப்ப, இவ் வறுசுவைப் பொருள்களிலும், ஒவ்வொரு சுவைக்குரிய பொருளில் ஏனைச் சுவைக் கூறுகளும் அளவாய்க் கலந்துருவாகி நம்மை இனிய நல்வாழ்வில் இருத்தி வருகின்றன.

ஆதலால், இயல்பாகவே இங்ஙனம் அறுசுவை யுய்வுறையும் இழைந்து கிடக்கும் பச்சைக் காய்கறி கீரை கூலம் பழம் பால் முதலியவற்றை மக்கள் பச்சையாகவே உண்ணுதலும், அறுசுவையுங் கலக்க உண்ணுதலும் பெருநலம் பயவாநிற்கும். அவ்வாறன்றி உணவுப் பொருள்களைச் செயற்கையாய்ச் சமைத்துண்ட

லால் அவற்றின் இயற்கைச் சுவை மாறி உய்வுறைகள் பழுதாய்விடுதலுடன், அவை இழைந்திருக்கவேண்டுங் கலவையளவும் பிழைபட்டுப் போகின்றது. இதனாற், பலவகையான ஊறுகள் வாழ்க்கையிற் கிளக்கின்றன. வாழ்நாள் குறைந்து உடம்பு வலிவற்று விடுகின்றது. செலவு மிகுதியாகி, முன்னமே வலுக்குறைந்துபோன உடம்பின் நிலைக்கு மேற்பட்ட பெருமுயற்சிகள் செய்ய நேர்ந்து, பின்னும் பெருங்கேடு உண்டாகின்றது. ஆயினும், இஞ்ஞான்றைப் பழக்கவழக்கங்கள் முற்றுஞ் சமைத்தலின்றியே உணவு கொள்ளற் கிடந்தரா வாகலின், ஓரளவேனும் பசும்பொருள்க ளுண்டுவரும் நற்பழக்கங் கொள்ளல், உய்வுறை நலன்கள் விரும்புவா ரெவர்க்கும் மிக இன்றியமையாததாகும். அன்றிச், சமைத்துண்ணும் உணவிலும் அறுசுவைப் பொருளுங் கலக்க அட்டுண்டல் மிக விரும்பத்தக்க தென்க.

பண்டைக்கால நன்மக்கள் இவ் வறுசுவை யுய்வுறை நலனை நன்கறிந்து, அந் நலன் பொதிந்த உணுக்களை ஏற்ற நேரங்களிலெல்லாம் இனிது பயன்படுத்தி விளங்கினர். அறுசுவையோடு கூடிய உணவுதான் அவர்பால் மதிப்பு மிக்குத் திகழ்ந்தது. தகுதியான உணவென்று கூற விரும்பினால், அதனை 'அறுசுவை யுண' வென்றே அவர் மொழிகுவர்.

"அறுசுவை யுண்டி அமர்ந்தில்லாள் ஊட்ட
மறுசிகை நீக்கியுண் டாரும்"

என வரூஉம் நாலடியார் முதற்செய்யுள் இங்கு நினைவு கூரற்குரியது.

" அறுசுவை நால்வகை யமிழ்தம் பாத்திரத்தளித்து "

என வரூஉம் மணிமேகலை நூற்பொருளும் ஈங்கு உன்னி யறியற்பாலது. இவ்வாறு அவர் இவ்வறுசுவையின் நலனை மதித்துரைத்தலால், வாளா காய்பெரும் பசியால் வயிறு நிரப்பி வெற்றுயிர் வாழ்க்கையில் நடைப்பிண மாக நீள உலவுதலே அவர் கருத்தன்றென்பதும், வெறும் நரம்பெலும்புகளுந் தசை கொழுப்புகளும் உருவாகிப் பெரியராய் மக்கட் டோற்றமளித்து மாளலே அவர் நினைவன்றென்பதும், மற்று, முதலுணு கொழுப்புணு முதலியவற்றால் ஆகும் இவ் வுரு வளர்ச்சிகட்கு வேறாக அறுசுவைப் பொருட்கூறுகளால் எழுச்சிகொள்ளும் ஆற்றல் வீறு வள்ம் தெளிவு முதலிய உய்வுறை நலன்களெலாம் எழில்கனியத் திகழ்ந்து அருஞ்செயல் பல ஆற்றுவாராய் நிலவி வாழலே அவருள்ளமென்பதும் இனிதுணரப்படும்.

ஆனால், நங் நாட்டு மக்களிற் பெரும்பாலார், மிகக் கொடிய மிடிமையாற் கால்வயிறு அரைவயிறுதானும் உண்ணமாட்டாது, அவ்வெற்றுயிர் வாழ்க்கையும் வாழ வழியில்லராய்க் குற்றுயிருங் குலையுயிருமாய்க் கிடத்தலும், அவரன்றித், தம் பாழ்த்த பசியவிக்கு நிலையினை மட்டும் ஓரளவு பெற்றிருப்பாருள்ளும் பலர் அறுசுவையுணவுக்கு நாளும் அலமந்து ஆற்றல் வீறு முதலிய உய்வுறை நலன்களின்றிப் பிறவி வறிதாதலும் நினையுங்கால், நெஞ்சந் துணுக்குற்று நீராய்க் கரைந்தொழுகின்றது. இரங்கத்தக்க இக் கொடிய மிடிநிலை அடியோடு

பொடிபட் டொழிதற்குத், தக்கோரனைவரும் ஆவன செய்தல் எத்துணை இன்றியமையாதது !

நமது நாடென்னவோ, இயற்கையே வளம் மிக உடையதாகத்தான் திகழ்கின்றது. மேலெடுத்து விளக்கியவாறு ஊட்டவகையானும் உய்வுறை வகையானுஞ் சுவை வகையானும் மரஞ் செடி கொடி வளர்ச்சிக்கும் மற்றை உயிர் வளர்ச்சிக்கும் முதன்மையாக உள்ள உவரினை, இத் தமிழ் நிலம் முழுமையுஞ் சூழ்ந்து திகழும் பேருவராழியான இந்துமாக் கடல் அளவான வெப்ப தட்பத்துடன் பல முகமாக வழங்கி வருதலால், நாடு இணையற்ற இயற்கை வளம் படைத்ததாகவே செழித்துக் கிடக்கின்றது. கடல் வழங்கும் இவ் வளத்தின் முதன்மை, பண்டைத் தமிழாசிரியர், தங் தமிழரசரை "விழுநீர் வேலி நாடுகிழவோனே" என மகிழ்ந்திசைக்குஞ் செஞ்சொற் றொடரிற் கருக்கொண்டு கிடத்தல் நுனித்துணர்ந்து கண்டுகொள்ளப்படும்.

கடலோரத்தில் தொடர் தொடராக நீண்டு நிவந்து கிடக்கும் மலைகளிலும் அவற்றை ஆழ்ந்து நெளிந்து முடக்கும் மலைக் கணவாய்களிலும், மழைக் காற்றும் அலைக் காற்றும் இடையற்றும் இடையறுதுங் கடல் வீசி வருதலால், அங்கெல்லாஞ் சிறியிலை வெதிரின் நெல்லுந் தினையும், தீஞ்சுளைப் பலாவும் வாழையும் மாவும், கொழுங்கொடி வள்ளியும் அவரையும் பிறவுஞ், செழுந்தேனொழுக்கும் சாறும் நீரும் உழவர் உழாஅத இயற்கை விளையுளாய்ச் செழித்து, அதனால் ஏனைச் சிற்றுயிர் வாழ்க்கைக்கும் வளர்ச்சிக்கும், அம்முறையே முதன்

முதல் மக்கட் டோற்றத்திற்கும் அவர் கலையுணர்ச்சிக்கு மெல்லாம் இடந்தந்து, நலனும் நாகரிகமும் பயவா நின்றன.

" கயத்திட்ட வித்து வறத்திற் சாவாது
கழைக்கரும்பின் ஒலிக்குந்து
கொண்டல் கொண்டநீர் கோடை காயினும்
கண்ணன்ன மலர்பூக் குந்து
கருங்கால் வேங்கை மலரின் நாளும்
பொன்னன்ன வீசுமந்து
மணியன்னநீர் கடற்படரும்
செவ்வரைப் படப்பை நாஞ்சில் "

என இத் தமிழ்நிலத்தின் 'நாஞ்சில் மலைப்' பாங்கர் **புறநானூற்றிற்** புகழப்படுதல் இங்கு நினைவுகூரற்பாலது.

இங்ஙனங் கடலளித்த அலையுப்பும் அதனை யேற்று மலை பயந்த மண்ணுப்புங் கொண்டு பல பேராறுகள் கீழிறங்கி நாடெங்கணும் பலமுகங்களிற் கால்விரிந்து பரவி நெல்லும் பொன்னுங் கொழித்து நாளும் நம் மக்கட்கு வாழ்வளித்து வருகின்றன.

" நெற்பல பொலிக பொன்பெரிது சிறக்க "

என்னும் **ஐங்குறுநூற்றுத்** தமிழ், இவ்வியற்கை நிகழ்ச்சியாலெழுந்த அழகின் கொழுந்தன்றோ! மிகப் பழைய காலத்தில் இந்துமாப்பரவையின் நடுவண் வான்றொட்டு நிவந்திருந்த மிகப்பெரிய குமரிக்கோடும், இனிய வெண்டொடலைகள் போல் அதன் பல மருங்குங் கீழிறங்கிப் பாய்ந்து பெருக்கெடுத்த பஃறுளி குமரிப் பேராறுகளும்

இங்ஙனம் நங் நாட்டுக்கு விளைத்த வளனும் நலனும் அளவுபடாதனவாகும். இஞ்ஞான்று உலகமெங்கும் கிளைவாங்கி விரிந்து மிக வளர்ந்தனவென்னும் நாகரிக வளன் பலவும் அஞ்ஞான்று இக் குமரிக்கோடு அளித்த உப்பின் பயனே யென்பதில் எத்துணையோ உண்மை கருவுற்றிருக்கின்றன. இந்து ஆழியின் அலைக்கால் செறிந்த குமரிக் கோட்டின் இந்நலம் இஞ்ஞான்று உலகப் பேரோங்கலாய் உயர்ந்து வயங்காநின்ற இமயமலையின் இயற்கைக்குங் கிட்டிற்றில்லை. கடல்வாய் ஒழிந்த இப் பெருங் குமரிநாடு போக, எஞ்சிக்கிடக்கும் நங் தமிழ் நிலத்துக்கும் இவ்வியற்கை வளத்திற்குக் குறைவில்லை. இஃதோர் உணவுக் கருவூலமாகவே என்றும் வயங்கா நிற்கின்றது. ஆயினும் நங் தமிழ் மக்கள் இவ் விழுப் பேறுகளை ஒரு சிறிதுங் கருதாராய் உழவோம்பலும் ஆவோம்பலும் மறந்து முயற்சியவிந்து வறியராயின், நாட்டிற் பசியும் பிணியுந் தலைகாட்டாதொழியுமோ?

மக்கள் வாழ்க்கையானது இயற்கை நலன் உடையதாயின், அவருணவுகள், பெரும்பாலும் உழவோம்பல் ஆவோம்பலென்னும் இவ் விரு பெருந் தொழில் வளர்ச்சிகளால் இனிது கிடைத்துவிடும். பண்டு தமிழ் நிலத்தில் விளங்கிய மக்களுள் உழவரும் ஆயரும் என்னும் இரு வகுப்பினரே மிகுந்திருந்தனர். ஏனைச் சிறு சிறு தொழிலுடையோர் பலரும், தத்தம் பிரிவிற் சிறுபான்மையராகவே யிருந்தனர். உழவரால் நாடெங்கும் விளையுள் செழித்து வான்சோறு முதலியனவும், ஆயரால் அதரெங்கும் ஆனினங் கலித்துத் தீம்பால் முதலியனவும்

ஏராளமாகக் கிடைத்துவந்தன. சோறு முதலியவற்றுடன் ஆவினுற் கிடைக்கும் பால் முதலியனவும் உணவுக்கு இன்றியமையாதன வென்று அஞ்ஞான்றைச் சிறுரும் விரும்பிவந்தமை,

"வான்சோறு கொண்டு தீம்பால் வேண்டும்
................................புதல்வர்"

எனவரும் புறநானூற்றடிகளால் நன்கு விளங்குகின்றது.

ஆவின் பயன்களாகிய பால் தயிர் மோர் வெண்ணெய் நெய் முதலிய உய்வுறைநிறைந்த உணுப்பொருள்கள்மேற் சங்கநூல்களில் அரிய அழகிய பலப்பல குறிப்புக்கள் நிரம்பிக் கிடக்கின்றன. ஓர் இல்லத்தில் அடுக்களையில் நெய்யில் வேகும் வறையலையும் அதன் ஒலியையும் நினைந்து, நெய் பெய்து கொதிக்கும் பெரிய வாணலியை நீர் நிறைந்து பொங்குங் கயத்துக்கும், வாணலியின் நெய்யில் வறை பெய்ததும் அந் நெய்யும் வறையுந் துள்ளுதலைக் கயத்து நீரில் விழூஉம் மழைத்துளிகள் குமிழெழீஇத் துள்ளுதற்கும் ஒப்புமை செய்து,

"நெடுநீர நிறைகயத்துப்
படுமாரித் துளிபோல
நெய்துள்ளிய வறை"

என நாவூற ஊற உரைக்குங் கோவூர்கிழாரது செய்யுள், சுவையுணர் வில்லார்க்கும் அது தந்து மிக்க இன்பம் பயப்பதாகும். நீரும் நாணுமாறு அஞ்ஞான்று நெய் வழங்கப்பட்ட உண்மையை

"நீர்நாண நெய்வழங்கியும்"

என **ஆவூர் மூலங்கிழாரும்** இனிதிசைப்பர். சில பொருள்களை வேகவைத்தற்கு அடுக்களையில் இடப்படும் உலைதானும் நெய்யுலையாய், அதன்கண் அவை பெய்யப்பட்ட வாய்மையினையும் "நெய்யுலை சொரிந்த"வென இவ்வாசிரியர் பெருமானே வேறோரிடத்தும் நவிலா நிற்பர். மாந்தரேயன்றி யானையுங் குதிரையுங் குரங்கு முதலியனவுமெல்லாம் நெய்பெய்து மிதித்தெடுத்த உணவை உண்டு இன்புறும் இயல்பு **பெரும்பாணாற்றுப் படை, புறநானூறு, அகநானூறு** முதலிய பழைய நூல்களிலெல்லாம் பயின்று வருகின்றது. பால் அட்டுப் பிறை சேர்த்துக் கடைந்தெடுத்துருக்கும் நெய்யே இத்துணைத் தாராளமாக வழங்கப்படுமாயின், ஏனைப் பால் தயிர் மோர் வெண்ணெய்களின் பயில்வு எத்துணை வளமாயிருந்திருக்கும்!

தமிழ் நாட்டவர் ஆவின் பயன் கருதி ஆனிரைகளைக் கண்ணுங் கருத்துமாகப் பண்டு ஓம்பி வந்தனரென்பதும், ஆனிரைகள் இந்நாட்டின் ஒவ்வொரு பகுதியிலுஞ் சிறந்தசெல்வப்பொருளாக மதிக்கப்பட்டு வந்தனவென்பதும், முன்னெல்லாம் ஒரு தமிழரசர் மற்றொரு தமிழரசருடன் பொருதல் செய்ய நேர்ந்த காலத்தில் அவர் நாட்டு ஆனிரைகளையே முதலிற் கவர்ந்துகோடலும் பின்னரவற்றை மீட்டுக்கோடலும் வழக்கமாக நிகழ்ந்த மெய்வரலாற்றினின்றுந் தெள்ளிதின் உணரப்படும். மிகப் பழைய தமிழிலக்கண நூலாகிய தொல்காப்பியத்தின்கண்ணேயே இஃதொரு திணையிலக்கணமாக நுவலப்படுதலின், இதன் பெருவழக்கமுந் தொன்மை

யுந் தெற்றென விளங்காநிற்கும். **மருதனிளநாகனு**ரென்னும் ஆசிரியர், தமிழெல்லையின் வழி நிலமெங்கும் ஆனிரைகளின் ஆரவாரம் மிக்குப் பயின்ற இயல்பினை,

"ஆனினங் கலித்த அதர்பல கடந்து"

என்னுஞ் செவ்வுரையினுல் இனிது புலப்படுப்பர்.

இங்ஙனம் ஆனோம்பலொப்ப **உழவோம்பலுந்** தமிழகத்தில் முதற் பெருந் தொழிலாய் நிகழ்ந்துவந்த தென்பது, அனைவரானுந் தெளிய அறியப்பட்ட மெய்ம்மையாகும். ஒருகாற் சேரமான் சிக்கற்பள்ளித் துஞ்சிய **செல்வக் கடுங்கோவாழியாதனை** ஒரு பெரியார், 'நின் வாழ்நாட்கள் பலவாகுக' என வாழ்த்தக் கருதி, அவன் வஞ்சிநகரத்தின் புறமதில் பொரூஉம் ஆன் பொருநையாற்றின் நுண்மணலினும், அவ் யாறு பாயும் பல்லூர்க் கழனிகள் முழுமையும் விளையுஞ் செந்நெல் மணியினும் பலவாகுகவென வாழ்த்துகின்றவர்,

"புல்லிலை வஞ்சிப் புறமதி லலைக்குங்
கல்லென் பொருநை மணலினும் ஆங்கட்
பல்லூர் சுற்றிய கழனி
யெல்லாம் விளையும் நெல்லினும் பலவே"

என்று தாராளமாக அருளிச்செய்வர். விளையுளின் மிகுதியும் உழவோம்பலின் சிறப்புந் துணிதற்கு இவ் வழகு நிகழ்ச்சியொன்றேயும் போதும்.

நன்செய் விளையுளேயன்றிப் புன்செய் விளையுளும் அஞ்ஞான்று செழுமையாக விளைக்கப்பட்டுவந்த வாய்மையும் உழவுமுறையும், செறுத்த செய்யுட் செய்செந்

நாவின் வயங்குபுகழ்க் கபிலர், பாரியின் பறம்புநாடு நோக்கி அவன் இறந்தபின் இரங்கிக் கூறுவார்,

"வெப்புள் விளைந்த வேங்கைச் செஞ்சுவல்
கார்ப்பெயல் கலித்த பெரும்பாட் டீரத்துப்
பூழி மயங்கப் பலவுழுது வித்திப்
பல்லி யாடிய பல்கிளைச் செவ்விக்
களைகால் கழாலின் தோள்தொலிபு நந்தி
மென்மயிற் புனிற்றுப் பெடைகடுப்ப நீடிக்
கருந்தாள் போகி ஒருங்குபீள் விரிந்து
கீழும் மேலும் எஞ்சாமைப் பலகாய்த்து
வாலிதின் விளைந்த புதுவரகு அரியத்
தினைகொய்யக் கவ்வை கறுப்ப அவரைக்
கொழுங்கொடி விளர்க்காய் கோட்பத மாக

எனவும்,

" நிலம்புதைப் பழுனிய மட்டின் தேறல்
புல்வேய் குரம்பைக் குடிதொறும் பகர்ந்து
நறுநெய் கடலை விசைப்பச் சோறட்டுப்
பெருந்தோள் தாலம் பூசல் மேவர
வருந்தா யாணர்த்து "

எனவும் விளக்கமாக அருளிச்செய்வாராயினர்.

பண்டைக் காலத்தில் 'வெள்ளைக்குடி' என்னும் ஓர் ஊரில் விளங்கிய நாகனாரென்னுந் தமிழாசிரியர், தாந் தமிழ்வல்லுநராய் அறிவாட்சி செலுத்தி மிளிர்ந்த தோடு நிலபுலம் வாய்ந்தவராய் உழவாட்சியு நடத்தி வருங்கால், சில ஏதுக்களாற் சில ஆண்டுகள் நிலவரி செலுத்த இயலாமை நேர்ந்து அந்நிலங்கள் ஆட்சிக்

குழுவினராற் கவரப்படுதலும், அதற்கு உள்ள நொந்து அஞ்ஞான்று திகழ்ந்த தம் அரசனுன **சோழன் குளமுற் றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன்**பால் நேரே சென்று, அவற்கு உழவின் மேன்மையும் உழுவோர் முதன்மை யும் உருக்கமும் இரக்கமுங் கிளர்ந்தெழச் செவியறி வுறீஇத் தாம் பட்ட செய்க்கடன் தீர்ந்து அச் செய்கலை அவன் அகநேய உணர்வுடன் என்றும் இறையிலியாக அருளப், பெற்றுத் திரும்பிய அருநிகழ்ச்சியானது, உழ வினருமைக்கோர் நந்தா மணி விளக்கமாய்த் திகழா நிற்கின்றது. அப் புலவர், அரசற்கு எடுத்திசைத்த மெய்ப்பொருள் வருமாறு :

'பாண்டியர், சோழர், சேரர் என்னுந் தண்டமிழ் வேந்தர் மூவருள்ளும் பெரும, அரசு எனப்படுவது நினதே ; ஏனென்றல், ஞாயிறு நான்கு பக்கலுந் தோன்றி எரிப்பினும், வெள்ளி தென்புலம் படர்ந்து நிலைபிறழினும் அழகிய குளிர்ந்த காவிரிப்புனல், அரு தொழுகிக் கால் பரவிப் பாய்தலின் நாடு எனப்படுவது நினதே ; ஆகலின், இவ்வியற்கையமைப்புஞ் சிறப்புங் கெழுமிய வேந்தே ! நீ அறிந்தொழுகுதற்குரிய என் தெரிவுமொழிகள் சிலவற்றை அன்புடன் செவிக் கொள்வையாக; '

'வளவ ! நின்கண் குடையும் படையும் உள்ளன ; இரண்டும் நின் நாட்டில் மழையும் உழவுஞ் செழித் தற்கே இருப்பன. எங்ஙனமெனின், நின்கண் குடை இருப்பது கதிரவன் வெயில் மறைத்தற்கன்று ; குடி களின் குறை மறைத்து அவர்க்கு அருள்நிழல் வழங்கு

தற்கே உளது; ஆதலால், குடிகள் முறைவேண்டும் பொழுது அங்ஙனம் எளியராயிருந்து நிழல்செய்யும் அரசரே, தாம் உறை வேண்டும் பொழுது மழைபொழியப் பெறுவர்; இதனுல் உழவு செழிக்கும்; உழுபடை ஊன்றி ஈன்ற விளையுளின் பயனே வேந்தரின் பொருபடை தரூஉங் கொற்றமும்; அக்கொற்றம் மேலுமேலும் மழையும் உழவுஞ் செழித்தற்கு இடஞ்செய்யும்; இவ்வாற்ருல், நின்குடை படைகளும் மழை உழவுகளும் ஒன்றற்கொன்று ஏதுவும் பயனுமாய் நின்று விளங்குதலை நீ நின் கருத்திற் பதித்தருளல் வேண்டும்;

'ஒருகால் மழை பெய்யாதொழியினும், அதனுல் விளையுள் குறையினும், விளையுள் குறைதலால் மக்கள் செய்கையில் இயல்பல்லாதன எழினும் இஞ் ஞாலமானது காவலரையே பழிக்கும். அதனை நீ நன்கறிந்தனையாயின், கோளுரை கூறுவார் புரைமொழி கொள்ளாது நின் நாட்டு வேளாண்குடிகளை அவர் குறை களைந்து புரந்தருளி, அதனுல் நாட்டிற் செழுமையுண்டாக அச் செழுமை கொண்டு ஏனைக் குடிகளையும் புறந்தருகுவையாயின், இந் நலன் நினக்கு யாண்டும் வலிமையும் புகழும் விளைக்க, நின் அடங்காப் பகைவரெலாம் நின் அடி வணங்கப்பெறுவை' என்பது. இறுதியிற் கனிந்து நிற்கும் இம் முடிவுரைப் பகுதி,

" மாரி பொய்ப்பினும் வாரி குன்றினும்
இயற்கை யல்லன செயற்கையிற் றேன்றினும்
காவலர்ப் பழிக்கும்இக் கண்ணகன் ஞாலம்;
அதுநற் கறிந்தனை யாயின், நீயும்

நொதுமலாளர் பொதுமொழி கொள்ளாது
பகடுபுறந் தருநர் பாரம் ஓம்பிக்
குடிபுறந் தருகுவை யாயின் நின்
அடிபுறந் தருகுவர் அடங்கா தோரே "

எனப் **புறநானூற்**றின்கண் அமைந்து உயிர்ப்புடன் ஓங்கி நிற்கின்றது.

இனி, இங்ஙனம் உழவோம்பலும் பண்டு இந் நாட்டில் வளங்கொண்டு திகழ்ந்ததுடன் '**தேனோம்ப**' லென்னும் ஒரு துணைத்தொழிலும் மலிந்திருந்தமை அறிதல்வேண்டும். ஈண்டுத் தேனென்றது, மதுவகை யென்னும் பொருட்டு. சங்கநூல்களில் இப் பருகுணவு பெருவழக்குடையதாய், நாகரிக மிக்க நன்மக்கள் அறி ஞர்கள் முதலியோரிடம் பயின்று வந்துள்ளது. இது மயக்கந் தருங் **கள்ளினத்தைச்** சேர்ந்ததன்று. மற்று, அதற்கு மாறாகத் தெளிவும் ஊக்கமுந் தரும் **இன்னீர் வகையைச்** சார்ந்தது. இவ் வேறுபாட்டினை,

"மட்டு நீக்கி மது மகிழ்ந்து "

என **ஆசிரியர் உருத்திரங் கண்ணனார்** தமது விழுமிய **பட்டினப்பாலைச்** செய்யுளில் தெளிவாக விளக்கியிருக்கின் றனர். மட்டென்னும் மொழி இங்கே கள்ளென்னும் பொருளில் வந்தது. இதன் உரையாசிரியரான **நச்சினார்க் கினியரும்** 'மட்டு நீக்கி' யென்னுந் தொடருக்குக் "கள் ளுண்டலைக் கைவிட்டு" என்று இதுவே உரை கூறி னார். மதுவென்பது ஒருவகைத் **தேநீ**ராகும்.

இவ் வினிய பருகுநீர், மரஞ் செடி கொடிகளின் வேர் தண்டு முளை கிளை முதலிய பல பகுதிகள் கொண்டும்; இலை, மலர் காய், கனி, தேன், வித்துக்கள் முதலிய பல பயன்கள் கொண்டும் பல வகையான செய்முறைகளாற் சாறிறக்கித் தேம் பிழிவு செய்து, அது கெடாமைப்பொருட்டு அடிபருத்து வாய்குறுகிய கண்ணடிக் குப்பிகள், பொன் வெள்ளிக் கலன்கள் முதலியவற்றிற் பெய்து வைக்கப்படுதல் வழக்கமாயிருந்தது. இவ் வியல்பு,

> " மட்டம் பெய்த மணிக்கலத் தன்ன
> இட்டுவாய்ச் சுனை "

என்னுங் குறுந்தொகைச் செய்யுளில் ஒருவமை முகத்தான் இனிது விளக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஈண்டு மட்டம் என்பது ஒருவகை இன்னீரினை உணர்த்துமென்பது, அது பெய்திருக்குங் கலம் தெளிவுந் தீஞ்சுவையுமிக்க ஊற்று நீர் நிறைந்த சுனைக்கு உவமையாக வருதலினின்றுந் தெளிந்துகொள்ளப்படும்.

இவ்வின்னீருந் தத்தஞ் செய்வகைகளாலுஞ் செய்பொருள்களாலும் பயன்களாலும், இஞ்ஞான்றும் பல்வகைப் பழச்சாறுகளின் தேநீர், நன்னாரி முதலியவற்றின் வேர்நீர், வாதுமை முதலியவற்றின் வித்துநீர், தாமரை முதலியவற்றின் பூநீர், புதினா முதலியவற்றின் இலைநீர் ஒப்பப், பலவகைப்படும். சுவையும் பல திறப்பட்டு, மகிழ்வுடன் பருகுதற்கிசைந்த முறையில் அமைந்திருக்கும்.

ஆயினும், இக்காலத்தில் அயல்நாட்டினின்றும் போந்து நந் நாட்டிற் பெருகப் பயின்றுவருங் காப்பி வித்து நீர், தேயின் இலைநீர் போல் உடம்பின் நலத்துக்குப் பழுது விளைக்காத வகையில், இவ்வின்னீர் வகைகள் பண்டைக் காலத்திற் கருத்தாகச் செய்தமைக்கப் பட்டு, நண்பர், விருந்து, கிளைஞர் முதலிய வருவார் போவார்க்குந் தக்கோர்க்குந் தமர்க்கும், அவரவர் இயல்பிற்குங் கருத்திற்கும் முயற்சிக்கும் இசைந்த வகையில், நேரம் இடம் முதலியன கருதிப், பல்வேறு பருகுநீராய் ஒப்புரவுப் பொருளாய்த், தக்க அளவில் வழங்கி, அளவளாவிப் பயன்கொள்ளப்பட்டு வந்தன.

" பாலிற் பெய்தவும் பாகிற் கொண்டவும்
அளவுபு கலந்து மெல்லிது பருகி
விருந்துறச் சுற்றி இருந்தனெ மாக "

என்னும் **புறத்திணை நன்னுகனாரது** வாய்மொழி இங்கு நினைகூரற்பாலன.

இனிப், பருகுபொருளான இத் தேநீர் வகையில், மயக்கந் தருங் **கட் சாறுகள்** வேண்டாப் பொருளாய்க் கருதப்பட்டமை போலவே, உண்ணும் பொருளான உணவு வகையிலும் மற உணர்வு தரும் **ஊன் வகைகள்** பொருந்தாப் பொருளாகவே அஞ்ஞான்றுந் தெளியப் பட்டிருந்தன வென்பதும் அறிதல்வேண்டும். உணவுப் பொருளிலிருந்து ஊனை வேறு பிரித்து,

" ஊனும் ஊணும் "

எனப் **புறநானூற்றில்** உரைக்கப்படுதல் கொண்டும் இவ் வுண்மை உணரப்படும். **ஆசிரியர் இளங்கோவடிகள்** "ஊனூண் துறமின்" எனத் தெளிவாகவே தஞ் சிலப் பதிகாரச் செவ்வறிவு நூலில் ஆணையிட்டருளினர் !

ஆதலாற், பண்டைக் காலத்தில் நந் தமிழ் நாட்டில் இங்ஙனமெல்லாம் **உழவோம்பலும் ஆனோம்பலுந் தேனோம்பலும்** உணவுக்குரிய நன்முயற்சிகளாய்த் தழைத்து இந் நாட்டினை ஒரு பேர் உணவுக் களஞ்சியமாகத் துலங்கச் செய்தமை நன்கு விளங்காநிற்கும். நாட்டுக்கு இன்றி யமையாத இம் மூன்று தொழில் வளர்ச்சியிலும் முற்கால மன்னர்கள் மிகக் கருத்துடையராய் நின்று அவற்றை யாண்டும் பெருகச்செய்து வந்தமையே இச் செழுமைக்கு ஏதுவாகும். ஒருகாற் **சேரமான் பெருஞ்சேர லாதன்** என்னும் மன்னன், சோழன் கரிகாற் பெருவளத் தானோடு பொருது புறப்புண்ணுற்று அதற்கு நாணி வடக்கிருந்து உயிர் துறந்தபொழுது, அவனோடு பெரிது பழகி அவன் நல்லியல்புகளை நன்கு தெரிந்திருந்த **கழாத் தலையார்** என்னும் உணர்வாற்றல் மிக்க பெரும்புலவர் அவன் பிரிவுக்கு ஆற்றாராய்த், தாம் மனங்கரைந்து பாடிய ஒரு கையறுநிலைச் செய்யுளில், அவ் வரசர்பிரான் மறைவினால் அந் நாடு இழந்துபோன நலங்கள் பலவும் நினைந்து சொல்லி இரங்கலுறுகின்றவர், இழந்த உண வின் வகைகளும் இவையெனப் புலப்படுப்பாராய்,

"இருங்கட் குழிசி கவிழ்ந்து இழுது மறப்பச்,
சுரும்பார் தேறல் சுற்ற மறப்ப,
உழவ ரோதை மறப்ப"

என நவின்று, இவ் ஆன் பயனுந் தீந்தேறலும் பைங் கூழ் வளனுமே ஒருங்கு எடுத்திசைப்பா ராயினர். பண்டு உழவோம்பலிற் சோழ நாடும், ஆனோம்பலிற் பாண்டி நாடுந் தேனோம்பலிற் சேர நாடும் இயல்வளனுஞ் செயன் முயற்சியும் மிக்குச் சிறந்திருந்தன எனலாம்.

நந் நாட்டில் இங்ஙனம் ஆனோம்பல் உழவோம்பல் முதலிய சிறந்த தொழில்களையே இஞ்ஞான்றும் வளமுறச் செய்து வருதற்கு அரசினருந் தலைவர்களும் முயல்குவரானல், இத் தமிழகத்தின் இயல்பான உணவுச் செழுமையை நன்கு பயன்கொண்டவராவர். பண்டு பாரத காலத்தில் இந் நாவலந் தீவின் வடபகுதியில் நிகழ்ந்த குருநகரப் போரில், போர்ப்படைஞரனைவர்க்கும் இத் தென்னாட்டுச் சேரமான் உதியஞ் சேரலாதனன்றோ, பெருஞ்சோறு வழங்குஞ் செழுமையுடையனயிருந்தான்! அஞ்ஞான்று நந் தமிழ் இல்லங்கள் 'வரையாப் பெருஞ்சோற்று முரிவாய் முற்றங்'களும், 'குய்குரல் மலிந்த கொழுந்துவை அடிசில் இரவலர்த் தடுத்த வாயில்களு' மன்றோ பெற்றுத் திகழ்ந்தன! இத் தமிழ் நிலத்தின் ஓர் ஊர் முன்பு '<u>ஊணூர்</u>' என்றே பெயர் கொண்டு புகழ் மணக்க விளங்கியது! வயலெல்லாம்,

> " நெல்லின் வேலி நீடிய கரும்பின்
> பாத்திப் பன்மலர் பூத்ததும்பின ;

புறவெல்லாம்,

> புல்லருந்து பல்லாயத்தான்
> வில்லிருந்த வெறுங்குறும்பின்று ;

கடலெல்லாம்,

கால்தந்த கலனெண் ணுவோர்
கானற் புன்னைச் சினை*நிலைக்குந்து ;

கழியெல்லாம்,

சிறுவெள் ளுப்பின் கொள்ளை சாற்றிப்
பெருங்கல் நன்னாட் டுமனொலிக்குந்து ;

இவ்வாற்றால், அக்கால மாந்தர், 'வெய்துண்ட வியர்ப்பல்லது செய்தொழிலான் வியர்ப்பறியாது' விளங்கினர். 'அன்ன நன்னாட்டுப் பொருநம் யாமே... யாண்டுநிற்க வெள்ளி' எனக் கூத்தர்தாமும் வளன் றலைமயங்கிச் செம்மாந்து செழித்தனர். இச் செழுமை யெல்லாம் இஞ்ஞான்று யாண்டுச் சென்றொளித்தது !

இயற்கைச் சூழல் எங்கும் எதிர்ந்து கிடக்க, மக்கள் முயற்றின்மை இன்மை புகுத்தி விடுதல் எத்துணை இரங்கற்பாலது ! ஆதலின், அஞ்ஞான்று கோவூர் கிழார் தம்மை மறந்து மகிழ்ந்திசைத்தபடி நந் தமிழகத்தைக்,

"கொளக்கொளக் குறைபடாக் கூழுடை வியன்நகர்
அடுதீ யல்லது சுடுதீ யறியாது
இருமருந்து விளைக்கும் நன்னா"

டாகப் பண்டுபோற் றிகழச் செய்தல் அனைவர்க்கும் உரிய முதற்பெருங் கடமையா மென்க.

* நிலைக்குந்து - நிலைக்கும்.

III

உண்ணும் முறைமை

இனிப், பண்டைக்காலத் தமிழ்ப்பெருங் குடிகள், இயற்கை வளங்களாலுஞ் செயற்கைச் செழுமைகளாலுந் தாம் அடையப்பெற்ற உணவுப் பொருள்களை இன்பம் பெருக உண்டு நாகரிக வாழ்க்கை செலுத்திய நன்முறையுஞ் சிறிது நினைந்து மகிழ்வு கொள்ளல் வேண்டும். உண்ணும் முறையில் அவர்க்கு முதன்மையானது, **பலரோடுண்ணல்**; *அடுத்தது* **சுவையோடுண்ட***லாகும். இவ்விழுமிய தமிழ் நாகரிகம் தமிழ்நூ லெனப்படும் எதனுள்ளுஞ் சிறந்து காணப்படும்.*

மக்கள் வாழ்க்கையானது, முதலில் அனைவரோடும் அளவளாவிக் கொள்ளும் நேய வாழ்க்கையிலிருந்தே நாகரிகமுடையதாய்ப் பொலிவடைந்து வளர்ச்சியெய்துகின்றது. தம்மையொத்த ஆருயிர்த் தொகைகள் நாளும் உணவுக் கலமரா நிற்கத், தாம் மட்டும் இரக்கஞ் சிறிதுமின்றித் தனித்திருந்து உண்டு வயிறு நிரப்புதல், அன்பு அருள் முதலிய உயிரியற்கைகளைக் கிளரச்செய்து கொள்ள விரும்பும் நாகரிக வாழ்க்கையினர்க்கு எங்ஙனம் இசையும்? இம்மை மறுமை யென்னும் அனைவோர் இருமை வாழ்வுக்கும் இங்ஙனம் பலரோடு ஒருங்கிருந்து உண்ணுமுறையே சாலவும் வேண்டப்படும் முதல் நாகரிக வொழுகலாறாகலின், இத் தமிழ் நிலத்தில், இந்திரர் அமிழ்தம் இயைவதாயினும் இனிதெனத் தமியருண்டலும் இலராயினர்.

வாழ்க்கை யென்பது இல்வாழ்க்கையே யெனவும், அதன் இல்லறமென்பது பலரோடுண்டலே யெனவுந் தீர்மானமாக முடிவுகட்டி யுணர்ந்து நந் தமிழ் முன்னோர் ‘உலகுபுகத் திறந்த வாயிலுடையராய்ப் பல ரோடுண்டல் மரீஇ’யினர். அதியமான் நெடுமானஞ்சி என்னும் வள்ளல், பெருஞ்சேரலிரும்பொறை யென்னுஞ் சேரமன்னனற் போர்க்களத்தில் வேல்தைத்து உயிர் தொலைவுண்டபொழுது அவனோடு உயிரும் உடலுமாயிருந்து பழகி மகிழ்ந்த ஔவையார், அவன் பிரிவாற்ருது நெஞ்சங் கரைந்து இரங்கிச்,

“சிறுசோற் ருனும் நனிபல கலத்தன் மன்னே
பெருஞ்சோற் ருனும் நனிபல கலத்தன் மன்னே...

எனவும்,

“அருந்தலை இரும்பாணர் அகன்மண்டைத் துளையுரீஇ
இரப்போர் கையுளும் போகிப்
புரப்போர் புன்கண் பாவை சோர
அஞ்சொல் நுண்தேர்ச்சிப் புலவர் நாவிற்
சென்றுவீழ்ந் தன்று, அவன்
அருநிறத்து இயங்கிய வேலே”

எனவும் உரைக்கும் பரிவுரைகள் அவன் பலர்க்கும் உதவியாய்ப் பலரோடுண்டு நாகரிக வாழ்க்கை நடத்திய அருமையினை நன்கு புலப்படுக்கின்றன. ‘தான் உண்ணு நேரத்தில் உணவு சிற்றளவாயிருப்பினும் பேரளவாயிருப்பினும் மிகப் பல உண்கலங்கள் நிரலே இட்டு எக்காலும் அவன் பலரோடுண்பன்’ எனவும், அதனல்,

'அத்தகைய நனிநாகரிக மேலோனது அரியமார்பில் ஊடு ருவிய வேலானது, அவன் மார்பளவில் மட்டும் நில்லா மல், அவனைச் சூழ்ந்தியங்கிய இசைக்கலைஞர்தம் உண் கலங்களிற் பட்டு அவற்றைத் துளைசெய்து, இரப்போர் கைகளுள்ளும் ஊடுபோகி, அவனாற் புரக்கப்படும் எளிய சுற்றங்களின் கண்மணிகளைத் துரீஇக் குருடாக்கிச், சிறந்த புலவர்கள் நாவின்கண்ணுஞ் சென்று வீழ்ந்து தைத்தது' எனவும் இச் செய்யுட் பகுதிகளில் நைந்து நைந்து மொழியப்படும் அஞ்சியின் ஒப்புரவியல்புகள், எத்தனை உருக்கம் வாய்ந்திருக்கின்றன!

இங்ஙனமே பண்ணன் என்னும் மற்றோர் ஒப்புர வாளன் இல்லமும், பழுமரங்களை நாடிச் சென்ற புள் ளினங்கள் ஆரவாரஞ் செய்தலையொப்ப அவன் அவிழ்க் கொடையை விரும்பித் திரண்ட ஏழையெளியவர்கள் பேரொலி செய்யும் ஊணொலியரவம் எஞ்ஞான்றும் உடையதாய் விளங்கிய தென்றும், உணவிற் கட்டித் தயிர் கலந்து அவன் உருட்டி யுருட்டி வழங்கிய தயிர்த் திரளையைக் கையிலேந்திக் கொண்டு இளம் பிள்ளை களும் பெரியரும் வரிசை வரிசையாச் செல்லும் ஒழுங்கு, மழை காலத்தில் எண்ணிறந்த எறும்புகள் தத்தம் முட்டையேந்தி நிரை நிரையாகத் திட்டையேறும் இயல்பினை ஒத்திருந்த தென்றும், அவன் 'பசிப்பிணி மருத்துவன்' என்றும், 'அதனால் அவன் போன்றார் யான் வாழவிருக்கும் நாட்களுஞ் சேர்த்து நீடு வாழ்க' என்றுங் கொடையிலும் வளத்திலும் மிகச் சிறந்த சோழ வளநாட்டுப் பேரரசனை **குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய**

கிள்ளிவளவனே அச் சிறுகுடி கிழான் பண்ணனே வியந்தும் மகிழ்ந்தும் வாழ்த்தினனுயின், அஞ்ஞான்றைத் தமிழ் நாட்டுச் சிறுகுடிமக்கடாமும் முடியுடை மன்னரும் வியக்குமாறு பலர்க்கும் உணவளித்துவாழும் அருள் வாழ்க்கையினராய் வாழ்ந்து விளங்கினமை தெற்றெனத் தெளியப்படுமன்றே !

செல்வரென்னுஞ் சொல் இத்தகைய பெருவாழ்வுடையார்க்கே பொருந்துமெனபது மற்றோர் முடியுடைமன்னனுன **பாண்டியன் அறிவுடை நம்பி** யென்பான், "படைப்புப் பல படைத்துப் பலரோடுண்ணும் உடைப்பெருஞ் செல்வராயினும்" எனத் தெளித்துரைத்தல்கொண்டு இனிது தேறப்படும். இவ் வினிய நல்வாழ்க்கையைப் பெருவாழ்வென்று மட்டும் நவில மனமின்றித், தூய பேரறச் சான்றோரான **இளங்கோவடிகள்,**

"விருந்து புறந்தரூஉம் பெருந்தண் வாழ்க்கை"

என்று உள்ளங் குளிர உரை குளிர மகிழ்ந்திசைப்பரெனின், இதன் விழுப்பம் எத்துணைச் சிறந்தது ! இதனுனன்றே,

"மணன்மலி முற்றம் புக்க சான்றோர்
உண்ணு ராயினும் தன்னொடு சூளுற்று
உண்மென இரக்கும் பெரும்பெயர்ச் சாத்தன்"

போன்றுரும்,

"உள்ளது, தவச்சிறிதாயினும் மிகப்பல ரென்னுள்
நீள்நெடும் பந்தர் ஊண்முறை யூட்டும்
இற்பொலி மகடூஉ"

ஒத்தாருமாக, அஞ்ஞான்று ஆடவர் பெண்டிரென இருபாலாரும் நிலவினர்.

இனி, அவர்தம் அட்டிற்சாலையோவெனின், இடையறுது பெருஞ்சோறட்டு வட்டித்தலின் மிக்க கஞ்சியொழுக்குடையதாய், இம்மையிற் புகழும் மறுமையிற் புண்ணியமும் பெருகுதற் கேதுவாய் விளங்கின. காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற் பண்டு விளங்கிய அட்டில்களைப் பற்றிக், கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார் இயற்றிய **பட்டினப்பாலை** என்னுஞ் செய்யுளில்,

" புகழ்நிலைஇய மொழிவளர
அறம்நிலைஇய அகன்அட்டில்
சோறுவாக்கிய கொழுங்கஞ்சி
யாறுபோலப் பரந்தொழுகி
ஏறுபொரச் சேறாகித்
தேரோடத் துகள்கெழுமி
நீறாடிய களிறுபோல
வேறுபட்ட வினையோவத்து
வெண்கோயில் மாசூஊட்டும் "

என மிக அழகிய குறிப்பொன்று நுவலப்படுகின்றது.

இங்ஙனம் 'அறங்கரியாக அருள்சுரந் தூட்டுஞ்' சிறந்தோராய் அவர் விளங்கினமையின், தம் இல்ல நாடி வருவாரெவராயினும் அவரவர் தகுதிக்கும் பழக்கவழக்கங்கட்கும் ஏற்ற வகையினெல்லாம் உணாச் செய்து படைப்பதும் அவர் கருத்தாயிருந்தது ; அறவோர் துறவோர் அந்தணர் சான்றோர் அறிவர் முதலிய உணர்வாட்சியுடையோரும், வேடர் இடையர் வலைஞர் கூத்தர்

பாணர் முதலிய தொழிற் காட்சி வாய்ந்தோரும் தத் தமக்குத் தக அன்புடன் விருந்தோம்பப்பெற்ற நிகழ்ச்சி கள் சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, புறநானூறு, பெரும்பாணாற் றுப்படை, குறுந்தொகை முதலிய நூல்களிலெல்லாம் பல்வேறுணர்வுகள் கிளர்ந்தெழுமாறு நன்கெடுத்து விளக்கப்படுகின்றன.

மேலும், இல்லத்தில் மகளிர்மட்டுந் தனித்திருப்ப ராயினும், விருந்தெனின் யாதொரு வேறுபாடும் முன் னிற்றலில்லை. முன்பின் மாறுபாடும் முன்னிற்றலில்லை. பருவமங்கையராயினுந், திருமண நங்கையராயினும், ஈன்றணிய அரிவை தெரிவையராயினும் விருந்தென் னும் வகையிற் றடையாதும் நிகழ்தலில்லை. திருமண நிகழாப் பருவநங்கை யொருத்தி, உண்ணுநேரத்தில் விடாய்க்கு நீரென்று வந்த ஓர் இளைஞற்கு யாதொரு வேறுபாடுங் கருதாது அது தந்துபோந்த அருநிகழ்ச்சி யும், அந் நிகழ்ச்சிக்கு முதலில் இடனளித்ததுமன்றிப் பின்னருங் களங்கங் காணுது அவ்விருவர்க்கும் உதவி யாய் நின்ற அவடன் றாயின் அருளுணர்ச்சியும் "சுடர்த் தொடீஇ கேளாய்" என்னும் அழகு சான்ற கலித்தொ கைச் செய்யுளில் இனிதெடுத்து இசைக்கப்படுகின்றது. பல்லாயிரக் கணக்கான ஆண்டுகட்குமுன்பே இத் தென் றமிழ் நாட்டில் விருந்தின்முன் எவ்வகை வேறுபாடும் மாறுபாடும் யார்க்குமின்மை, மிகப்பழைய தமிழ்முதல் நூலான தொல்காப்பியத்தின்கண்,

"புகாஅக் காலைப் புக்கெதிர்ப் பட்டுழிப்
பகாஅ விருந்தின் பகுதிக் கண்ணும்"

தலைவிக்குக் கிளவி நிகழுமெனவும்,

" விருந்துபுறந் தருதலும் சுற்றம் ஓம்பலும்
பிறவும் அன்ன கிழவோள் மாண்புகள் "

எனவும் வரூஉம் நிகழ்ச்சியிலக்கணங்களால் நன்கு துணியப்படுகின்றது. இதனால், விருந்தென்னும் வகையில் அக்கால நன்மக்கட்கிருந்த நன்மதிப்புங் கடைப்பிடியும் இனிது விளங்கலின், 'பலரோடுண்ட' லென்னும் உணவுமுறைமை அவர்பால் விழுமிய கோட்பாடாயிருந்து விளங்கி வழுவின்றி நிகழ்ந்துவந்த தென்னும் வாய்மை மலையிலக்கேயா மென்க.

இனிச், 'சுவையோடுண்ட' லென்னும் மற்றோருண்ணு முறைமையும் நம்முன்னோர்தம் நுண்ணறிவையும் நற்பழக்க நல்வாழ்க்கை நிலைகளையும் நமக்கு விளங்க அறிவிக்க வல்லதாய்த் துலங்குகின்றது. உணவென்பது பொதுவாகச் சோறும் நீருமாகும். நிலத்தில் விளையும் நெல் முதலிய பல்வகை உணவுப் பொருளுஞ் சோறென்பதிலும், மழை பெய்து ஊறிய நீரின் கூறுகளாய் நீர் நிலைகளிலும் மரஞ்செடிகொடிகளிலும் ஆனினங்களிலுங் கிடைக்கும் உண்ணீர் கனிச்சாறு பால் முதலிய பல்வேறு பருகுநீர் வகைகளும் அடங்கும். அடங்கலின், இவ்விருவகைக் கூறுபாடும் நெல்லும் நீருமென்றுதல், நிலமும் நீருமென்றுதல் சான்றோரான் உரைக்கப்படுதலும் இயல்பாயிற்று. இவ்வியல்பு,

" நெல்லும் நீரும் எல்லார்க்கும் எளிய "

"உணவெனப் படுவது நிலத்தொடு நீரே
நீரும் நிலனும் புணரியோ ரீண்டு
உடம்பும் உயிரும் படைத்திசி னோரே"

என்னும் **புறநானூற்**றடிகளால் உணர்ந்து கொள்ளப் படும். உணவின் இவ்விருவகைக் கூறும் பொருந்தினோர் உடம்பும் உயிரும் படைத்தவராவரென இவையிற்றாற் பெறப்படுதலின், இச்சோறும் நீரும் 'மருந்து' எனவும் 'இரு மருந்து' எனவும் ஆன்றோர் வாய்மொழியிற் பயின்றுவரலாயின.

"இருமருந்து விளைக்கும் நன்னாட்டுப் பொருநன்"

என்னும் புறச்செய்யுளின் றொடருக்கு அதன் உரையாசிரியர் "சோற்றையுந் தண்ணீரையும் விளைக்கும் நல்ல நாட்டுக்கு வேந்தன்" என்றே உரை கூறினார். உணவையும் நீரையும் நந் தமிழ் மேலோர் இங்ஙனம் மருந்தென மதித்த மனப்பான்மையால், அவரவற்றைச் சுவையோடு துய்க்கும் அருநலனும், அளவோடு உய்க்கும் பெருநலனுங் கண்டு, வகையாகப் போற்றிப் பயன்படுத்தும் மதித்திறனுடையராயினர். பழந்தமிழரின் உணவு, மிக்க சுவையும் பயனுமுடையதாய்க் காணப்படுகின்றது. சங்கநூல்களில் அதனியல்புகள்பற்றி வந்திருக்குங் குறிப்புக்களே நாவுக்கும் நலந் தட்டுவனவாய்ச் சுவை முதிர்ந்திருக்கின்றன. பானை யவிழுக்கு ஒரு பதமென்ன ஈண்டும் ஒன்றிரண்டு காட்டலாம்.

அரிசி அக்காலத்திற் சுவையும் பயனுங் கெடாவாறு குற்றலரிசியாகவே பயன்படுத்தப்பட்டு வந்ததென்பது அனைவரும் அறிந்ததேயாம். இது,

"தொடிமாண் உலக்கைப் பருஉக்குற் றரிசி"

என்னும் பழந்தமிழ்த் தொடரினுலும் விளங்கும். இதனுல், இக்கால உணவாராய்ச்சிகாரர் உரைக்கும் இரண்டாம் வகை உய்வுறையையும் முற்காலத்தவர் இழவாது விளங்கினரென்பது போதந்தது. இனி, அவர் அவ்வரிசியைச் சிறிய மெல்லிய முழு அரிசியாகக் கொண்டு, பானுலை நெய்யுலைகளிற் பெய்து, மெத்தென அவிழ் நிலையில் மலரலாக்கி, வழுவழுத்த வாழையிலையின் நடுவில் முல்லைமுகை சொரிந்தாலொப்ப நல்ல மகளிர் கருணைகள் சூழ வட்டித்து ஊட்ட, வகையாக உண்டு வாழ்ந்தனர்.

இங்ஙனமாயவிடத்தும், நெய்யில்லாத உணவு உணவென மதிக்கப்படாது கழிந்தது.

"நெய்யிலாப் பாற்சோற்றின் நேர்"

என இகழும் **நாலடியார்த்** திருமொழி யொன்றேயும் இதனை மெய்ப்பிக்கச் சாலும். அந் நெய்தானும் ஆவின் நெய்யாய், அன்றுடம் வெண்ணெயுருக்கிப் பெய்யு நெய்யாய்த், தொலைவிற் செல்லும் இரவலரையுந் தடுத்து நிறுத்தும் மிகு மணங் கமழ் நெய்யாய் விளங்கியது. அந் நறுநெய்யின் இனிய இயல்பில் நன்கு தோய்ந்து ஆசிரியர்கள் நுகர்ந்து கூறும் மெய்யுரைகள் சிலவற்றால், அதன் உய்வுறை மாண்புஞ் செய்முறை யருமையுங்கூட உய்த்துணரற்குரியனவா யிருக்கின்றன.

பூதப்பாண்டியன் தேவி **பெருங்கோப் பெண்டு** என்னும் மாதரார், நெய், தோய்ந்திருக்கும் நிலையில் அது

வெள்ளரிக்காயின் வெள்ளிய நல் விதை போல வெள்ளயிர்ப் பாங்காய்க் காணப்படும் எனவும், மற்று, வல்வில்லோரியை வாழ்த்திய **வன்பரணர்** என்னுஞ் செந்நாப் போதரார், நெய், உருகியிருக்கும்நிலையில், அது தேனின் தேறலை யொத்து மெல்லிய செம்பொன் நிறம் விராஅய் மெருகுடையதாயிருக்கும் எனவும் முறையே

" அணில்வரிக் கொடுங்காய் வாள்போழ்ந் திட்ட
காழ்போல் நல்விளர் நறுநெய் "

" ஆனுருக் கன்ன வேரி "

என்று அந் நறுநெய் யொத்த உய்வுரைகளால் விளக்கிச் செல்லுதல் இங்கு நினைவுகூர்ந்து மகிழற்பாலன. நெய்யே யன்றிப், பால் தயிர் முதலிய ஏனை நற்பொருள்கள் பற்றியும் பண்டைக்கால முன்னோர் அவற்றை வெண்ணில் வொத்த வெண்டயிர் பாலெனப் பல உவமை முதலியவற்றால், மகிழ்ந்திசைப்பர்.

இனி, அந் நல்லோர் மரஞ்செடி கொடிகளிலிருந்து விளையுங் காய் கனி கீரை முதலிய உணாப் பண்டங்களையும் அவ்வவற்றின் இயல்பும் பயனும் அறிந்து சுவையாரப் பயன்படுத்திவந்த மேன்மையும் அறியற்பாலது. தேங்காய், மாங்காய், பலாப்பழம், கரு வேப்பிலை, மிளகு முதலிய நந் தமிழ் நாட்டுக்கே சிறந்த கறிகாய் வகைகளை நம்மவர் பற்பல வகையாகப் பதன் செய்து துய்த்திருக்கின்றனர். இளநீர் மிகச் சிறந்த பருகுணவாய்ப் பயன்பட்டு வந்தது.

" வீழில் தாழைக் குழவித் தீநீர் "

என்னும் அழகிய தொடர் கொண்டு, இது துணியப்படும்.

பெரும்பாணாற்றுப்படையில் அந்தணர் இல்லத்தில் அமைக்கும் நல்லுணவினைக் கூறுமிடத்து, 'அவரில்லம், முகப்பிற் பந்தரும், ஆன் சாணத்தான் மெழுகிய இடங்களும், ஆன்கன்று, கிளி முதலிய இனிய சிற்றுயிர்களும் உடையதாய், நிழலுந் தூய்மையும் மகிழ்ச்சியும் தந்து திகழுமெனவும்; 'அவ்வில்லத்தி லுறையுங் கற்புடை மகளிர், அன்னம் என்னும் மேன்மையான புள்ளின் பெயரால் நுவலப்படும் 'அன்னம்' என்னும் உயர்வகையான தூய வெள்ளிய நெல்லரிசிச் சாதஞ் சமைத்து, அதற்குக் கறியாகக், கொம்மட்டி மாதுளங் காய்களை நறுக்கி மிளகு பொடியுங் கருவேப்பிலையுங் கலந்து சேதாவின் வெண்ணெயில் வதக்கி யெடுத்த சூடான கருனையும், காண்டற்கே இனியவாம்படி நறிய சிறிய மாவடுக்களைப் பலவகையாகத் துவைத்துப் புளிஞ்சுவையாக முன்னரே பதன் செய்து வைத்திருக்கும் ஊறுகறியாகிய தொக்கும் இட்டு, வருவாரை உண்பிப்பர்' எனவுங், கருதுதற்கினிய அரிய குறிப்பொன்று,

" செழுங்கன் றியாத்த சிறுதாட் பந்தர்ப்
பைஞ்சேறு மெழுகிய படிவ நன்னகர்
மனையுறை கோழியொடு ஞமலி துன்னாது
வளைவாய்க் கிள்ளை மறைவிளி பயிற்றும்
மறைகாப் பாளர் உறைபதிச் சேப்பின்

பெருநல் வானத்து வடவயின் விளங்குஞ்
சிறுமீன் புரையுங் கற்பின் நறுநுதல்
வளைக்கை மகடூஉ வயினறிந் தட்ட
சுடர்க்கடைப் பறவைப் பெயர்ப்படு வத்தஞ்
சேதா நறுமோர் வெண்ணெயில் மாதுளத்
துடுப்புறு பசுங்காய்ப் போழொடு கறிகலந்து
கஞ்சக நறுமுறி யளைஇப், பைந்துணர்
நெடுமரக் கொக்கின் நறுவடி விதிர்த்த
தகைமாண் காடியின் வகைபடப் பெறுகுவிர்''

எனக் காணப்படுகின்றது. இதனுள் மாதுளம் போழ்களை மிளகு பொடியுங் கருவேம்பின் இலையும் அளைஇ வெண்ணெயில் வதக்கி யெடுக்குஞ் சூடுபதமான கறி வகை கூறப்படுதல், தமிழ்ச் சமையலின் விழுப்பமும் அதன் அமிழ்தாந்தன்மையும் விளக்கி அனைவோரானுங் கருத்திற் பெரிது பதிக்கற்பாலதாயிருக்கின்றது.

தமிழகத்தின் மலைப்பக்கங்களைப் பற்றி நுவலுமிடங் களினெல்லாம் பழைய தமிழ் நூல்களிற் பெரும்பாலும் மிளகு கொடிகளைப்பற்றி இசைக்கப்படுதல் காணலாம். 'கறிவளர் சிலம்பு' எனவும், 'கறிவளர் அடுக்கம்' எனவும், 'கறிவளருஞ் சாரல்' எனவு மெல்லாம் மலைக்கே அடைமொழியாகவும் அது கொள்ளப்படும். இனிக், கருனை யென்னும் பொருளில் வருங் 'கறி' என்னுஞ் சொல், நாவிற்குச் சுவையுறுத்தி உறைத்தலை விளக்குமாகலின், அச் சொல்லையே தனக்குப் பெயராக வுடைய மிளகு காயின் விழுப்பமும், அதனால் அதுவே கறிக்கு முதன்மையாதலுந் தாமே பெறப்படுமன்றே!

இக் கறி மிளகு, பண்டு காவிரிப்பூம்பட்டினம் போன்ற நகரங்களின் தெருக்களில் மூட்டை மூட்டையாக வண்டிகளின் வந்து நெரிபட்டுக் கிடந்ததென்று, **பட்டினப் பாலை** நுவலுங்,

"காலின் வந்த கருங்கறி மூடையும்"

என்னுந் தொடரைக் கருதின், தமிழ் நாட்டில் அது பெருவழக்குடையதாய்ப் பயன்பட்டுவந்த உண்மையும் இனிது விளங்காநிற்கும்.

உடம்பை நோயற்ற நிலையில் வயங்கச் செய்யுங் 'கடுகம்' என்னும் அமிழ்தவகையில் இக் 'கறி மிள'கும் ஒன்றுதல் கருத்திற் பதிக்கற்பாற்று. 'திரிகடுகம்' என்னுங் கடுகப் பெயர் வாய்ந்த நூல் ஒன்று **பதினெண் கீழ்க்கணக்கு** நூல்களில் ஒன்றாய் நம்முன் விளங்குதலும் நினைவுகூரற்பாலது. இனி, இஞ்சியின் உலறலாகிய சுக்கென்பது இம் மிளகு கடுகத்தோடியைந்த மற்றொரு வகைக் கடுகமாகும். இப் பொருள்களெல்லாம் பண்டு நந் நாட்டுக் கற்றரைகளிற் குவிக்கப்பட்டிருந்த தனி வளன்,

"இஞ்சி மஞ்சட் பைங்கறி பிறவும்
பல்வேறு தாரமொடு கல்லகத் தீண்டி"

என **மதுரைக்காஞ்சி**யின்கண் நன்கு விளக்கப்படுகின்றது.

பண்டைக்காலத்தில் நந் தமிழ் முன்னோர் இங்ஙனம் மருத்துப் பொருள்களாகப் பயன்படுத்திய காய் கனி கீரை முதலியன, எத்தனையோ பலவாம்.

"அக்கனி யுண்டோர் ஆறீ ராண்டு
மக்கள் யாக்கையின் வரும்பசி நீங்குவர்"

என்னும் **மணிமேகலையடிகள்** சில கனிவகைகளின் பேராற்றலை நமக்கு நினைவுகூர்விக்கின்றன. இங்ஙனமே,

"பெருமலை விடரகத் தருமிசைக் கொண்ட
சிறியிலை நெல்லித் தீங்கனி குறியாது
ஆதல் நின்னகத் தடக்கிச்
சாதல் நீங்க எமக்கீத் தனையே"

என்னும் **ஔவைப் பிராட்டியார்** வாய்மொழியினலுஞ் சில கனிவகைகளின் அமிழ்தாம் இயல்பு புலனுகின்றது. திருக்குறளுரையிற் **பரிமேலழகர்**, ஔவையார் பெற்ற இவ் விழுப்பேற்றினை நினைந்து, "இனிய கனிகளென்றது, ஔவையுண்ட நெல்லிக்கனிபோல் அமிழ்தாவன வற்றை" என உரைத்தலால், இவ் வமிழ்தாம் இயல்பிற் பல கனிவகைகளை முற்கால மக்கள் தெரிந்து பயன் கொண்டு விளங்கினரென்பது இனிது துணியப்படுமன்றே!

இனி, 'அமிழ்தம்' என ஈண்டு நுவலப்பட்டது, 'நீடிய வாணுள் பயக்கும் உணவுவகை' எனப் பொருளாம். ஔவையாரும் மேற் செய்யுளிற் "சாதல் நீங்க எமக்கீத்தனையே" என்று அதனியல்பைப் புலப்படுத்தியிருக்கின்றனர். 'மருந்து' என்னும் இனிய சொல்லும் 'உயிரை உடம்பில் நீடினிது பொருந்தச் செய்வது' என்னுஞ் சிறந்த செம்பொருள் பயத்தலின், மருந்தை அமிழ்தமென்றும் இரண்டையும், ஆற்றல்

பயக்கும் நறிய உணவென்றும் வழங்குதல் இயல் பாயிற்று.

உண்மையான் ஆராயுங்கால், மருந்தென்பது, சாறும் பயனு மிக்க உணுப்பொருள்களின் கருக்களே யாய், ஊறுகறி தொக்கு முதலிய பதனுணவுகள் போன்ற ஒருவகை உணவுப் பொருளே யல்லது வேறில்லை. அதனை அங்ஙனஞ் செயற்கையாற் செய்து கூட்டுதலினும், இயற்கையாய் அவ்வப்போதும் முற் குறித்த கனிவகைகள் காய்வகைகள் கீரைவகைகள் முதலிய உணவுகள் வாயிலாகவே சுவையும் இன்பமும் மீதூர உண்டு மகிழ்ந்து, அமிழ்தாம் இயல்பும் அதுமுக மாக அழியா வாழ்வும் ஒருங்குபெற்று மாட்சிமையடை தலே மிகவும் விரும்பத்தக்கது. பண்டைக்காலத்தில் இங்ஙனமே உணவு முறையைப் பயன்படுத்தி ஆற்ற லும் அழகும் வாய்ந்தவராய் மக்கள் நிலவினரென்பது, மருந்தென்பதை அமிழ்தமென்னும் பெயரால் அவர் வழங்கிவந்ததினின்றே நன்கு உணரப்படுகின்றது.

மேலும், வாழ்க்கையின் எல்லாத் துறைகளையும் ஆழ்ந்தாராய்ந்து பயன் மிகக் கண்ட மெய்யுணர்வின ரான, திருக்குறள் என்னுந் தெய்வப் பெருமாமறை நூலை அருளிச் செய்த திருவள்ளுவர், தம் அருள்நூலில் 'மருந்' தென்னும் ஓர் அரிய அதிகாரம் நிறுவி, அதன் கண் உணுமுறையினையே பெரிதும் விரித்து விளக்கி யிருத்தல் கொண்டும் இவ் வுண்மை துணியப்படும்.

"மருந்தென வேண்டாவாம் யாக்கைக்கு அருந்தியது
அற்றது போற்றி உணின்"

"அற்ற தறிந்து கடைப்பிடித்து மாறல்ல
துய்க்க துவரப் பசித்து"

என்னும் அவ் வதிகாரத்தின் விழுமிய திருக்குறள்களினு லும்; "உணின் என்பது அதன் அருமை தோன்ற நின்றது" எனவும், "உண்டது அற்றாலும் அதன் பயனாகிய இரதம் அருதாகலான் அதுவும் அறல் வேண்டுமென்பார் மிகப் பசித்து என்றார்,......மாறு கொள்ளாமையாவது உண்பான் பகுதியோடு மாறு கொள்ளாமையும், காலவியல்போடு மாறுகொள்ளாமை யும், சுவை வீரியங்களாற் றம்முண் மாறுகொள்ளா மையுமாம். அவையாவன முறையே வாத பித்த ஐக ளாய பகுதிக்கு அடாதவற்றைச் செய்வனவாதலும், பெரும்பொழுது சிறுபொழுதென்னுங் கால வேறு பாடுகளுள் ஒன்றற்காவன பிறிதொன்றற்காகாமையும், தேனும் நெய்யும் தம்முள் அளவொத்து நஞ்சாதல் போல்வனவுமாம். அவற்றைக் குறிக்கொள்ளாது மனம் பட்டவாற்றாற் றுய்ப்பின் அதனானே நோயும் மரணமும் வருதலின், 'கடைப்பிடித்' தென்றார்" எனவும் வரு கின்ற அவற்றின் அழகிய உரைப்பகுதிகளாலும் மேலெடுத்துக் காட்டிய உண்மைகளெல்லாம் இனிது விளங்கிக் கிடக்கின்றன.

இனித், திருவள்ளுவர் ஈங்கு விளங்கும் இவ் விரண்டு அரிய பெரிய திருக்குறள் முழுமணிகள் அருளிச் செய்ததேயன்றி,

" அற்றால் அளவறிந் துண்க; அஃதுடம்பு
பெற்றான் நெடிதுய்க்கு மாறு "

என மற்றோர் அருமா மணிக்குறளும் இவற்றி னிடையே வாய்மலர்ந்து பெய்து, மிக நுண்ணியதோர் உணவு முறையினைக் காரண காரிய இயைபுடன் விளக்கியிருக்கின்றனர். தம் பெருநூல் முழுமையும் ஒரு சிறு சொற்றானும் வீணெனத் தொடுத்தல் செய்யாத இப் பேராசிரியர், இம் மூன்று குறள்களினும் 'அற்றது போற்றியுணின்', 'அற்றதறிந்து கடைப்பிடித்து', 'அற்றால் அளவறிந்துண்க' என உண்ட தறுமாறு துவரப் பசித்துநிற்றலின் முதன்மையைமட்டும் மீண்டும் மீண்டும் மும்முறை அருளிச் செய்திருத்தலையும்; கருத் திருத்தத் தக்க இவ்வியல்பு நுண்ணறிவு சான்ற நல் லிசையுரையாசிரியரான பரிமேலழகர் திருவுள்ளத்தினை ஈர்க்க, அவர் "அற்றதறிந்தென்னும் பெயர்த்துரை அதனை யாப்புறுத்தற் பொருட்டு" என அழுத்தந் தோன்ற உரை செய்திருத்தலையும்; இறுதியாக மேலெ டுத்துக் காட்டிய திருக்குறளில் **உண்டதறலுங் குறைய உண்ணலு**மட்டுமே வற்புறுத்தப்பட் டிருத்தலையுங் கூர்ந்து ஆழ்ந்து கருதின், இடையிட்ட **பட்டினியி**னும் மிக்க மருந்து பிறிதில்லை யென்பது இனிது புலனாகும்.

பண்டு இனிய தெய்வவாழ்க்கையிற் சிறந்த முனி வரரெல்லாம், இங்ஙனம் இடையிட்டுப் பட்டினி கிடத் தலையும் அளவிட்டு உண்டி கொடுத்தலையும் நன்கு தேர்ந்து கடைப்பிடித்து, அவ்வாற்றால் நோயற்ற வலிய

யாக்கையினையும், மாசற்ற பெரிய உணர்வாற்றலையும், ஊறற்ற நீண்ட பெருவாழ்வினையும் பெற்று அனைவர்க்கும் பெரும்பயனுய் உயிர்வாழ்ந்து விளங்கினர். **திருமுருகாற்றுப்படையில்,**

> “ நன்பகற் பலவுடன் கழிந்த உண்டியர் ”

எனவும், அதனைத் தொடர்ந்தும், நுவலப்படும் நல்லுரைகள் சிலவற்ருலும் இவ் வுண்மை விளங்குகின்றதென்க.

உ. உடை

பழந்தமிழ்க் கால நாகரிகச் செய்திகளில் 'உடை' என்பதன் கருத்துக்கள், இப் பிற்காலத்தில் மிக்க வியப்பும் ஆராய்ச்சியும் விளைக்கவல்லன. ஆயினும் இவைதம்மின் பயன், இத் தென்னாட்டினை ஓர் அரிய நன்னாடாகவும் பொன்னாடாகவும் மாற்றி யமைக்குந் திறத்ததாயிருக்கின்றது. நந் நாவலந் தீவாகிய இந்திய நாடேயன்றி ஏனை மேல் கீழ் நாடுகளெல்லாவற்றிலும் வாழ்க்கை, தொழில், மதம், பொருளாதாரம், கலை முதலிய கருத்துக்களில் 'உடை' யைப் பற்றிய ஆராய்ச்சி, அறிஞர் சாரணர் முதலிய எல்லாருள்ளங்களையும் மிகவுங் கவர்ந்து நிற்கின்றது.

1. உடையின் இயல்பு

புறத்தே மக்கள் நலப் பாதுகாப்பிற்கு, உணவுக் கடுத்தபடி, உடையே கருதுதற்குரியது. 'ஊண், உடை' யென்னும் வழக்கானும் ஈதறியப்படும். 'உடுத்த' லென்னுஞ் சொல் இங்கே 'சூழக் கட்டுதல்' எனப் பொருடரும். 'ஆடுத' லென்னுஞ் சொல் 'ஆடை' யெனப்பட்டு ஒரு பெயராய் வழங்குதலின், சூழக்கட்டும் அவ் வுடைதானும் உடம்பில் நெளிநெளியாக அசைந் தலையக் கட்டப்படுமென்னும் பிறிதோருண்மையும் பெறப்படுகின்றது. இக் கருத்துக்களால், நாம் அறிதற் குரிய நுண் பொருள்கள் சில உள்ளன.

உடம்பெடுத்த மக்கட்கு 'ஊண்' 'உடை' என் னும் இவ்விரண்டையும் முறையே அகப்பற்று புறப்

பற்று என்று வகையுறுத் துரைக்கலாம். 'உண்ண' லென்பது உடம்பின் 'உட்செலுத்தி நுகர்த' லென்னும் பொருட்டாகலின், நமதுடம்பு உணவின் பிண்டமாக உருவாகித் தோற்றுகின்றது. தோன்றலின், உணவுரு வென்றாலும் உடம்பென்றாலும் இரண்டும் ஒன்றேயாம். 'யான்' என்னும் அகப்பற்றுவது, இவ்வுடம்பேயாக லின், உணவென்பதும் அவ்வகைப் பற்றின்கண் அடங் குதல் தானே பெறப்படும். இங்ஙனமே புறத்தில் இவ் வுடம்பினும் வேறாய் அதன் நுகர்வு காரணமாகச் சூழ்ந்திருக்கும் பொருள்களெல்லாம் புறப்பற்றெனப் படுதலின் உடம்பை முதற்படியாகச் சூழ்ந்திருக்கும் 'உடை' யெனப்படுவது, அவ்வகைப் புறப்பற்றுக் களின் துவக்கமாகின்றது. இதிலிருந்தே, 'உடைமை' என்னும் ஏனைப் புறப்பற்றுக்களாகிய செல்வங்களெல் லாம் முறையே கிளைத்துச் சூழலிட்டுச் செல்லுதலும் அறியப்படும். இவ்வாற்றால், 'உண' வென்பது ஏனை அகப்பற்றுகட்கெல்லாம் முன்னின்று காரணமாய், அவை யெல்லாவற்றையுந் தன்கண் அடக்கித் தனித் தலைமையாய்ப் பற்றுவிளைப்பதென்பதூஉம், 'உடை' யென்பது அங்ஙனமே ஏனை எல்லாப் புறப்பற்றுக்களுள் ளும் முதலேதுவாய் உடம்பை முதற்கண் சூழ்ந்து அப் பற்றுக்களெல்லாந் தன் பெயர் முறையிலும் அடங்கா நிற்கத், தான் தனி முதன்மையுற்று அவா மிகுப்பதென் பதூஉம் விளங்காநிற்கும். விளங்கவே, மாந்தர்தம் உலக வாழ்க்கையில் இருவகைப் பற்றியல்களும் 'ஊண்' 'உடை' என்னும் இவ் விருவகைப்பட்ட முதன்மைப்

பொருள்களில் வந்து அடங்கியிமைதல் இனிது புலனு கின்றது.

உலகத்தில் மக்கள் எந் நிலையில் வாழ்கின்றனரா யினும், அவர்தம் வாழ்க்கைநிலை இவ் விருவகைப்பட்ட முடிபில் வந்து நிலையுறும் இயற்கையுண்மை, ஆசிரியர் நக்கீரர்,

"தெண்கடல் வளாகம் பொதுமை யின்றி
வெண்குடை நிழற்றிய ஒருமை யோர்க்கும்,
நடுநாள் யாமத்தும் பகலுந் துஞ்சான்
கடுமாப் பார்க்குங் கல்லா வொருவற்கும்
உண்பது நாழி உடுப்பவை யிரண்டே"

என்று முடித்துரைக்கும் மெய்யுரை கொண்டும் ஐயுற வின்றித் துணிந்து கொள்ளப்படும். உணவு அகப்பற் றுய் உடம்பிருக்குங்காறுந் தவநிலையினர்க்கும் விடுத லரிதாயிருத்தலின், தெய்வநலஞ் சான்ற மெய்யுணர் வினரான ஆசிரியர் திருவள்ளுவர், புறப்பற்றுக்களாகிய உடைமைகள் எல்லாவற்றையும் ஒருங்கே நீக்கிப்,

"பிறப்பறுக்க லுற்றூர்க்கு உடம்பும் மிகை"

என்றருளுவாராயினர்! ஆதலின், மற்றுந் தொடர்ப்பா டெவன்கொல் என்பதூஉம் அவர்தம் வாய்மொழி யாயிற்று.

2. உடை நுகர்பொருளன்று

இங்ஙனம் உடம்பே அந் நிலையினர்க்கு மிகை யாயின், உடை என்னும் புற உடைமைதானும் அவர்க்கு வேண்டாப் பொருளேயாம் என்பது தானே

விளங்குமன்றோ? இதனாலன்றோ, சிறிதும் பற்றில்லா தவரென்னும் வாய்மையை விளக்குதற்குச் சிவ பிரான், அருகன் முதலிய கடவுளரை 'நக்க' ரென் றும், வினை நீங்கிய தெய்வ நிலையைப் புத்தர் முதலிய சமயத்தவர் 'நிருவாணம்' என்றுங் கூறுவது இயல்பா யிற்று. 'மாசு நீங்கி விரிந்த விளக்கமுடையவ' ரென் னும் மங்கலப் பொருளே இப் பெயர் வழக்குகட்குக் கருத்தாகும்.

சிலப்பதிகாரம் என்னுந் தமிழ்மணங் கமழுந் தீஞ் சுவைக் காவியத்தின் வாழ்த்துக் காதையில், கண் ணகி நல்லாரின் தோழியாகிய தேவந்தி என்பவள் அவர் பிரிவாற்றாமல் மலைநாட்டில் விளங்கிய அவர் திருக்கோயிலின் முன்வந்து அலறி அரற்றுகின்ற உருக் கமான நிலையை உரைக்குமிடத்து, அவள் தன்னுடன் அழைத்து வந்த ஐயை என்னும் இடையர்குலத்து நங் கையைச் சுட்டிக்காட்டி, 'இவள் தாய் நின்பிரிவாற்றாது எரியில் வீழ்ந்து உயிர்துறந்தமையால் மணம் படுத்து வாரின்றி இவள் திருமணமில்லா நிலையிலேயே இருக் கின்றனள்' எனக் குறித்துரைத்து,

"அவ்வை மகளிவள்தான் 'அம்மணம்' பட்டிலா
வையெயிற் றையையைக் கண்டாயோ தோழீ
மாமி மடமகளைக் கண்டாயோ தோழீ"

என்று நெஞ்சங் கரைந்து அலறுதல் எடுத்திசைக்கப் படுகின்றது. இதன்கண் வரும் 'அம்மணம்' என்னுஞ் சொல் திருமணம் என்னும் அழகிய பொருளுணர்த்திச்

சிறைநீங்கிய விரிந்த மங்கலவாழ்வை உணர்த்துதல் பெரிதுங் கருத்திற் பதிக்கற்பாலது. 'மணம்' என்னுஞ் சொல்லும் ஈண்டு, 'மாசு கழுவப்படுதல்' என்னும் பொருள் பயத்தலின், இல்வாழ்வாயினும் அவ் வில்வாழ்வின் தவவாழ்வாயினும், முற்றும் வினை நீங்கிய வீட்டுவாழ்வாயினும் யாண்டும், தூய்தாய் விளக்கம் மிக்க விரிந்த மங்கல இயல்பினையே, உடையும் உடைமையுமாகிய பற்றுக்கள் முற்றும் நீங்கிய அம்மண மென்பது விளக்கி நிற்கின்றதெனல் தெற்றென உணர்ந்துகொள்ளப் படும்.

'மங்கல' மென்னும் நன்மொழியும் இப் பொருளதேயாதல், "மறுவில் மங்கலவணியே யன்றியும் பிறிதணி யணியப் பெற்றதை எவன்கொல்" என்னுஞ் சிலப்பதிகார அடிகட்கு உரை விரிக்கின்றுழி, அரும்பதவுரையாசிரியரும் அடியார்க்குநல்லாரும் 'மங்கலவணி' என்பதை இயற்கையழகென்றே கருதிச் செல்லலாற், றெளியப்படுகின்றது. உள்ளத்தின் ஒடுக்கம் நீங்கி அன்பென்னும் உயிரியல்பு கிளர்ந்தோங்கப்பெற்று விளக்கம் மிக்க இயற்கைக் கூட்டத்தினை யெய்தும் ஒரு மங்கையின் மங்கல மெய்ப்பாடுகளை விரிக்குமிடத்து, அக் கூட்ட நிலையிற் கடைசி மெய்ப்பாடாக ஆசிரியர் **தொல்காப்பியனாரும்** 'உடை பெயர்த் துடுத்' தலை நுவன்று செல்லுதல், ஈண்டு நினைவுகூரற்பாற்று.

இங்ஙனம் மெய்யன்பு மெய்யின்ப நிலையில் இயற்கையே பற்றறுதற்குரிய புறப் பொருள்களாகிய உடை முதலிய உடைமைகளின் நீக்கம், மக்களல்லாத மற்றச்

சிற்றுயிர்களெல்லாவற்றிற்கும் எப்போதும் இயல்பாகவே அமைந்திருக்கின்றது. மக்கட்கும் இவ் வுடை முதலிய புறப்பொருள்களின் சேர்க்கை செயற்கையாகுமல்லது இயற்கையாகாது. மற்று, உணவின் சேர்க்கையோ இவ் வுடை முதலிய பொருள்களினும் முற்றிலும் வேறுபட்டதாய் ஓரறிவு உயிர்முதல் ஆறறிவு மிக்க மக்கள் ஈருக எல்லா உயிர்களாலும் இயற்கையே வேண்டப்படும் நீரதாய், இன்றியமையாததாயிருக்கின்றது. இதனுனன்றே, இவ் வியற்கையமைப்பினை நன்காராய்ந்து கண்ட அரிய முழுமுதலறிவினரான தொல்காப்பியனுர், நிலங்கட்கு உணவு முதலிய கருப்பொருள்கள் பலவும் வகுத்துரைத்தவர் உடையைப் பற்றி யாதுங் கூருதே போயினுர்! மேலும், உயிர்களெல்லா வற்றிற்கும் அவ்வவற்றின் அறிவுநிலையை வகுத்தோதுமிடத்தும்,

"இரண்டறி வதுவே அதனெடு நாவே"

என உணவுக்காக ஓர் அறிவு நிலை சிறப்பாக அமைந்திருக்குமாற்றை யறிந்து அதனை எடுத்துக்காட்டியவர், உடைக்காக எதற்கும் ஏதோ ரறிவுநிலையுந் தனிமையில் அமைந்திராமையின் அதுபற்றி யாதும் உரையாது விடுத்தார்.

உயிர்கட்கமைந்த அறிவுநிலைகளெல்லாம், தொடுதல் சுவைத்தல் மோத்தல் காண்டல் கேட்டல் என்னும் புலனறிவுகள் ஐந்தும் இவற்றைப் பகுத்தறிந்துணரும் மனவறிவு ஒன்றுமாக அறுவகைப்பட்டு நடைபெருநிற்கின்றன. இவ்வியல்பினை,

" ஒன்றறி வதுவே உற்றறி வதுவே
இரண்டறி வதுவே அதனொடு நாவே
மூன்றறி வதுவே அவற்ரெறுடு மூக்கே
நான்கறி வதுவே அவற்ரெறுடு கண்ணே
ஐந்தறி வதுவே அவற்ரெறுடு செவியே
ஆறறி வதுவே அவற்ரெறுடு மனனே
நேரிதி னுணர்ந்தோர் நெறிப்படுத் தினரே "

எனத் **தொல்காப்பிய நூலும்** நெறியுற வகுத்தோதுவ தாயிற்று. இனி, இவ்வறுவகையறிவுகட்கு வேருகப் பொருள்களை நுகரும் அறிவு வேறிருப்பதாக யாண்டும் எவரும் வகுத்துரைக்கவுங் கேட்டிலம். இங்ஙனம் இயற்கை வகுப்பும் படைப்புமாகிய இவ்வறுவகை யறிவுகளுள்ளும் ' உடை ' யென்னும் பொருளை நுகரும் அறிவுதான் யாது ?

உடையானது, நாவுக்கும் மூக்குக்குஞ் செவிக் கும் உரிய நுகர்ச்சிப்பொரு ளன்று. மற்று, ஊற் றுணர்வுக்குங் காட்சியுணர்வுக்கும் உரிய நுகர் பொருளாகச் சிலர் கருதக் கூடும். ஆனல், ஆடை யுடுத்துதலின் முதல் நோக்கம் இப் புலனுணர்வுக்கன் றென்பது யாவரும் அறிந்ததேயாம். முதலில் அற்றம் மறைத்தலும், பின்பு புழக்கத்தில் வசதி காண்டலும், அடுத்து வெயில் குளிர் வாடைமுதலிய ஊறுகளிற் றப்பி யுய்தலும், மற் றதன்பின்னர் மேனியில் மெருகுறுத்தக் கருதலும் முறையே ஆடை யுடுத்தலின் முதன்மை நோக்கங்களாகக் கருதப்படுகின்றன. மேலும், ஊற் றுணர்வு ஆடையின்கண் உள்ளதினும், அணையினுட்

பெய்திருக்கும் மென்பஞ்சின்கண் மிகுந்திருக்கின்றது. மற்று, ஊற்றுணர்வினும் பார்க்க ஆடைக்குக் காட்சி யுணர்வு மிக்கெதிர்கின்றதாயினும்,அஃது ஓவியம்போல் உடுத்தாது வைத்து இன்புறுதற்கேற்றதன்று. ஆடைகள், உடுத்தற்கண் மகிழ்ச்சி தரலல்லது வாளா காண்டற்கண் மகிழ்ச்சி விளைப்பன அல்ல. ஆனால் 'உடுத்த' லென்பதோ, மேற்காட்டிய ஐவகைப் புலனறிவுகளில் யாதொன்றனையுஞ் சேர்ந்ததாயில்லை. இவ்வாற்றால், ஆடையானது புலனறிவுகளின் இன்பத்துக்கு அப்பாற்பட்டதாயிருத்தல் சிறிது நினைந்து பார்ப்பார்க்கும் எளிதின் விளங்குவதேயாம்.

ஈண்டெய்திய இம் முடிபுக்கேற்ப, உற்றுணர்வாகிய ஓரறிவிற்கே உரியதாய் மெய்ப்புலன் மாட்சிமைப்பட்டுள்ள மரஞ் செடி கொடி வகைகளும், சுவையுணர்வாகிய ஈரறிவிற்கே யுரியதாய் நாப்புலன் மாட்சிமைப்பட்டுள்ள நந்து முரள் வகைகளும், மோப்புணர்வாகிய மூவறிவிற்கே உரியதாய் மூக்குப்புலன் மாட்சிமைப்பட்டுள்ள சிதல் எறும்பு வகைகளும், காட்சியுணர்வாகிய நாலறிவிற்கே யுரியதாய்க் கட்புலன் மாட்சிமைப்பட்டுள்ள நண்டு தும்பி வகைகளும், கேள்வியுணர்வாகிய ஐயறிவிற்கேயுரியதாய்ச் செவிப்புலன் மாட்சிமைப்பட்டுள்ள மா, மாக்கள் வகைகளும் என இங்ஙனம் ஐவகைப் புலனறிவுகட்குஞ் சிறப்பினுரிய விலங்கு முதலிய சிற்றுயிர்களோ ஆடையைப் பற்றிய உணர்வு தினைத்தனையுமில்லாதனவாயிருத்தலின், 'ஆடை' என்பது வெறும் புலனுகர்ச்சிக்குரிய பொருளாதல் செல்லாதென்பது காண்டும்.

அற்றாயின், 'உடையுடுத்துத' லென்பது, 'மனம்' என்னும் ஆறாவது அறிவினைப்பற்றி அம் மனவறிவு படைத்த மனிதரால் மேற்கொள்ளப்படுவதாமோ வெனின், அவ்வியல்பினையும் இங்கொரு சிறிது ஆராய்ந்து காண்குவம். ஆடையானது அம் மாந்தர்தம் மாலும் அவர்தம் மெய்யறிவு மெய்யின்ப நிலை யில் பற்றறுதற்குரிய பொருளாயிருத்தல் மேலே விளக்கப்பட்டிருக்கின்றது. மேலும், மனவறி வென் பது புலன்வழிச் சென்று பொருளியல்புகளை யுணர் தலே இயல்பாவதன்றித், தானே தனித்துணரும் வாயிலற்றதாகும். 'உடுத்தல்' என்பது புலனறிவுகளில் ஒன்றன்று யொழிதலின், புறப்பொருள் நுகர்ச்சிக்குப் புலன்வழிச் செல்லுதலல்லது வேறு வாயிலில்லாததான மனமும் அதனை மேற்கொள்ளுதலில்லை யென்பது தானே உணர்ந்துகொள்ளப்படும்.

இனி, உலக வியற்கையில் மாந்தராற் கருத்தூன்றி யறியத்தக்க மெய்ப்பொருள்கள் சில ஈண்டு ஆராய் தலும் இன்றியமையாததாயிருக்கின்றது. மனம் புலன் வழியே சென்று பற்றும் புறப்பொருள்களும், தொடு தல் சுவைத்தல் மோத்தலெனத் தனித்த புலனறிவுகட் குரியனவாய்க், கூடிய வரையிற் புலனும் மனனும் மாட் சிமையுறுதற் கேற்றனவா யிருத்தலை நாம் நேரிற் காண்கின்றனம். இயற்கைப் பொருள்களாயின் பெரும் பாலும் அங்ஙனமிருக்கும்; மற்றுச் செயற்கைப் பொருள்களோ வெனின், பெரும்பான்மையும் அவ் வாறிருத்தலில்லை.

ஆவின் மடியிலிருந்தொழுகுந் தீம்பால் அமிழ்தம் ஓர் இயற்கைப் பொருள் எனலாம். ஆனால், அப் பாலமிழ்தினை அடுக்களையில் ஏற்றி அட்டுச் சிறிது சர்க் கரையிட்டும் அல்லது சிறிது பிரை சேர்த்துத் தயிர் மோர் நெய் யாக்கியுஞ் செயற்கைப்பொருளாக மாற்றிச் சுவை பெருக்கி நாப்புலனையும் அதன் வழி மனத்தினை யும் மாட்சிமைப்படுத்துதல் பொருந்தும். இனிக், கருப் பங் கழைகளில் இயற்கையே இனித்த சுவையுடைய தாய்ச் செறிந்திருக்குந் தீஞ்சாற்றையும் ஆலையிற் கொடுத்து நறுக்கிப் பிழிந்து, பின் அட்டுங் தொட்டும் இட்டுங், கட்டியுங் கற்கண்டுமாகச் செயற்கையில் மாறு படுத்திக், கழிபெருந் தீஞ்சுவை யாக்கிப் புலனையும் மனனையும் மாட்சிமையுறுத்தலும் ஒக்கும். என இவை போற் செயற்கைப் பண்டங்களிற் சிறுபாலன வாழ்க்கை யின் நோக்குக்கும் மாட்சிக்கும் ஓரளவு ஒக்குமாயினும், அவைதாமும் இயற்கையே கிடைக்கும் பாலுக்குஞ் சாற் றுக்கும் ஒரு நிகரவாய்ப் பயன்படுவ வாகா. இவை போலும் நலங்குறையாப் பொருள்களே இங்ஙனமாயின், இயற்கையிற் சுவையும் ஆற்றலும் மிக்குப், பின் செயற் கையிற் பொறியிலிடுதலாலும் உலையிற் பெய்து அவித் துச் சாறு போக்குதலாலும் அவ்வியல்புகள் கெட்டு நலங் குறைந்துபோம் அரிசியுணவு முதலிய பண்டங்க ளாற் புலன் மன மாட்சிமைகட்கு எங்ஙனம் பயனுண் டாகும்?

ஆதலாற், செயற்கைப் பண்டங்கள் பெரும் பாலும் பிறவியை மாட்சிமை யறுத்துதற்கேற்றன

அல்லவாதல் அங்கைநெல்லியேயா மென்க. அதற்குக் காரணம், செயற்கைப் பொருள்கள் அத்தனையும் உயிர்களையும் அருளுயிர்ப்பும் அற்று, மேன்மேல் வளர்ச்சியும் மாட்சியும் இல்லவாய்க், குறைந்துந் தேய்ந்தும் அழிதன்முக நோக்கிச் செல்லலேயாமென் றுணரப்படும்.

இதனானன்றே **ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்** முதலிய சான்றோர் தந் தெய்வப்பெற்றி வாய்ந்த நூன் முழுமையும் இயற்கைப் பொருள்களையுங் கருத்துக்களையுமே பெரிது கிளந்தோதி உண்மை நலமும் மாட்சியும் ஒருங்கு விளைப்பவரானார்! தொல்காப்பியத்தில் எழுத்ததிகார சொல்லதிகாரப் பகுதிகளிலும் ஆசிரியர் பெரும்பாலும் இயற்கைப் பொருள்களே விதந்தெடுத்து இலக்கணமியற்றிச் செல்லலும், அவ்வழகிய நூற்போக் குணர்ந்து அந் நூலின் நல்லுரையாசிரியர்தாமும் அத்தகைய இயல் பொருள்களையே ஆண்டாண்டுங் காட்டுக்களாக எடுத்து விளக்கிச் சேறலும் அவைதம்மைச் சிறிதாழ்ந்தறிந்து பயில்வாரும் நன்கறிந்ததேயாம். சொல்லதிகாரத்தில்,

"செயற்கைப் பொருளை ஆக்கமொடு கூறல்"

எனச் செயற்கைப் பொருள்பற்றி நுவலப்படுமிடத்தும் உரையாசிரியன்மார் ஆசிரியர் கருத்தறிந்து, அவ்வகைச் செயற்கைப் பொருளாவன பயிர் முதலாயின வெனத் துணிந்து, 'பயிர் நல்லவாயின' எனக் காட்டறிவுறுத்துத லொன்றேயும் மேன்முடிபினை நன்கு விளக்கி நிறுத்தும். பயிர் வளர்தலென்பது இயற்கை நிகழ்ச்சியே யல்

லால் வேறில்லை. இயற்கையே நிகழும் அந் நிகழ்ச்சி களின் போக்கில் மக்கடஞ் செயலும் நிகழ்ந்திசைந்து சேறலே அவர்க்குச் செயற்கையும் முயற்சியுமாம் என் பதும் இதனுன் அறியப்படுகின்றது.

இங்ஙனமே உயர்திணை அஃறிணைப் பாகுபாடு களும், அஃறிணைக்கண் ஒன்றறி சொல் பலவறி சொற் பிரிவுகளும் ஆசிரியராலும் உரையாசிரியராலும் மிகக் கருத்தாக எடுத்திசைக்கப்படுதலும், மிக்க இன் பம் பயந்து உலகியல் நூலியல் வழக்குகளின் அமை வையும் அருமைப்பாட்டினையும் இனிது புலப்படுத்தா நிற்கின்றது. மக்கள் என்பவர் உயர்திணை எனவும், அவரல்லாத பிறவெல்லாம் அஃறிணை யெனவும் ஆசிரி யர் பாகுபடுத்தோதிய அருந்திறல் ஒன்றும் பெரு வியப் பினை விளைப்பதாகும். 'அவரல்லாத பிற' வென்றது, ஏனைச் சிற்றுயிர்களும் அச் சிற்றுயிர்களின் உயிரணுத் திரள் கலந்த ஐம்பூதப் பொருள்களும் அவற்றின் பகுதி களுமான **உயிர்ப்பியல்பு நிறைந்த இயற்கைப் பொருள்க** ளாகும். உரையாசிரியர்கள் இப் பகுதிகட்குக் காட் டும் எடுத்துக்காட்டுகளானும் இவ்வியல்பு இனிது விளங்கும். வீடு, புழங்குகலன்கள், ஆடை, அணி முத லிய உயிர்ப்பியற்கையற்ற செயற்கைப் பொருள்கள், இன்னோரன்ன பகுதிகட்குச் சிறந்த எடுத்துக் காட்டுக ளாகமாட்டா. **ஆசிரியர் தொல்காப்பியனுர்** இங்ஙனம் பாகுபடுத்தியற்றிய திட்பநுட்பம்,

"மற்றுஉயிர் உள்ளவும் இல்லவும் அஃறிணை"

எனப் **பவணந்தியார்** விதந்தியற்றிய நன்னூற் பகுதியில் அத்துணை நிலைபெறாது சிதர்ந்து வேறுபட்டுப் போதலும் ஈண்டு நினைவுகூர்ந்து, நூற்பொருள்களின் வன்மை மென்மை தேறுதல் வேண்டும்.

இனிப், பொருளதிகாரம் முழுமையும் ஆசிரியர் இங்ஙனமே இயற்கைப் பொருள்களையும் நெறிகளையும் அவற்றின் நிகழ்ச்சிகளையுமே பெரிதெடுத்து விளங்க வைத்தலும் இங்கு நினைவுகூர்தற்குரியது. அகம் புறம் என்னும் பாகுபாட்டிற், புறத்திற்குரிய திணைகளிலும், 'உழிஞை' என்னும் அரண் பகுதி போல்வன செயற்கைகளாகத் தோன்றலாம்; ஆனால், அரண் வகைகளைப் பகுத்தறிந்து கருதுங்கால், அவைதாமும் பெரும்பான்மை இயற்கையரணங்களாயிருத்தலும், அவைகளே சிறந்தனவாதலும் நன்கு விளங்காநிற்கும். **தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவனாரும்,**

> "மணிநீரும் மண்ணும் மலையும் அணிநிழற்
> காடும் உடைய தரண்"

என இவ் வியற்கை யரணங்களை மட்டும் ஒருங்கு தொகுத்துத் தனியாக ஒரு திருக்குறள், அரண் என்னும் பகுதியில் முற்படக் கிளந்தெடுத்தோதுவர். ஏனை மரபியல் செய்யுளியல்களினும் **ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்,** இயற்கை வழக்காறுகளையே பெரிதெடுத்து நுவன்று செல்லல் தெளிபொருளேயாம். மரபியலில் ஓரிடத்தில் அந்தணர்க்குரியவாக நூல், கரகம், முக்கோல், மணை என்னும் பொருள்களும், அரசர்க்குரிய

வாகக் கொடி, குடை, முரசு முதலிய பொருள்களும், வேளாளர்க்குரியவாகக் கண்ணி, தார் என்னும் பொருள்களும் சிறுபான்மை கூறப்பட்டுள்ளன. இச் செயற்கைப் பொருள்கடாமும், அகமுகமான சிற்சில நுண் கருத்துகட்குப் புறத்தே அடையாளப் பொருள் களாகக் கொள்ளப்படுவவாய்க் காணப்படுகின்றனவே யல்லால், புலன்களால் நுகர்ந்தின்புறும் நுகர்ச்சிப் பொருள்களாகக் காணப்பட்டில.

ஆதலால், **தொல்காப்பியம்** முதலான பண்டைப் பனுவல்களினெல்லாம் ஆசிரியன்மார் யாண்டும் புலன் மன மாட்சிமைகட்குரிய உயிர்ப்பியல்பு மிக்க இயற் கைப் பொருள்களையே பெரிதெடுத்து விதந்து, மக் கள் வாழ்க்கையை இயற்கையொடு படுத்து உண்மை வளர்ச்சிக்கு இடஞ்செய்து போந்தமை நன்கு விளங்க லின், புலனும் மனனும் மாட்சிமையுற்றுப் பிறவிப் பய னெய்த வேண்டுவோர், பெரிதும் இயற்கைப் பொருள் களையே பயன்படுத்தி அவற்றின் உயிர்க் களை யாற்ற லாலும் அருளியலமைப்பாலும் மெய்யறிவு மெய்யின்ப வியற்கைகள் பெற்று மேம்படுதற்குரியராயிருக்கின்றன ரென்க.

இனி, மலர் என்னும் ஓர் இயற்கைப் பொருளைக், கண்டும் மோந்தும் இன்புற வேண்டுவோர், செடியினி டத்து அம் மலர் பல பச்சிலைகளின் நடுவண் கொத்துக் கொத்தாக நறுமணம் பரப்பி மலர்ந்திருக்குந் தறுவா யில், அதனை அதனியல்பிற் கண்டும் மண நுகர்ந்தும் மகிழ்தலே சாலவும் விரும்பற்பாலது. மற்று, அம் மலர்க்

கொத்தைச் செடியினின்றுங் கொய்து பிரித்துக், காம்பு களைந்தும் இதழ் பிய்த்தும் வேறு வேருக்கிப், பல வடிவு களில் மாலை தொடுத்தணிந்து மகிழ்தலோ புலனும் மன னும் மாட்சிமையுற வேண்டுவார்க்கு அத்துணைச் சிறப் புடைய செயலாகாது. ஆயினும், அம் மாலையிலும் முழு முழு மலர்களை அவற்றின் இயற்கையழகும் உயிர்க் களையும் மாறுருவாறு மெல்லெனத் தொடுத்து அணிந்துகொள்ளலேனும் ஒரு சிறிது பொருந்துமென லாம். பண்டைக்காலத்தில் மலர்களானுந் தழைகளா னும் மரவுரிகளானும் ஆடைகளும் அணிகளும் அமைத் தணிந்துகொண்டமை இவ்வகையினுள் அடங்கக் கூடும்.

இங்ஙனம் இயற்கைப் பொருள்களே அமைந்த மலர்மாலை முதலிய செயற்கைகளே பிறவிமாட்சிமைக்கு அத்துணைச் சிறவாவெனின், நீலம் சிவப்பு பச்சை மஞ் சள் வெள்ளை முதலிய பற்பல வண்ணக் கடிதங்களா லுஞ், சாயந்தோய்த்த புற்கள் நெட்டி நூல் முதலிய பொருள்களாலும் மலர்கள் போலவும் மாலைகள் போல வும் மிகச் செயற்கையாக அமைத்து அவற்றை அணிந்து போலியாக மகிழ்ந்துகொள்ளல், சிற்றில் அமைத்துஞ் சிறுசோறட்டும் விளையாடுஞ் சிற்றின்பச் சிறுமகார்தஞ் சிறுபுன் செயலோடொப்ப வறிது பொழுது கழித்தற் கோர் வாயிலாகுமல்லது, மெய்யறிவு மெய்யின்பத் தழைவினை விரும்பும் மேலவர்க்குச் சற்றேனும் ஏற்புடையதாகுமோ ? ஆகாதன்றே ! அத்தகையதே, **மிகச் செயற்கையான உயிர்ப்பியல்பற்ற ஆடை** முதலிய

பொருள்கள் புலனுகர்ச்சிக்காதல் அந் நுகர்ச்சியின்வழி ஈட்டலுறும் மனமாட்சிமைக்காதல் பயன்படுமென நம்பி, அவைதம்மிற் காட்சி ஊறு முதலியன கருதியும் பிறவாற்ருனும் ஈடுபடுதலென்க.

3. உடுத்தலின் நோக்கம்

அற்றுயின், மாந்தர் பண்டுதொட்டே ஆடையுடுத்து வரும் வழக்கு எவ்வாறுதான் அமைந்ததோவெனின், அதுவே இக் கட்டுரையின் முடிபொருளாயிருத்தலின் ஈண்டது தெளியற்பாலதேயாம். ஆடைகள் நமது நாட்டில், 'உடை' 'போர்வை' எனவும், 'கச்சு' 'வட்டு' 'மெத்தை' 'சும்மாடு' எனவும், 'படாம்' 'திரை' எனவும், 'மேற்கட்டி' 'இரட்டுத்துணி' எனவும், 'சட்டை' 'கொடி' 'உரி' 'பரிவட்டம்' எனவும் பலமுகமாகப் பயன்படுத்தப்பட் டிருக்கின்றன. இப் பிரிவுகள், முறையே உடம்பின் நலம் பேணுதற்கும், உடம்பின் உறுப்புக்களையும் பொருள்களையும் மூடிக் கட்டுதற்கும், உள்ளிருக்குங் காட்சிகளை மறைத்தற்கும், ஓவியங்கள் எழுதுதற்கும், கருத்துக்கேற்ற அடையாளங்கள் காட்டுதற்கும் நம் முன்னோராற் கையாளப்பட்டுள்ளன. இந் நோக்கங்களுள், 'நலம்பேணுதல்' 'மூடிக் கட்டுதல்' 'காட்சிகள் மறைத்தல்' என்பன **மறைத்தல்** என்னும் ஒரு கருத்தாகவும், 'ஓவியம் எழுதுதல்' 'அடையாளங் காட்டுதல்' என்பன **அடையாளங் காட்டல்** என்னும் மற்றொரு கருத்தாகவும் அடங்காநிற்க, உடையுடுத்தலின் நோக்கம் மறைத்தலும் அடையாளம்

புலப்படுத்தலும் என இருவகைப்பட்டு நிற்றல் தெற்றெனப் புலனுகின்றது.

ஈண்டு 'மறைத்தல்' என்பது பொருள்களைப் போற்றிக் காத்தல்; அது பொய்ந்நாணத்தின் நிகழ்ச்சியன்று. இனி, 'அடையாளங் காட்ட' லென்பது, மறைய உள்ளன இன்னவெனப் புறத்தார்க்கு அடையாளமுகத்தான் வெளிப்படுத்துதலாம். எனவே,'உடை' எனப்படுவது எதனையும் மறைத்துப் போற்றுமுகத்தால் அதற்கு **ஆற்றல் ஏற்றவும்**, பின் அதனை அடையாளங் காட்டி வெளிப்படுக்கு முகத்தால் அவ்வாற்றலை அலையலையாக **உலகுக்கு உதவும்** பயன்படுவதோர் அரும்பெருங் கருவியாதல் உணரப்படும். இரண்டுஅரிய மாட்சிமையான இந் நோக்கங்கள் காரணமாகச், சூழக்கட்டுதல் என்னும் பொருளில் 'உடை' எனவும்,அலையலையாக அசையக் கட்டுதல் என்னும் பொருளில் 'ஆடை.' எனவும் நம் முன்னேர் முறையே பெயரமைத்து வழங்கியிருக்கின்றனரெனின், அஃது எத்துணை மாட்சிமை வாய்ந்ததாய் வியக்கற்பாலதாயிருக்கின்றது! இதன் பொருட்டே இக் கட்டுரையின் முதற்கண், 'உடை' 'ஆடை' என்னும் இவ்விரு சொற்களின் சொற்பொருள் விதந்து விளக்கி யெடுத்துக்கொள்ளப்பட்டன வென்க.

'உண' வென்பது உடம்பின் வளர்ச்சிக்குரியதாகவும் 'உடை' யென்பது உணர்வின் வளர்ச்சிக்குரியதாகவும் இங்ஙனம் வாழ்க்கையிற் பயன்பட்டுவரலின், இவ்வூணுடை யிரண்டும் மாந்தர்க்கு முதன்மையான தேவைப் பொருள்களாயினவென்பதும், அதனுல் அவ்

விரண்டனையும் மக்கள் தக்க அளவோடும் மிக்க வள னோடுந் தூய்மையோடுங் கையாண்டு நலம்பெறற்குரிய ரென்பதும் ஈண்டே அறியற்பாலனவாம்.

இனி, உடையுடுத்துதலின் இவ்விருவகை நோக்கங் களைச் சங்ககாலச் சான்றோர் எவ்வெவ்வகையாக ஆண்டு தம் உணர்வை மாட்சிமையுறுத்து இன்புற்றிருக் கின்றன ரென்பதற்கு இங்கே சில குறிப்புக்களெடுத் துக் காணலாம். பொதுவாக, அற்றங்காத்தலென்பது, உணர்வு போற்றலேயாம். எருவாய் கருவாய்கட் கிடை யிலும் இதயத்திலுஞ் சுடர்விடும் உணர்வொளியைஆற் றல் மிகூஉம் வண்ணங் காத்தலே இதன் நோக்கமாம். மேலாடை கீழாடைகளின் கருத்தும் இது. நெற்றிக்கு நேரே புருவத்திடையிற் சுடரும் ஒளி, கீழ் இரண்டிடத் திலும் போற்றியதன் பயனாய் ஆற்றன் மிக்கு, வெளிப் பாடு கருதியதாகலின், ஆண்டு மறைவு கருதத்தக்க தன்று. கீழிருந்து மேலெழூஉம் உணர்வாற்றல் தலை யுச்சியின்வழிக் கழியாவாறு அதன்கண்ணும் ஆடை போர்த்தலுண்டு. **திருமுருகாற்றுப்படையில்** முனிவரர் இயல்பு கிளக்குமிடத்துச்,

“ சீரை தைஇய உடுக்கையர் ”

என அவர்க்கு மரவுரியாகிய இடுப்பாடை நுவன்ற பின்னரும்,

“ உரிவை தைஇய ஊன்கெடு மார்பின் ”

என மார்பிற் றோலாடையும் விதந்தோதும் நுட்பம் இவ்வுண்மைகட்கு அரணாகும். இனிப்,

“ புண்ணிய நறுமல ராடை போர்த்து ”

என்னுஞ் சிலப்பதிகாரத் தொடர்க்கு அதன் அரும்பதவுரைகாரர் “மலராகிய ஆடையை முக்காடிட்டு” என உரைத்தலாற் பெறும் மரபும் ஈண்டு நினைவுகூரற் குரித்து. உணர்வுபோற்றலாகிய இவ் வுயர் கருத்தின் நற்பழக்கமே, “ உடுக்கையிழந்தவன் கைபோல” வென்னும் உவமைக்கும் உரிய வழக்கமாயிற்றென்க.

இனி, மக்களுடம்புகள் வாலாமையுடையவாகலின், அவர்கட்குப் பெரும்பாலும் பஞ்சாடையும், தெய்வ வடிவங்கள் அஃதில்லனவாகலின் அவைகட்குப் பொன்னுடையும் உடைக்குரியவாக நுவலப்படும். பண்டு பருத்தித் தொழில் இந் நாட்டில் வளமாக நடைபெற்று, நுரைமுகந்தன்ன மெல்லிய வெண் பஞ்சாடைகள் நெய்துடுக்கப்பட்ட வாய்மை, வெள்ளிடை விலங்கலாம்.

“ நீளரை யிலவத்து அலங்குசினை பயந்த
பூளையம் பசுங்காய் புடைவிரிந்தன்ன”(பெரும்பாண்.)

“ கோடைப் பருத்தி வீடுநிறை பெய்த
மூடைப் பண்ட மிடைநிறைந் தன்ன ” (புறம்.)

“ பருத்திப் பெண்டின் சிறுதீ விளக்கத்து ” ,,

“ சோறமை வுற்ற நீருடைக் கலிங்கம் ” (மதுரைக்.)

“ இழைமருங் கறியா நுழைநூற் கலிங்கம்” (மலைபடு.)

“ மாசில் காம்பு சொலித்தன்ன
அறுவை உடீஇ ” (சிறுபாண்.)

என்னுஞ் சங்கநூற் குறிப்புக்களும் ஈங்கு நினைவுகூரற் பாலன. இலவம் பஞ்சுச் செடிகளிற் பஞ்சு விளைத்த லும், அதனைச் சுகிர்ந்து மூட்டைகளாக்கி ஒருங்கு சேர்த்தலும், வீட்டு மகளிர் அவற்றை நுண்ணிழை களாக நூற்றலும், பின்னர் அந்நூல் கொண்டு பாவு விரித்துக் கஞ்சியிட்டு வகைப்படுத்தலும், அதற்குமேல் அதனை மிக மெல்லிய ஆடையாக நெய்தெடுத்தலும், தூய்தாய் இனிதுடுத்தலுமெல்லாம் இக் குறிப்புக்களால் நன்கு விளங்காநிற்கும். உலகத்திற் பொன்னுடை முதலியவற்றிற்கு இத்துணை விரிவான செய்முறைகட் குரிய நூற்குறிப்புக்கள் பெருகக் காணப்படவில்லை.

மக்களில் தெய்வ அருளொளி சுடர்ந்து விளங்கு வோராகக் கருதப்படுங் குருமார் அரசர் முதலிய நல் லோர் சிலர்க்கே, பொன்னுடை முதலியன அணியு மரபு முதலில் மிக அருகிக் காணப்பட்டுப், பின் ஏனை நிலை யினர் சிற்சிலரும் வாளா அவாவினால் உடுத்துச் சிறிது மகிழ்ந்துகொள்ளல் வழக்கமாயிருக்கின்றது. எனவே, மக்களிலுந் தெய்வத்திறமுடையோர் பொன்னுடை யணியும் இவ் வருகிய மரபுதானும், கடவுளர்க்கே அதனை வரைந்து சிறப்புரிமையாக நுவலும் இயல்பு பற்றியே யல்லது வேறில்லையென்று எளிதின் உணர்ந்து கொள்ளப்படும். கடவுளர்க்குப் பொன்னுடை நுவலும் நீர்மை,

"பொலம்புரி யாடை வலம்புரி வண்ண !"

" திருமணி திரைபா டவிந்த முந்நீர்
வருமழை யிருஞ்சூன் மூன்றும் புரையு மாமெய் ;
மாஅ மெய்யொடு முரணிய வுடுக்கையை "

என வருகின்ற அழகிய **பரிபாடற்** குறிப்புக்களாற் றெளிவாகும்.

மேலும், தவவுருத் தாங்கிய முழுமுதற் பெருங் கடவுளான சிவத்தின் வடிவங்கட்குத் தவத்தின் மாட்சிமை தோன்றப் பொன்வண்ணமும் பொன்னிறச் செவ்வாடையும் உரைக்கப்படுதல் கருதற்பாற்று. மாந்தருள்ளும் அறவுணர்வும் ஒழுக்கமு முடையராய்த் தவம்புரிவாரெவர்க்கும் உறுப்புச் சிவக்குமாகலின், அனைவர்க்குந் தவமுதல்வனும் முதியோனுமான சிவ பிராற்குச் செந்நிற உரு கூறுதே பெறப்படுமன்றே ! சிவத்தின் இளைய திருக்கோலமாகிய முருகன் றிரு வுருவத்தை நினைந்துருகிய **நக்கீரர்,**

" செய்யன்,சிவந்த ஆடையன் "

எனத் **திருமுருகாற்றுப்படையிலும் ; நப்பண்ணனார்,**

" உடையும் ஒலியலுஞ் செய்யை...
உருவும் உருவத் தீ யொத்தி "

எனப் **பரிபாடலிலும்** விதந்தோதுந் திருமேனி திரு வாடைகளின் அருளுணர்வுக் குறிப்புக்கள் இங்கு நினைவுகூரற்பாலன. தவநிலைக்கண் அமையுஞ் செம்மை யுள்ளத்தின் வெளிக்குறிப்பாய் இங்ஙனம் இறைவற்குச் செவ்வாடை உரைக்கப்படுதலால், அப் பெருமான்றன் செந்நெறி நின்று தவநோற்கும் அந்தண் மாந்தரும்

உலகிற் செந்நிறக் காவியாடை யுடுத்தல் மரபாயிற்று. இவ்வியல்பு,

"கல் தோய்த் துடுத்த படிவப் பார்ப்பான்"

என்னும் நப்பூதனாரது முல்லைப் பாட்டினும் அதனுரையினும் விளக்கமாம்.

இனி, இங்ஙனந் தவவுணர்வுக்குரிய திருமேனியினைப் **போற்றுமுகமாகவும்**, அவ்வுள்ளக் குறிப்பின் **புறத்தடையாளமாகவும்** போர்த்துடுக்கப்படும் உடையானது, உலகிற் பிறர்க்கு அவ் வகனுணர்வுப் பெரும் பொருளை **இயக்கிப் பாய்ச்சுதற்காக** அசைத்துடுக்கவும் படுமென்பதற்கு, ஆசிரியர் நக்கீரனாரது அழகிய திருமுருகாற்றுப்படையின்கண் வருகின்ற குன்றுதோருடற் பகுதி கருத்திற் பதிக்கற்பாற்று. செய்யன், சிவந்த ஆடையன், செயலைத் தண்டளிர் துயல் வருங் காதினன், கச்சினன், கழலினன், தகரன், மஞ்ஞையன், சேவலங்கொடியன் எனவெல்லாம் ஆடை முதலியன நுவன்று வேலனைக் கிளந்தோதியபின், குன்றத்தே மகளிர் குரவையாடி அசைய அவர் கையினைத் தழீஇ யெடுத்து அவனும் அவருடன் கலந்து விளையாடுவன் என முடிக்குமிடத்திற், கருத்தாய்,

"மருங்கிற் கட்டிய நிலனேர்பு துகிலினன்"

என, நிலத்தே தொடும்படி தனது மருங்கில் அசைய ஆடை யுடுத்தனனாய், அவன் அங்ஙனம் ஆடினனென மறித்தும் ஆடை விதந்தோதப்படும் நுட்பம் அப் பகுதியிற் காணப்படுகின்றது. அங்ஙனங் குறவர் குடியோடு

கலந்து குன்றுதோறுடலும் முருகன் பண்பாயின், அவன், தன் திருவுள்ளச் செம்மையினை, அசைய உடுத்துந் தனது செய்ய ஆடையானும் அவர்க்கு இயக்கி ஊட்டும் அருமை தெற்றெனத் தெளியப்படுமன்றோ? அங்ஙனங் கருத்தியக்கமின்றேல், ஆடுதற்குரிய நேரத்தில் ஆடும் வசதிக்காக மேற்றூக்கி வரிந்துடுத்த வேண்டும் ஆடையை, அது நிலந்தாவி நெளிந்தசையும்படி சரிந்துடுத்தல் பொருண்மை பெறுதுபோம். ஆனால் ஆண்டு அப் பகுதியோ, மிக்க பொருண்மை தோன்றச்,

"செய்யன் சிவந்த ஆடையன்...
நரம்பார்த் தன்ன இன்குரல் தொகுதியொடு
குறும்பொறிக் கொண்ட நறுந்தண் சாயல்
மருங்கிற் கட்டிய நிலனேர்பு துகிலினன்
முழவுறழ் தடக்கையின் இயல ஏந்தி
மென்றோட் பல்பிணை தழீஇத் தலைத்தந்து
குன்றுதொ றாடலும் நின்ற தன் பண்பே"

என நுட்பதிட்பஞ் செறிய விளங்க இனிது ஓதியருளப் பட்டிருக்கின்றமை காண்க.

இனித், **தவத்தின்** ஆற்றலையும் இயக்கத்தையும் போற்றுதற்கும் பிறர்க்குணர்த்தி வெளிப்படுத்துதற்கும் இயக்குதற்கும் உற்ற கருவியாகச் **செந்நிற ஆடை** இங்ஙனம் மேற்கொள்ளப்பட்டமையொப்ப, **ஞானத்தின்** திருவடையாளமாக **வெண்ணிற** ஆடை பூணலுந் தொன்று தொட்ட மரபாய்ப் பயின்று வருதல் கருதற்பாலது. இவ்வுண்மை **இறையனாரகப்பொருளுரைமுகத்து,** அவ்வுரை அரங்கேறிய காலத்து ஆலவாய்க் கடவுளின்

ஆணையால் 'உருத்திரசன்மன்' என்னும் ஐந்தாட்டைச் சிறுன் ஞானத்தின் திருவுருவாய் அவையிற் றலைமை தாங்கியிருந்து மெய்யுரை ஈதெனப் புலப்படுத்தினுன் என்று உரைக்குங்கால், அப் பிள்ளையைச் சங்கத்தார்,

" வெளியது உடீஇ, வெண்பூச் சூட்டி, வெண்சாந்தணிந்து, கன்மாப் பலகையேற்றி இரீஇக் கீழிருந்து சூத்திரப் பொரு ளுரைப்ப, எல்லாரும் முறையே உரைப்பக் கேட்டு வாளா இருந்து,......கணக்காயனுர் மகனுர் நக்கீரனுர் உரைத்த விடத்துப் பதந்தொறுங் கண்ணீர் வார்ந்து மெய்ம்மயிர் சிலிர்ப்ப இருந்தான்; இருப்ப ஆர்ப்பெடுத்து, 'மெய்யுரை பெற்ரும் இந்நூற்கு' என்ருர் "

என்று நுவலப்படுகின்ற குறிப்பினுல் இனிது விளங்கா நிற்கும்.

ஆற்றற்கும் அறிவிற்கும் முறையே இங்ஙனஞ் செந்நிறத் தோற்றமும் வெண்ணிறத் தோற்றமும் உரித்தாதலை, மாங்குடி மருதனுரென்னும் புலவர்தலைவர் தலையாலங் கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனை நோக்கி, 'நீ இங்ஙனந் தவஆற்றலும் மெய்ஞ்ஞான மும் உடையையாய் விளங்குக' வென மெய்ப்பொருள் செவியறிவுறுக்கும் மதுரைக் காஞ்சியின் இறுதியில், அவ் விருபே ரியல்புகட்குஞ் செஞ்ஞாயிற்றையும் வெண்டிங் களையும் உவமங்கொண்டு,

" பெரியகற்று இசைவிளக்கி
முந்நீர் நாப்பண் ஞாயிறு போலவும்
பன்மீன் நடுவண் திங்கள் போலவும்
பூத்த சுற்றமொடு பொலிந்தினிது விளங்கி "

என அழகுற இசைக்கும் நல்லிசைப் பகுதியானும் நுண்ணுணர்ந்து தெளிந்துகொள்ளலாம். ஞானத்தின் திருக்கோலம் வெண்கோலமாதல் இவ் வகையினெல்லாம் இனிது பெறப்படுதலொப்பக், கலைஞானத்தின் முதல்வியாய் விளங்கும் நாமகளின் திருக்கோலமும் வெளியது உடுக்கும் வெண்கோலமேயாதல், ஈண்டுப் பெரிதும் நினைவுகூரற்பாலது.

இனி அறிவின் செல்வியாகிய கலைமகள் படைப்புக் கடவுட்கோர் ஆற்றலாய் அவன்கண் உறைவோளென்பதும், அப் படைப்புக்கடவுளாகிய அயன்றானும் 'மறையோன்' என ஞானப்பொருளில் அழைக்கப்படுவான் என்பதும், படைப்பென்பது ஞானத்தினடியாக நிகழற்பாலதென்பதுணர்த்தும். இதனால், ஞான நிலைக்குரிய வெண்கோலம் அதன் இயக்க விளைவாகிய படைப்பின் நிகழ்ச்சிக்கும் ஒக்கும்; தவவுணர்வுக்குரிய செங்கோலம் அதன் இயக்கமாகிய மலங்கெடுத்தலென்னுந் தெறுதல் நிகழ்ச்சிக்கும் ஒத்தல்போலவென்பது. இதனன்றே, மாதருடம்பிற்கு மாசுபோக்கிப் புத்தாற்றல் விளைக்கும் பூப்பின் புறப்பாட்டினும், அவ்வாற்றல் பேணலின் அறிகுறியாக ஏனைக் காலங்களினும் அம் மாதரார் செவ்வணி யணிந்து **செங்கோலங்**கொள்ளலும், பின்பு மக்கட்படைப்பின் ஏதுவாகக் கணவனொடு கலையுணர்வினராய் அளவளாய்க் கலவிக்கெதிருங் காலங்களில் அவ்வரத்தம் நீக்கி வெளியதுடீஇ **வெண்கோலங்** கொள்ளலும் இயல்பாயிற்று! பூப்புக்காலமாகிய ஆற்றல் பெறாஉம் நிலையில் மாதர் செங்கோலங் காட்டல்,

" அரத்தம் உடீஇ அணிபழுப்பப் பூசிச்
சிரத்தையாற் செங்கழுநீர் சூடி "

எனத் **திணைமாலை நூற்றைம்பதினும்,**

"பூப்பு நிகழ்ந்த நாளாலே சேடியைச் செங்கோலஞ் செய்து
செப்புப் பாலிகையுட் செம்பூவும் நீருங்கொண்டு பூவும்
நீரும் அவன் அடிமேற் பெய்து போக உணரும்"

என **இறையனாரகப்பொருளுரையினும்** வரூஉங் குறிப்புக்களானும், மற்றுப் **புணர்ச்சிக் காலமாகிய உணர்வு மிகூஉம் நிலையில்** அம் மங்கையர் வெண்கோலம் பூணல்,

" துணைப்புணர்ந்த மடமங்கையர்
பட்டுநீக்கித் துகிலுடுத்து "

எனப் **பட்டினப்பாலையி**லும்,

"பட்டுடுத்தவற்றை நீக்கிப் புணர்ச்சிக்காலத்துக்கு நொய்யவாகிய வெள்ளியவற்றை யுடுத்தும் "

என **நச்சினார்க்கினிய**ருரைக்கும் அதனுரையிலுங் காணப்படும் குறிப்புக்களானும் விளக்கமாம்.

இனிப், படைப்புக் கோலமாகிய இதுவே காரணத்தாற், படைக்கப்படும்பொருளாகிய மகவு பிறந்த நாளும் **வெள்ளணி**யாயிற்று. மகவுபிறந்த செய்தியைத் தலைமகன் முதலியோர் அறிந்துகொள்ளும் பொருட்டுத் தோழி முதலியோர் வெண்ணிற ஆடையுடுத்து வெண்கோலங் கொள்ளலும் மரபாகும். இதனால், ஆண்டுதோறுங் குரவர் அரசர் முதலியோர்க்குக் கொண்டாடும் **பிறந்த நாள் விழாவும்** வெள்ளணி, வெள்ளணிநாள், வெள்ளணிவிழா எனப்பட்டது. அஞ்ஞான்று, அவ் வரசர் முதலியோர்

வெளியது உடீஇ வெண்கோல முடையராய்ப் பொலிந்து விளங்குவர். **நச்சினார்க்கினியர்** இவ் வெண்கோல விளக்கத்தைப் 'பிறந்தநாளொப்பனை' என்பர். மகிழ்ச்சி மேவிய இவ் வெள்ளணி நாளில், அந் நாட்டுரியோர் பிறர்க்கு நலமாவனவெல்லாங் கருதிச் செய்வர். பழந் தமிழ் மரபின் செழுங்களஞ்சியமான **சிலப்பதிகாரம்** என்னும் பெருங்காப்பிய நூலில், **சேரன் செங்குட்டுவன்** றன் பிறந்தநாள் விழா,

> "நாளை ....மன்னர் அடித்தளை
> நீக்கும் **வெள்ளணியாம்**"

என, இந் நிகழ்ச்சிகள் தோன்றக் குறிக்கப்படுதல் நினைவுகூரற்குரித்து.

இனித், தேவத் தன்மையும், தவ ஆற்றலும், ஞானவளனும், அவற்றேதுவாக நிகழும் அறிவுச் செயல்களுமல்லால், ஏனை உலகியற் கருத்துக்கள் சிற்சிலவற்றிற்கும் அவ்வவற்றைப் **போற்றலும் இயக்கலுங்** கருதி, ஆடைகள் மேற்கொள்ளல் அறிதல்வேண்டும். சில அலுவல்கட்கு அவற்றிற்கான அடையாள உடைகள் உண்டு. அரசனுக்கு 'மெய்காப்பாள'ரா யிருப்போர் 'தூதர்' முதலியோர், உடம்பிற் சட்டையிட்டுத் தலையிலும் பாகை யணிந்து தத்தம் அலுவல் பார்க்கும் மரபு, **முல்லைப்பாட்டு, சிலப்பதிகாரம்** முதலிய நூல்களில் முறையே,

> "துகில் முடித்துப் போர்த்த தூங்கல் ஓங்குநடைப்
> பெருமூ தாளர் ஏமஞ் சூழ"

" சஞ்சயன் முதலாத் தலைக்கீடு பெற்ற
கஞ்சுக முதல்வர் ஈரைஞ்ஞூற் றுவரும்
சேயுயர் விற்கொடிச் செங்கோல் வேந்தே
வாயி லோரென வாயில்வந் திசைப்ப "

என நுவலப்பட்டிருக்கின்றது. தூதராவார் 'கஞ்சுக மாக்க' ளென்றே சட்டைப் பெயராற் பிறுண்டும் வழங் கப்படுகின்றனர். குதிரை வீரராயுந், தத்தந் தொழில் வல்லுநராயும் அரசனுழை அலுவல்பார்க்கும் யவனர் முதலியோர்,

" மத்திகை வளைஇய மறிந்துவீங்கு செறிவுடை
மெய்ப்பை புக்க வெருவருந் தோற்றத்து
வலிபுணர் யாக்கை வன்கண் யவனர் "

" உடம்பின் உரைக்கும் உரையா நாவிற்
படம்புகு மிலேச்சர் "

எனவும், அரசன்கண் அலுவல் ஏற்கும் மங்கையர்,

" இரவுபகற் செய்யுந் திண்பிடி யொள்வாள்
விரவுவரிக் கச்சிற் பூண்ட மங்கையர் "

எனவும் உரைக்கப்படும் ஒப்பனைபற்றிய உரைகளும் இவண் கருதற்பாலன. அலுவல் ஏற்பார்க்கு அடையாள மாக அரசனால் அளிக்கப்படும் அங்கிகள் 'பரிவட்டம்' எனப்படும். அரசன் கோயிலிற் றொடர்பு கொள்வோரே யன்றி, எல்லாம் வல்ல ஆண்டவன் றிருக்கோயிலிற் றொடர்புகொள்ளும் அருட்பணி வல்லார்க்கும் இங்ஙனம் பரிவட்டம் என்னுங் கடவுளாடைகள் வழங்கப்படுத லுண்டு.

எனவே, மனனுணர்வுகொண்ட மக்கள் உடையுடுத்தலின் கருத்து, அவரவர் உணர்வுகளுஞ் செயல்களும் ஆற்றல் மிகுமாறு போற்றிக் காத்தற்கும், பின்னர் அடையாள முகத்தாற் புறத்தே வெளிப்படுத்திப் பிறர்க்கவற்றை இயக்கி ஊட்டுதற்குமாதல் இவ்வாற்ருல் இனிது விளங்காநிற்கும் என்பது.

௩. கல்வி

ஊண் உடை, வாழ்க்கையின் பொது நலங்களாய் அனைவர்க்கும் உரியவாகின்றன. கல்வி, வாழ்க்கையின் சிறப்பு நலமாய்ச் சிலர்க்கே அமைகின்றது. அனைவருங் கல்வி கற்பினும் அவர்க்கது பொதுக் கல்வியாகவே அமைய, நுண்ணுணர்வு மிக்க சிலர்க்கே கல்வி மாட்சிமை யெய்திச் சிறக்கின்றது. அத்தகைய கல்வி நலம் அமைந்தோர், பண்டுதொட்டே நந் தமிழகத்திற் 'புலவர்' எனப் போற்றப்பட்டு வருகின்றனர்.

1. கல்வியின் மாட்சி

'கல்வி' என்னுஞ் சொல்லும் 'புலமை' என்னும் மொழியும் தமிழ்மொழியிற்,சிறந்த கருத்துக்களைக் கருக்கொண்டு மிக்கஆற்றலோடு விளங்கிவருகின்றன. 'கல்வி' யென்னுந் தமிழ்ச்சொல் 'ஆழ்ந்து தெளிதல்' என்னும் உயர்ந்த கருத்தையும், 'புலமை'யென்னுந் தமிழ்மொழி 'புறத்தே காணும் உலகியற்கைகளைப் புலனறிவுகளாலும் ஆய்ந்து பயிலல்' என்னும் முதிர்ந்த பொருளையும் உட்கொண்டுள்ளன. இதனால், உலகியற்கைகளை நன்காராய்ந்து பார்த்துப் பின்னர் அவற்றின் ஒட்பத்தை ஆழ்ந்தாழ்ந்து கண்டு மெய்ம்மை தெளிதலே கல்வியும் புலமையுமாதல் இனிதுணரப்படும்.

பெறலரியதான இவ்வொண்மையினை அடையப் பெறும் நல்லோரல்லரோ வாழ்க்கையின்கண்ணும் ஒளி மிக்கு உயர்ந்து விளங்குவர்! இதனாலன்றே, செல்வத்தி

னுஞ் செல்வாக்கினும் மிகச் சிறந்தவனை **பாண்டியன் ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன்** என்னும் முடியுடைப் பேரரசனே,

> " உற்றுழி யுதவியும் உறுபொருள் கொடுத்தும்
> பிற்றைநிலை முனியாது கற்றல் நன்றே "

என்று ஓர் அரிய செய்யுள் இயற்றிக் கல்வியின் ஒளி விளக்கத்தை மிகப் பெரிதும் விரும்பி நின்றனன். இப் புலமைக் கல்வி யுடையோரே வாழ்க்கையின்கண் ஒளியுடையராவர் என்னும் அரும்பேருண்மையும்,

> " ஒளியோர் பிறந்தஇம் மலர்தலை யுலகத்து
> வாழேம் என்றலும் அரிதே, தாழாது
> செறுத்த செய்யுட் செய்செந் நாவின்
> வெறுத்த கேள்வி விளங்குபுகழ்க் கபிலன்
> இன்றுள னாயின் நன்றுமன் "

என்னும் **பொருந்தில் இளங்கீரனார்** செய்யுட்கண் நன்கு விளங்குகின்றது. இச் செய்யுளின் உரையாசிரியர், 'ஒளியோர்' என்னும் அழகிய மொழிக்குக் 'கல்வியால் விளக்கமுடையோர்' என்றே பொருள் விரித்து, 'ஒளியோர் என்றது, கபிலன் முதலாயினோரை' என விளக்கமும் வரைந்து, 'தாழாது செய்யுட் செய் நாவின் விளங்கு புகழ்க் கபிலன்' என்னும் இச் செய்யுட் பகுதியை உட்கொண்டு மெய்ம்மை தெளிவித்திருத்தல் இங்கே நினைவுகூரற்பாலது. இவ்வுண்மைக்கேற்பப் பண்டைக் காலத்திற் 'கபில' ரென்னும் புலவர் பெருமான், முடியுடைப் பெருமன்னர், குறுநிலமன்னர், பெருங்குடி

மக்கள் முதலிய எல்லாச் செல்வரோடும் அணுக்கராய் நேயங்கொண்டிருந்து, தாமும் ஆண்டாண்டும் ஏராள மான நிலப்பகுதிகளும் ஊர்களும் உடைய பெருஞ் செல்வராய்த் திகழ்ந்ததூஉமன்றி, ஆழ்ந்தகன்ற பெரும் புலமையும் பொய்யாநாவு மெய்திப் புலனழுக்கற்ற அரு ளொளியராயும் மிளிராநின்று விளங்கினர்.

மக்களாய்ப் பிறந்தோரைக் கல்விப் புலமையானது இத்தகைய மாணொளி விளக்கத்தில் இருமை நலங்களும் நிறைவுற நிறுத்துதற்குக் காரணம், அவரதறிவை அது புறப்பொருட் பயிற்சியானும், அகனுணர்வின் அழுந்து தலானும் மேலுமேலும் விளக்கமும் விரிதலுமுறச் செய்து அவரை ஒளியராக்குதலேயாகும். இப் பயிற்சி யும் ஆழ்தலுமில்லையேல் மக்களறிவு எத்துணை நல முடையதாயினும் மேன்மேல் வளர்ச்சியும் மாட்சியும் எய்தாது மழுங்கி இருண்டு போம். இவ்வுண்மை, தெய்வத் திருவள்ளுவர்தம் மெய் வந்த திருவுள்ளத்தை மிகக் குழையச் செய்ததனாலன்றே, அவர் மிக்க கவலை யுடையராய்க்,

"கல்லாதான் ஒட்பங் கழிய நன்றாயினுங்
கொள்ளார் அறிவுடை யார்"

எனவும்,

"யாதானும் நாடாமால் ஊராமால் என்னொருவன்
சாந்துணையுங் கல்லாத வாறு"

எனவுந் தம் அரும்பெருந் தமிழ் மறையில் அருளிச் செய்வாராயினர்!

2. சங்ககாலக் கல்வி

இனிப், புறப்பொருட் பயிற்சியும் அகக்கருத் தாழ் தலுமென்னும் இக் கலைபயில் முறையில், முன்னது பின் மாட்சிமைக்கு ஏதுவாய் நிற்றலின் அதனை எந்நிலையிலும் மக்கள் தாமாக இகழ்ந்தொதுக்குதலாகாது. புறத்தே பொருளொடு பயின்றுவரும் போழ்தே அகனுணர்வு ஆழ்ந்தாழ்ந்து தெளிவு கண்டு செல்லல், சிறந்த பயிற்சி முறையாகும். சங்கநூற் புலவர்கள் இந்நுட்பங் கடைப்பிடித்துப் பயிறலிற் றேறினோராகலின், அவரியற்றிய நறுந்தமிழ்ப் பாட்டுக்கள் செறுத்த செய்யுட்களாய்க், கல்விக்கு வரம்பாய்ச், சொல்லும் பொருளுஞ் சுவை மிக்கு, இறவா உயிர்க் கலை மேவி, எவர்க்கும் பயன்படுதல் சான்று, மெய்ச்சுடர் வீசி இனிது திகழ்கின்றன ! புறத்தே உலகப் பொருள்களில்லையேல் அல்லதகத்தே அவற்றைத் தெளிந்து நுகர்தலில்லையேல், யாண்டும் பிறவியுமில்லை, வாழ்க்கையுமில்லை. கல்வி, வாழ்க்கையின் விளக்கத்துக்குரிய கருவியாயின், இங்ஙனம் பொருள்களையும் உணர்வுகளையும் அவை இயற்கையில் இழைந்து நிகழுமாறே பட்டாங்கு பயின்று தெளிதல் இன்றியமையாததன்றோ !

மிகப் பழையதான **தொல்காப்பியத்தின்** சிறப்புப் பாயிரத்தில்,

> " வழக்குஞ் செய்யுளும் ஆயிரு முதலின் ...
> செந்தமி ழியற்கை சிவணிய நிலத்தொடு
> முந்துநூல் கண்டு முறைப்பட எண்ணிப்
> புலந்தொகுத் தோனே போக்கறு பனுவல் "

எனவும், தொல்காப்பிய **அகத்திணை யியலில்,**

> " முதல் கரு உரிப்பொருள் என்ற மூன்றே
> நுவலுங் காலை முறைசிறந் தனவே
> பாடலுட் பயின்றவை நாடுங் காலை "

எனவும் வருகின்ற பொருட் கரு நிறைந்த தொடர்களில், இக் கருத்துக்கள் எத்துணை இழைவாய் நுட்பதிட்பச் செறிவுடன் காணப்படுகின்றன! 'முதல் கரு உரிப் பொருள் என்ற மூன்று முறை சிறந்தன; பாடலுட் பயின்றவை' என்னுங் கருத்துக்களும், முதற் பொருளுங் கருப்பொருளும் புறப் பொருள்களாதலும், ஏனை யுரிப்பொருள் அப் புறப்பொருள்களின் பயிறலாற் போதருந் தெள்ளுணர்வாய் அகப்பொருளாதலும், செய்யுள் செய்யுங்கால் இம் முதல் கருப் பொருள்களும், உரிப்பொருள்களும் ஏதுவும் பயனுமாய் இழைந்தெதிரும் இனிமையை உலகியற்கையில் இனிது பயின்று அவ்வினிமையின் ஓவியமாய்ச் செய்யுள் யாத்தலே பாடலுட் பயின்று வரும் மரபாதலும், இக் கருத்துகட் கேற்பத் தொல்காப்பியம் முழுவதூஉம், அம் முதுபெரு நூலின் வழியெழுந்த சங்கஇலக்கியங்கள் முழுவதூஉம் பழைய தமிழ் நல்லிசைப் புலமையோ ரனைவரும் ஒப்ப நூற்பாக்களுஞ் செய்யுட்களும் இயற்றிக் கலைப்புலமை நடத்தியிருத்தலும் நன்கு நுனித்தறிந்து மெய்ம்மை தேறுதல் வேண்டும்.

நாம் பயிலுதற்கும், அதன்வழி ஆழ்ந்து தெளிவு பெறற்கும், அவ்விரண்டன் பயனாகு வாழ்க்கை

செய்தற்கும் நமக்குக் கருவியாக நம்மெதிரில் உள்ள தெல்லாம் இவ்வுலகமேயல்லது வேறில்லை. உலகமே மக்கள் பயின்றாழ்ந்து தெளிதற்குரிய இயற்கைப் புத்தகம். மற்று, மக்கள் தங் கையகத்தே கொண்டோதுஞ் சுவடிகளெல்லாம், அவை நறுநூல்களாயின், இவ்வுலகியற்கையின் சிற்சில படிகளேயாமல்லாற், புதியபுதிய கருத்துக்கள் எதிர்ந்தெதிர்ந் தெழூஉம் இயற்கை உயிர்நிலையமாகிய உலகம் என்னும் புத்தகமாகா. ஆதலாலன்றே, அகத்தே கல்லிக் கல்லி ஆழ்ந்து பயிலுங் கல்வியுடையோர், புறத்தே புலனறிவின் றுணையுடன் அது செய்தற்குரியராகலின், 'புலவர்' என்னும் பெயரால் என்றும் ஒரே பெயராக அவர் அழைக்கப்படுகின்றனர்! திருவள்ளுவர் தம் அரும்பெறல் நூலிற், கல்வியென்னும் அதிகாரத்தில்,

" உவப்பத் தலைக்கூடி உள்ளப் பிரிதல்
அனைத்தே புலவர் தொழில் "

எனக் கற்றார்க்குப் பெயராகப் 'புலவர்' என்னும் இவ்வொரு பெயரையே தக்க கருத்துக்களோடு வழங்குதல் பெரிதுங் கருத்திற் பதிக்கற்பாற்று. புறம் விரியாது அகத்தேமட்டும் ஏதுங் கருதுதற்குரியார், பிறரோடு உவப்பத் தலைக்கூடி அளவளாவுதல் மாட்டாராய் வாழ்க்கைக்கு ஒவ்வாராகலின், அது செய்தற்குரியார் அகத்தெளிவின் பொருட்டுப் புறவியற்கைகளை ஆராயு நீரரான புலம் படைத்த புலவரேயாதல் செல்லுமென் றறிவுறுப்பார், அக் கருத்துக்களையும் உடன்பெய்து அப் பெயரை இசைத்து, அவர் புலமைக் கல்வியின்

பயனுன தொழில் வகையினையும் இனிது புலப்படுத்து தல் காண்க.

உவப்பத் தலைக்கூடி உள்ளப் பிரியும் இம் மாண்புடைத் தொழிலே புலவர் தொழிலாதல், சங்ககாலம் முழுமையும் மாரிப் பொழிவேயென நிறையப் பொழியப்பட்டிருக்குஞ் சங்கச் செய்யுட்களினெல்லாம் இனிது விளங்கிக் கிடத்தல் யாவரும் அறிந்ததேயாம். 'புலவர் தொழில்' என்று வந்த மேற்காட்டிய திருக்குறட் டொடருக்கு உரையாசிரியர் பரிமேலழகர், "தாம் நல்வழி யொழுகல் பிறர்க்குறுதி கூறல் என்பன இரண்டும் ஒன்றுயடங்குதலின், அத்தன்மைத்தென்றூர். அத் தன்மை அப் பயனைத் தருந் தன்மை. நல்லொழுக்கங் காண்டலானும், தமக்கு மதுரமும் உறுதியுமாய கூற்றுக்கள் நிகழ்வெதிர்வுகளின் இன்பம் பயத்தலானும் கற்றூர்மாட்டு எல்லாரும் அன்புடையராவர்" என வகுத்துரைக்கும் அந்தண்மை யுரையினுல், தாம் நல்வழியில் ஒழுகியதோடன்றிப் பிறர்க்கும் அஞ்சாது உறுதி கூறலும், அதூஉம் சொல்லானும் பொருளானும் மதுரம் பயக்க உரைத்து அளவளாவலும் மேற்கொண்டு, உலகுக்கு நிரம்பப் பயன்பட்டு விளங்கிய பண்டைப் புலவர்தம் செயல், உண்மையிற் புலமைத் தொழிலேயாதல் தெற்றெனத் தெளியப்படுகின்றதன்றே!

புறத்தொழிலின் அறிவும் அதன்வழி அகத் தினிமையின் உணர்வு மிலராயின் அப் புலவரெலாம் இங்ஙனம் மதுரம் பயக்கச் சொல்லாடலும், அளவளா

வலும் ஒல்லுமோ? அவர் செய்யுட்கடாம் எழிலும் இனிமையுங் கருவுற்று வளனும் நலனும் பயந்து இன்றுகாறும் நிலைபெற்றுலவுமோ? ஆதலாற், புறப் பொருள் விரிவும் அதன் பயனுன அகப்பொருட்டெளிவு மென இருவகையிழைவிலும் நுழைவுடையராய்ப் பயின்றாழ்ந்து தெளியும் புலமைக் கலைநலமே, நுண் மாண் நுழை புலம் விழையும் ஒண்மையாளர்க்கு மேன் மேல் ஒளிதருமென் றறிதல் வேண்டும். புறத்தறிவோடு மட்டு நின்று அகத்தினிமையை இழையப் பயிலாமை மறுக்கப்படுமன்றிப், புறத்தறிவின் பயிற்சி அதனுல் யாண்டும் இகழப்படாதென்பதூஉங் கருத்திற் பதித் தல் வேண்டும்.

3. பொருளிலக்கணச் சிறப்பு

சங்க காலக் கல்விக்கும் ஏனைப் பிற்காலக் கல்விக் கும், தமிழ் நாட்டுக் கல்விக்கும் ஏனைப் பிறநாட்டுக் கல்விக்கும் ஏதும் மாறுபாடுளவாதல், இந் நுண்ணிய அடிப்படையின் வழுவினுலான விளைவேயல்லது வேறில் லையென்க. இம் முறைமைகளால், ஆசிரியர் தொல் காப்பியனுர்தம் அகம் புறமென்னுங் கல்வி முறையும், அகத்தில் இன்பம் ஒன்றுமே யடங்கப் புறத்தில் அற மும் பொருளும் அவ்வறத்தின் பயனுன வீடும் என மூன்று பகுதிகளடங்கும் விரிவும், அதனுல் அவர்தம் பொருளிலக்கணத்தின் முதன்மையும், அப் பொருளிலக் கண அமைப்பைத் தனக்கே உரியதாகக் கொண்டு தனிச்சுடர் விரிக்குந் தமிழ் மொழியின் மாட்சியுமெல் லாம் ஒருங்கினிது விளங்காநிற்கும்.

'கலித்தொகை' யென்னும் அழகிய செந்தமிழ் அகப்பொருணூலில், தன் கணவனைப் பிரிந்த நங்கை யொருத்தி மாலைப்பொழுதுகண்டு ஆற்றுமை மேலிட்டு அப் பொழுதினியல்பைக் கூற்றுவனியல்போடு சார்த்தி வெறுத்துரைப்பதாக ஒரு செய்யுள் வந்துள்ளது. அதன்கண், இக் கருத்தை யுரைக்கும் அகப்பகுதி,

"வாலிழை மகளிர் உயிர்ப்பொதி யவிழ்க்குங்
காலை யாவ தறியார்
மாலை யென்மனார் மயங்கி யோரே."

என மூன்றே வரிகளில் யாக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஆனால், அந் நங்கைக்கு இவ்வுணர்ச்சியை விளைத்தூட்டிய மாலைக் காலத்தின் புறத்தியல்புகளோவெனின், இவ் வகப்பகுதியினும் ஏறக்குறைய ஐம்மடங்கு விரிவுடையதாய்,

"அகல்ஞாலம் விளக்குந்தன் பல்கதிர் வாயாகப்
பகல்நுங்கி யதுபோலப் படுசுடர் கல்சேர
இகல்மிகு நேமியான் நிறம்போல இருள் இவர
நிலவுக்காண் பதுபோல அணிமதி யேர்தரக்
கண்பாயல் பெற்றபோல் கணைக்கால மலர்கூம்பத்
தம்புகழ் கேட்டார்போல் தலைசாய்த்து மரந்துஞ்ச
முறுவல்கொள் பவைபோல முகையவிழ்பு புதனந்தச்
சிறுவெதிர்ங் குழல்போலச் சுரும்பிமிர்ந் திம்மெனப்
பறவைதம் பார்ப்புள்ளக் கறவைதம் பதிவயிற்
கன்றமர் விருப்பொடு மன்றுநிறை புகுதர
மாவதி சேர மாலை வாள்கொள
அந்தி யந்தணர் எதிர்கொள அயர்ந்து
செந்தீச் செவ்வழல் தொடங்க வந்ததை"

என அதன்கண் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அங்ஙனம் விளக்கிய விடத்தும், அம் மாலைக் காலையில் நிகழும் உயிர்ப்புள்ள நிகழ்ச்சிகள் பலவும் ஒருங்கெடுத்து விதந்து விரித்திருக்கும் அருமையும் முறைமையும் எத்துணை உயிர்க் களையும் இயலழகும் வாய்ந்து உருகிய உள்ளுணர்வை உருவாக்க வல்லதாய்த் திகழ்கின்றது! பொருளிலக்கணம் வல்லார் இச் செய்யுளை நோக்கின், அவர்க்கு இது வழங்குங் கிளர்ச்சியும் இன்பமும் மிகப் பெரிது!

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் நுவன்றவாறு, இவ் விழுமிய செய்யுள், முதல் கரு உரிப்பொருள்களென்னும் அகமும் புறமுமான இயற்கை முறையிலேயே யாக்கப்பட்டிருக்கின்றது. **முதற்பொரு** ளென்பது நிலமும் பொழுதுமாகும். இங்கே மாலைக்காலம் நுவலப்படுதலால், அது சிறத்தற்குரிய முல்லை நில நிகழ்ச்சிகள் விளக்கப்படுகின்றன. செய்யுளின் முதலிலேயே இம் முதற்பொருளின் விளக்கமாகிய மாலைப்பொழுது முதலியன, நான்கு வரிகளில் நலம்பெற இசைக்கப்பட்டிருத்தல் காண்க. அதன்பின் அந் நிலமும் பொழுதுங் காரணமாகக் கருக்கொண் டெழூஉங் **கருப்பொருள்** விளக்கங்கள் நிரலே எழிலுறுத்தி மொழியப்பட்டிருக்கின்றன. கருப்பொருள் வகைகளில்,ஈண்டு ஓரறிவு உயிர் முதல் ஆறறிவு உயிர்கள் வரையில் மரம் புதல் சுரும்பு பறவை கறவை மா அந்தணர் மகளிர் எனப் பலவகை உயிர்கள் முறையே எதிர்ந்து வந்துள்ளன. இவற்றுள், ஒவ்வொன்றன் சிறப்பியல்பும் உணர்ச்சிபெருகக் கிளந்

தோதப்பட்டிருக்குங் கருத்தழகு உள்ளத்தை மிகவுங் கவர்ந்து நிற்கின்றது. இங்ஙனம் முதற் பொருளுங் கருப்பொருளுமாகிய புறப்பொருள்கள் அவ்வவற்றின் இயல்பு தோன்ற விரிவாகவும் விளக்கமாகவும் உணர் வெதிர உரைக்கப்பட்ட பின்னரே, முதலில் எடுத்துக் காட்டிய மூன்று வரிக்கண் அடங்கிய பிரிவாற்றுமை யின் இரக்கவுணர்வாகிய உரிப்பொருளென்னும் அகப் பொருட்பகுதி சுருக்கமாகவும் பிழிவாகவும் உருக்கம் முதிர யாத்துக் கோத்து, இச் செய்யுள் முடிக்கப்பட் டிருக்கின்றது. என இச் செய்யுட்கட் போந்த பொருளி லக்கண அமைப்பினை உற்றுநோக்குங்கால், பண்டைச் சங்ககாலக் கல்வி முறையின் இயற்கை மாட்சியும் ஆட் சியும் இனிது விளங்குகின்றனவன்றே!

இனி, இச்செய்யுளில், 'இகல்மிகு நேமியான் நிறம் போல இருள் இவர' எனவும், 'தம் புகழ் கேட்டார் போல் தலைசாய்த்து மரம் துஞ்ச' எனவும், 'அந்தி அந் தணர் எதிர்கொள அயர்ந்து செந்தீச் செவ்வழல் தொடங்க' எனவுமெல்லாம் வருகின்ற பகுதிகள், புறத்தே பலவகையான பொருளியற்கைகளைப் பயின் றுய்ந்து புலமை காணும் பொழுதே, அகவுணர்விற் றெளிவுண்டாம்படி உண்ணுணுகிக் கல்விக் கற்று உணர் வாழங் கொள்ளும் அக்காலக் கலைபயில் முறையையுந் தெற்றெனப் புலப்படுத்துதல் உற்றறியற்பாற்று. இங்ங னம் மேலெடுத்துக் காட்டிய இக் கலித்தொகைச் செய்யு ளொப்பவே, பத்துப்பாட்டு முழுவதூஉம் எட்டுத் தொகை முழுவதூஉம் பிறவுமெல்லாம், உலகியற்கை

உள்ளியற்கைகளெனப் புறமும் அகமுமாக முறையே விரியப் பயின்றும் பிழியத் தெளிந்தும் புலமைக்-கலை யோடு யாக்கப்பட்டிருத்தலை, அவைதம்மை ஒருமுறை மேற்போக்காகக் காணலுறுவாரும் அறிந்துகொள்வர்.

4. நடை நலன்

இனி, இப் பண்டைக்காலக் கல்வி முறையில், நம்ம ஞோர் அறிந்துகொள்ளவேண்டும் நுண்பொருளுண்மை யும் மற்றொன்றுள்ளது. புறத்தே விரியப்பயின்று பொரு ளியற்கைகளைத் தெரிந்துகோடலானும், அங்ஙனந் தெரிந்துகொள்ளும் போழ்தே அகத்தே ஆழ வுணர்ந்து உணர்வியற்கைகளையுந் தெளிந்துகோடலானும் உல கியல் அருளியலறிவுகளெல்லாம் புலவன்மார் ஒருங் கெய்தப் பெறுதலின், அவரதுள்ளம் உண்மை அருள் விளக்கத்துக் கிடமாகி, அங்ஙனம் ஆகுதலால் யாவர்க் கும் மதுரம் பயக்க ஒழுகலும் உரையாடலுமாகிய பெருந்திறனைப் பெறுகின்றது. இதனுற், றும் நல்லொ ழுக்கங் காண்டலும், பிறர்க்கு உறுதிபயப்பன செவி யறிவுறுத்தலும் அவர் வல்லராகின்றார். இந் நிலையில் அவர்க்கு இயல்பாகவும் இனிதாகவுஞ் செய்யுள்இசைக் கும் விழுப்பேறும், நடையழகும், நாநலனும் மேன்மேற் கனிந்து கனிந்தெழலும், அவர் முடிவிற் பொய்யாச் செவ்வறிவுத் தெய்வப் பெற்றியராய் உணர்வாட்சியின் பேரெல்லை யெய்தி அருளாட்சியிற் றலைப்படுவாராகின் றனர்.

பின்னர் அவர், புறத்தே நோக்குந்தொறும், அவர்க்கு இடையறுது உள்ளொளி சுரந்தெழீஇ விரிந்து பாய்த லின், புறப்பொருள்களின் மெய்த் தெளிவும், யாவரும் யாதுந் தம் வயமாகும் பேராற்றலுந் தாமே முயற்சி யின்றி நிகழ்ந்து செல்கின்றன. புலவர்தம் இவ் விழு மிய நிலையிலன்றே,

" மயிலியன் மாஞேக்கிற்
கிளிமழலை மென்சாயலோர்
வளிநுழையும் வாய்பொருந்தி "

எனவும்,

" குழலகவ யாழ்முரல
முழவதிர முரசியம்ப
விழவரு வியலாவணத்து "

எனவும்,

" மலைத்தலைய கடற்காவிரி
புனல்பரந்து பொன்கொழிக்கும்
விளைவரு வியன்கழனிக்
கார்க்கரும்பின் கமழாலைத்
தீத்தெறுவிற் கவின்வாடி
நீர்ச்செறுவின் நீள்நெய்தற்
பூச்சாம்பும் புலத்தாங்கட்
காய்ச்செந்நெற் கதிரருந்தி
மோட்டெருமை முழுக்குழவி
கூட்டுநிழற் றுயில்வதியும் "

எனவும்,

" அமிழ்தினு மாற்ற வினிதேதம் மக்கள்
சிறுகை யளாவிய கூழ் "

" புறந்தூய்மை நீரா னமையும் அகந்தூய்மை
வாய்மையாற் காணப் படும்

ஆரா வியற்கை யவாநீப்பின் அந்நிலையே
பேரா வியற்கை தரும் "

எனவும்,

" யாரொடுங் கொள்ளா பொழுதொடும் புணரா
பொருளறி வாரா வாயினுந் தந்தையர்க்
கருள்வந் தனவாற் புதல்வர்தம் மழலை,
என்வாய்ச் சொல்லும் அன்ன; ஒன்னார்
கடிமதில் அரண்பல கடந்த
நெடுமா னஞ்சி!நீ அருளன் மாறே "

எனவுமெல்லாம் இயலழகும் பொருளழகும், அவை தம்மின் இயற்கைவழி யெழூஉம் நடையழகும் உணர் வழகும் பழுத்தொழுகுஞ், சுவை கனிந்த தெளிதமிழ்த் தொடர்கள் அவர்பால் எழாநிற்கும்! உள்ளத்தே தெளிவுங் கனிவுமின்றிப் புறத்தே நாநலனும் நடைநல னும் எவ்வாறு சுரந்துவரும்?

சங்ககாலத் திருந்த இக் கல்விமுறை பிற்காலத்தே நிலைமாறிச் சிதைந்தமையாலன்றோ, பொருள்வழிச் சொற்பரந்து கனியும் இவ் விழுநிலை பழுதாகிப்,பொருட் சிறப்பின் முதன்மை கருதாது வெறுஞ் சொல்லார வாரநிலை நிறைந்து பெருகி, அதனால் அச் சொற்சுவை தானுங் குன்றி, உணர்வை எவ்வகையானும் மெய்ம்மை யிற் செலுத்தி இன்புறுத்த மாட்டாது, நம் அமிழ்தன்ன தெளிதமிழ்க்கு இழுக்கமுண்டாயிற்று! ஆனாற் சங்க

இலக்கியங்களிலோ, * " மாம்பழச்சாறு பெய்த குடுவை யின் எப்பக்கத்தே பொத்திட்டு நாவை நீட்டினும் அதன் வழியே யொழுகும் அச் சாறு தித்தித்தல்போல,...எவ் விடத்தே அறிவு தோயினும் ஆண்டு இனிமையே விளையாநிற்கின்றது...ஒவ்வொரு சொல்லும் பொருட் கரு நிரம்பிக் கொழுந் தீயிற் றெறித்த பொறிபோல் நம் அறிவைக் கொளுத்திப் பல பொருட்டோற்றங் காட்டி விளங்குகின்றன." அல்லாமலும், அந்நிலையே பேரா இயற்கைதரும் ஆராமை பயந்து, கற்றதனாலாய பெரும் பயனையும் அந்நூற் கல்வி எய்துவிக்கின்றதென்க.

* ஆசிரியர் மறைமலையடிகள் உரைநடை.

௪. பழக்கம்

பொதுவாகப், 'பழக்கம்' 'வழக்கம்' 'ஒழுக்கம்' என்பன ஒன்றையொன்று பற்றும் இயல்பினவாய்ப் பலர்க்கும் மருட்சி விளைத்தலின், 'உணவு' 'உடை' 'கல்வி' என்னும் முதன் மூன்று கட்டுரைகளை யடுத்து, இவை தனித்தனியே ஆராய்தற்கு எடுத்துக்கொள்ளப் பட்டன. 'வழக்கம்' 'ஒழுக்கம்' என்பன ஏனை வேறி ரண்டு கட்டுரைகளால் முறையே விளக்கப்படுமாகலின், ஈண்டுப் 'பழக்கம்' என்னும் பொருள்பற்றிச் சிற்சில வருந்து கருதலாம்.

1. பழக்கத்தின் தகுதி

'பழக்கம்' என்னும் மொழி 'பயிற்சியின் முதிர்ச்சி' யென்னும் பொருட்டு. "நவிறொறும் நூல் நயம் போலும் **பயிறொறும்**, பண்புடை யாளர் தொடர்பு" என்னுந் தெய்வக் குறண்மொழியில் இச் சொற்பொருள் வழக்கின் இயைபும் இனிமையும் நயனும் நன்கு விளங்கு கின்றன. பயிறலென்றலும் 'நெருங்கி உணர்வுகொள்ள' லெனும் பொருள் செய்தலின், 'பயிறொறும்' என்னும் மொழிக்கு ஆண்டு உரை நுவலும் **பரிமேலழகர்** "பயிலுந் தோறும் அவர்க்கின்பஞ் செய்தல்" என உணர்வொடு படுத்து அதனை உரையாநிற்பர். ஆதலின், நினைதலா யினுஞ் சொல்லலாயினுஞ் செய்தலாயினும் **நெருங்கி உணர்வுதோய்ந்து நயப்படும் முற்றிய இயல்பே பழக்கம் ஆம்** என நுண்ணிதிற் றெளிந்துகொள்ளப்படும்.

பயிற்சி முற்றி இங்ஙனம் பழக்கமாய் உணர்விற் சென்று வீங்கலும், அதனுல் அது செயல் சொல் நினை

வுகளெல்லாம் முறை முறையே ஊடுருவிக் கதுவலும் ஓங்கலும் உரையாசிரியர் பரிமேலழகர் "புணர்ச்சி பழகுதல்" என்னும் பிறிதொரு திருக்குறண் மணியின் பொருள்விளக்கத்திற், "பழகுதல், பலகாற் கண்டுஞ் சொல்லாடியும் மருவுதல்" எனவும், "நட்பிற்குப் புணர்ச்சி, பழகுதல், உணர்ச்சியொத்தல் என்னுங் காரணம் மூன்று" எனவும் முறையே ஒன்றினென் றேதுவாய்ப் பொங்கிச் செல்ல வைத்து நன்கு விளக் குதலாற் றேற்றமாம்.

பழக்கமென்பது இத்துணை உணர்வு கதுவிச் சேற லானன்றே, அதன்கண், மிக விழிப்பாய் ஒழுகல்வேண்டு மெனற்கு,

"ஆய்ந்தாய்ந்து கொள்ளதான் கேண்மை கடைமுறை
தான்சாந் துயரந் தரும்"

எனத் திருவள்ளுவர் இரங்கி அறிவு கொளுத்துவாரா யினர்! **நரிவெரூஉத்தலையார்** என்னும் மற்றொரு பழந் தமிழ்ப் புலவர்,

"அருளும் அன்பும் நீக்கி, நீங்கா
நிரயங் கொள்பவரொ டொன்றாது காவல்
குழவி கொள்பவரின் ஓம்புமதி;
அளிதோதானே அது பெறலருங் குரைத்தே"

எனப் பழக்கம் தீயதாயின், அஃது உயிருணர்வினிற் புற்று வைத்து, அருள் அன்பு முதலிய இருவகை அற வுணர்வுகளையும் பொன்றக் கெடுத்து அதன்வழி ஏனை அறச்செயல்களையெல்லாம் ஒருங்கொழியச் செய்து

நீங்காத் தீவாய் நரகுக்கும் இரையாக்கிவிடும் பெற்றி தேற்றிச் சேரமான் கருவூரேறிய ஒள்வாட்கோப் பெருஞ் சேர லிரும்பொறைக்குச் செவியறிவுறுத்துதலுங் காண்க.

ஆனால் அப் பழக்கம் விழுமிதாகமட்டும் நிகழ்ந்து முற்றுவதாயின், அது தரும் பயனும் பேறும் இன்ப மும் உரைகொண்டு மொழியலுறும் வரைநிலையுடையன அல்ல. சான்றோர் அதன் உரைக்கொணா மாட்சி கருதியே ஒல்வழி உணர்த்த முயல்குவார், அதனை 'விழை தகைமை' எனவும், 'கெழுதகைமை' எனவும், 'பெருங் கிழமை' யெனவும் அழகொழுகு மொழிகளால் இசைத் துரைத்தும் உள்ளம் நிரம்பாராயினர்! நிரம்பா ரானமை, அவர் மேலுமேலும் ஆறு உணர்வினராய்ப் 'பழகிய நட்' பெனவும், 'வழிவந்த கேண்மை' யென வும், 'கிழமை போழாப் பழைமை' யெனவுங் கிளந் தோதிச் செல்லுதலின் வைத்துத் தெளியப்படுகின்றது

சொல்லுஞ் செயலும் உணர்வும் ஒருங்கே தன்கண் ஈர்க்கவல்லதும், அவை ஒன்றி நிகழுமாறு செய்யவல்ல தும், அவற்றில் நாளுக்கு நாள் எளிமை யுண்டாக்கி முயற்சியற்ற இயற்கைவாழ்வில் இருத்தவல்லதும், இவ் வாற்றால், துய்ப்பதெதனையுந் திருந்தத் துய்ப்பித்து மேலுக்குமேற் றெளிவு கொளுத்தவல்லதுமான பெருங் கருவியாய் இப் பழக்கம் என்னும் இயல்பு இங்ஙனஞ் செய்கை செய்து போதரலின், வாழ்க்கையிற் குழவிப் பருவம் முதல் இது மிக்க இன்றியமையாத தொன்றாய்க் கருதற்குரியதாயிருக்கின்றது! பழக்கத்தின் இவ்விழுப்ப மெல்லாம் நம் முன்னோர் நுணுகி யறிந்திருந்தமை

யானன்றே, அவரதனை, 'விரும்பத் தகுந்த இயல்பு' 'தழுவுதற்கேற்ற தகைமை' 'என்ஞான்றும் நிலைபெறும் உரிமை' எனவும், 'உயிரோடியலுறும் தொடர்பு' 'முறையாற் செறிவுறும் ஆற்றல்,' 'இறவாத் திருவளர் ஆக்கம்' எனவுமெல்லாம் மேலெடுத்துக் காட்டிய 'விழைதகைமை' முதலிய செழுந் தமிழ்களால் மாட்சி தோன்றத் தெருட்டலானுர்!

பழக்கம் என்பது இத்துணை இயலுரிமை கெழீஇய தாயின், மக்களுயிர்க்கு ஈதன்றே என்றும் உரிய வழித்துணையாவது! இளந்தைப் பருவமுதல் இறக்கும் பொழுது வரை அவரவருந் தத்தம் நினைவு சொற் செயல்களாற் பழகும் பழக்கங்களே, வாழ்க்கையில் அவ ரவர் இம்மை மறுமைப் பேறுகளை விதித்தியக்கும் வினை களாய் யாண்டுங் கருக்கொண்டெதிர்தலை அறியாதார் யார்? பெண்டிரும் மைந்தரும் பிறரும் என அனைவரும் ஒருங்கே இரங்கிக் கைவிட்டு விட்ட கடைப்பொழுதில், யாருந் துணையின்றித் தனித்து அலமருங்கால், அது காறும் அவரவருஞ் செய்துபோந்த பழக்கச் செயல் களின் பால்வகை யொன்றே உயிர்க்கு உற்றதுணையாய் எக்காலும் நிலைபிரியா இயலுணர்வாய் உண்மையுந் தெய்வமுமாய் நின்று, இன்பமும் அமைதியும் பயந்து அவ்வுயிரை நடாத்துதல் நினைய நினைய, இப் பழக்கத் தின் விழுப்பம் எவர்க்கும் நன்கு விளங்கற்பாலதே யாம். உயிர்களின் தொன்றுதொட்ட முதற் பிறவியி லிருந்தே இப் பழக்கமானது அரும்பி, உறுதுணையாய்ப் பிறவிதோறுந் தொடர்ந்து போந்து மேன்மேலும் நல்

லறிவு நன்முயற்சிகட்கு வாய்ப்பும் வழியுங் கோலி மாட்சிமை விளைத்துவரும் இயலாற்றலை உள்ளுங்கால், மாந்தராவார் இதன் திறத்தில் எத்துணை ஊக்கமும் முயற்சியும் உறுதியும் விழிப்பு முடையராய் ஒழுக வேண்டுமென்பது விளங்காமற்போகாது !

மேலும், உயிர்கள் பிறவி யெடுத்தலின் நோக்கமாகிய அறிவு அன்பு அருள் முதலிய ஒளிவிளக்கப் பேற்றுக்குப், பழக்கம் ஒன்றே கைகண்ட மணிவிளக்காய், அறியாமை வன்பு மருள் முதலிய வல்லிருட்பெருக்கைச் சீய்த்துத் துலக்கும் ஒப்பற்ற கருவியாதலும் அறிதல்வேண்டும். இதனை விளக்கிக் காட்டுமிடத்து, மழைநீர் பெய்து நிலம் ஈரிதாயிருக்குங் காலையில் ஊக்கமும் முயற்சியும் மிக்க உழவன் தனது நாஞ்சிலை அதன்கண் இரீஇப் பகடுகள் பூட்டி இழுப்பிக்க அஃதந் நிலத்தைப் பிளந்துழுது பதஞ்செய்தல் போலவும், நீலப் பாயலொத்த அகன்ற பெருங்கடலில் நாற்புறமும் நெரிந்து செறிந்தலையும் அலைச்சுருளில் யாண்டுங் கரைகாணா மீகாமன் தனது கப்பலை இயக்கிச் செல்லுங்கால் அஃது அவ்வலைநீரை இருபிளவாகக் கிழித்துச்சேறல் ஒப்பவும், கருமுகிற்குழாம் வான்கவிந்து குமுறி நெடுமழை பெய்யும் நள்ளிராக்காலத்தே எங்கும் இருட்டிக் கிடக்கும் உவாக் கருக்கலில் ஒரு பெரிய மின்னொளிப் பிழம்பு வளைந்து வளைந்து வான்போழ்ந்து மிளிரல் நிகரவும், காடும் மலையுங் கடலுங் களருமென யாங்கும் புதலுந் தூறும் பொழிலும் மரமுமாய் மண்டிச் செறிந்து பின்னிப் படர்ந்திருக்கும் இந் நிலவுலகில், பலமதர்த்த கடாக்

களிறுகள் ஒருங்கு திரண்டோடினுலன்ன பேராற்றல் மிக்கதொரு பெரிய புயற் காற்றுனது அனைத்தினூடும் ஊடுருவி அடர்த்தல் பொருவவும் பழக்கம் என்னும் ஒவ்வொரு பயிற்சியும் மாந்தரின் அறியாமை மருட் செறிவை எதிரேறிக் கலைத்து விலக்குவதாயிருக்கின்ற தென்க.

2. பயிறலின் மேன்மை

மக்கள் ஏதொன்றனையும் பழகுங்கால் முதலில் அவர்க்கது, மிக்க அறிவு முயற்சியையும் உழைப்பையும் உண்டாக்கி அவரை அத் துறைக்கட் டிருகியேற விடுக் கின்றது. அதனுற் பயிற்சியாளர்க்கு அந்நிலையில் அறிவு மிக முனைந்து நின்று, கொல்ல னுலைக்கட் சுடர்ந்தெரியுந் தீக்கொழுந்து போலக் கதிர்கான்று விளங்கி, மேலுக்கு மேல் மாட்சிமைப்பட்டு வருகின்றது. உண்மையாய்ப் பயிலலுறுவார்க்கு அப் பயிற்சியானது இங்ஙனம் அறிவு வளர்ச்சியும் இன்பமும் நிலைக்கு நிலை மிகுத்து வரலா னன்றே,

"கருத்துணர்ந்து கற்றறிந்தார் கேண்மையெஞ் ஞான்றுங்
குருத்திற் கரும்புதின் றற்றே"

என வளர்ச்சி நிலைக்கண் வைத்து **நாலடியார்த்** திரு மொழியும் நவிலாநின்றது!

பயிற்சி முதிர்ச்சியடையுங்காறும் அறிவு இங்ங னஞ் சுடர்கிளர்ந்து வளர்ச்சியடைந்து வரலின், முதிர்ச்சி யடைந்தபின் அவ்வறிவுநிலை உடனே உணர்வு நிலையைக்

கிளர்ந்தெழச் செய்து தான் அதன்கண் ஒன்றிப்போக, உணர்வுநிலையானது அதன்மேல் விரிந்தெழீஇ மாந்தரை இன்பப் பெயலிற் குளிர்வித்துத் தன்கண் நிலைபெறுத்தி மகிழ்வூட்டி வரும். ஆதலால், அறிவும் இன்பமும் விரும்புவோரனைவர்க்கும் அவரவர்க்கியன்ற துறையி னெல்லாம் பயிற்சியும் அதன் முதிர்ச்சியுமாகிய பழக்கம் இன்றியமையாததொன்றாய்க் கருதப்படுமென்பது இவ்வாற்றான் இனிது விளங்காநிற்குமென்க.

இவ் வுண்மைகள் மக்களுள்ளங்களில் இனிது நிலை பெறுமாயின், அவரெல்லாம், தம் வாழ்க்கையில் இயல்பாக நேரும் எத்தனையோ வகையான எழிலரும்பும் வாய்ப்புக்களை மிக்க ஆர்வத்துடன் பரிந்தேற்றுக், கல்வியே கைத்தொழிலே செய்தவமே யெனத் தாம் ஏற்றது எவ்வகைத் துறையதாயினும் அதனை அறிவும் உணர்வுஞ் சுடர்ந்தின்புறும் வகையில் அழகாகப் பயின்று பயின்று தேறி மேலோங்கலிற் பின்வாங்கார். வாழ்வது என்பதும் வாழ்க்கை யென்பதும் ஈதன்றே ! செய்வது என்பதுஞ் செயற்கை யென்பதும் இஃதன்றி வேறியாது ? தகுதி யென்பதுந் தகைமை யென்பதும் மாந்தர்க்கு மற்றும் உண்டுகொல் !

" அறன்கடைப் படாஅ வாழ்க்கையும் "

" செயற்கரிய செய்வர் பெரியர் "

" தகுதியும் வழக்குந் தழீஇயின ஒழுகும் "

என வரூஉம் அகநானூறு, திருக்குறள், தொல்காப்பியம் என்னும் பழம்பெருஞ் செந்தமிழ் நூலுரைகளாலெல்

லாம் முறையே இவ்வுண்மைகள் விளங்கவல்லும். ஈண் டெடுத்துக் காட்டிய இம் மூவகை அமிழ்த மொழிகளி லும், பயிறலின் முனைப்பும் உழைப்பும் விழிப்பும் ஊடு நிழலாடிக்கொண் டிருத்தல் காண்க. அறிவும் அறமும் அன்பும் இடையறுது மின்னி விளங்கியபடியாய்ச் சுட ரோடிக்கொண் டிருத்தலுங் கண்டுகொள்க. அறம் என் பது தீது நீக்கும் பயிற்சி; செயல் என்பது ஆக்கம் பெருக்கும் முயற்சி; தகுதி யென்பது பயன் கண்டு மிகுக்கும் பழக்கமாம். மாந்தர்க்கு இப் பழக்கம் ஒன் றில்லையேல், 'செயற்கை' 'ஊழ்' 'அறம்' 'தவம்' 'அறத்தாறு' 'தெய்வம்' 'அறனுக்கம்' 'வாழ்க்கை' 'தகுதி' 'சான்ருண்மை' 'நல்லாறு' 'துப்புரவு' 'நோற்றல்' 'பற்றறல்' 'தூய்மை' 'மெய்ப்பொருள்' 'தெளிவு' 'செம்பொருள்' 'பேராவியற்கை' முதலிய விலைமதிக்கொணு மணிமொழி வழக்கெலாம் நூல்களில் வந்தெய்துதற்கு வாயிலேது?

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனர், அறிவுச் சுடரொடு திரி தரும் இச் செயற்கைப் பயிற்சியின் இயைபைத், 'தகுதி' யென்னுங் குறியீடு கொடுத்து அறிவுறுத்தலில் எத் தனையோ உண்மைகள் ஒளிறிக் கதிர்காலுகின்றன. 'தகுதி' யென்னும் அச் செஞ்சாறு நிரம்பிய மொழியே தன்னியல்பில், 'ஒளிப்பேறு' என்னும் பொருட்டாம். அதனை விதந்தோதின், 'செயற்கைப் பயிற்சி வயத் தான், ஓர் உயிர் எய்திநிற்கும் ஆற்றல் வாய்ந்த ஒளி நிலை' என்று கிளந்திசைக்கலாம். இதனுனன்றே அவ் வொரு மொழியே, தமிழ் வழக்கிற், 'பழக்கம்' 'அறிவு

'அறம்' 'ஆற்றல்' 'ஒலிக்குறிப்பு' 'ஒளிக்குறிப்பு' 'மேன்மை' 'நிலைபேறு' 'மென்மை' 'இணக்கம்' 'அடக்கம்' 'நடுவுநிலை' 'இதய நடு' 'தெளிவு' 'அன்பு' 'அருள்' 'கனிவு' முதலிய பேராற்றற் பண்புகளான ஒண்மைக் குறிப்புக்களினெல்லாம் வழங்கி வருகின்றது! சுருங்க உரைக்கின், ஞாயிறொத்த வலியும், செந்தீயொத்த தெறலும், திங்களொத்த அளியுமென எவ்வகைப்பட்ட ஆற்றலுந் தகுதிக்கண் அடங்கிப், பழக்கத்தாற் றுலங்குவனவேயாம் என்க,

தமிழ் இலக்கண மரபில் ஆசிரியர் 'தகுதி வழக்கு' எனச் செயற்கைப் பழக்கத்தானை நற்குறிப்பொன்றை மிகப் பழைய காலந்தொட்டே வழங்கி வருகின்றன ரென்பது **தொல்காப்பிய** நூற்பாக்களில் வருங் குறிப்புக்களால் நன்கு புலனுகின்றது. உரையாசிரியர் **இளம்பூரணர்** அவ் வழக்குக்கு உரை நவிலுங்கால், 'மங்கலம்' 'இடக்கரடக்கல்' 'குழூஉக்குறி' என அது மூவகைப்படுமாற்றை இனிது விளக்கியிருக்கின்றனர். இம் மூன்றும் பண்டுதொட்டே 'தகுதி' எனக் கருதப்பட்டு வந்த அழகும் அருமையும், நமதுள்ளத்தைப் பெரிதுங் கவர்ந்து, நம் முற்காலப் பெரியோர்தந் திறவிதான செம்புலத்தையுஞ் செம்மனத்தையும் விளங்கப் புலப்படுத்து இன்புறுத்துகின்றன. இவற்றுட், 'குழூஉக்குறி' என்பது வலியும், 'இடக்கரடக்கல்' என்பது தெறலும், 'மங்கலம்' என்பது அளியுமான மூவகைத் தகுதிகளாதல் சிறிதே கூர்ந்து நோக்குவாரெவரும்அறியலுறுவனவாம். மேலும் இவை, செயற்றிறமைக்கும்,

சொல்லமைவுக்கும், நினைவினினிமைக்கும் முறையே ஏதுவாதலும் பின்னுஞ் சற்று உற்றுணர்வாரெவரும் உணரற்பாலனவாகும். நம் முன்னோர்தம் பழக்க முறைமையும் ; அதனால் தம் நினைவு சொற் செயல்களை அவர் அளியுந் தெறலும் ஆற்றலும் வயங்கப் பயிறல் தழீஇத், தந் நிலைக்கண் நின்று, உலகில் வழக்கங்களும் ஒழுக்கங்களுந் தோன்றி நிகழற்கு வரம்பானவராய் ஓங்கிக், குணமென்னுங் குன்றேறி மிளிர்ந்த மாண்பும் பெருந்தகவும் என்றும் எவரானும் பின்பற்றற்பாலன வாயிருத்தல் சற்றும் மறக்கொணாததென்க.

3. மனப் பழக்கம்

பண்டைக் காலத்தில் விளங்கிய நம் பெருமக்களின் உள்ளம் மங்கலமரபினையே **நினைந்து பழகுவதாய்** வீறு பெற்றிருந்தது. இந் நினைவுப் பயிற்சியால் அவரும் அவர் மரபினராய் வழிவழி வரூஉந் தமிழ் மக்களும் ஏனையோரும் பெற்றதும் பெற்றுவருவதுமான அழியாப் பெருவிளக்கங்களை எங்ஙனம் உரைகொண்டு ஒரு நாவாற் கூறலியலும்! நிலையாமையுந் தீமையுமாகிய பொய்மையையே தனது பொருட்கூறுவுடைய இம் மாய உலகு முழுவதூஉம், அழியாமையும் நன்மையுமாகிய மெய்ம்மை என்னும் அருட்கூறு அமைந்த எழில் மலர்ச்சியையே பண்டைத் தமிழர் தம் உள்ளத்தே பகுத்துணர்ந்து காண முயன்று, பழகி, அந் நிலையில் இணையற்ற தேர்ச்சியடைந்து, மங்கல மரபினராய்த் துலங்கினார். 'முடங்கல்' என்னும் 'ஓலை'யை வாளா உலர்ந்து ஒடிந்து இற்றொழியும் வெற்றுப்பொருளாகக் கருதாது,

அதனில், எழுதியோர் திருமுகவுணர்ச்சியின் மங்கல எழிலேயே கண்டு ‘திருமுகம்’ என வழங்கி வந்தன ராயின், அதற்கு எத்தனை இனிய உள்ளப்பாங்கு வேண்டும்! இதனுல் அவர், துன்பத்தையும் இன்பமாக் காணவும் அவ்வின்பத்தையும் இகந்து உரையுணர்வற்ற உயர்ந்த அமைதியினிற் பேராது வைகவும் வல்லராய்த் தெளிந்து விளங்கினர். நினையினும் மனமெலாந் தித்திக் கும் இவ் விழுமிய உள்ளப் பழக்கத்தில் முற்காலச் சான்ருேர் எத்துணைச் செவ்விதாய்த் தேறிச் சிறந் திருந்தன ரென்றற்கு,

“எப்பொருள் எத்தன்மைத் தாயினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு”

“இருள்நீங்கி இன்பம் பயக்கும் மருள்நீங்கி
மாசறு காட்சி யவர்க்கு”

“ஆரா வியற்கை அவாநீப்பின் அந்நிலையே
பேரா வியற்கை தரும்”

என்னுந் தந்நிகரற்ற அருளெழிற் கொழுந்துகளான செய்ய பொய்யா மொழிகளே போதுமான சான்ருகு மன்ருே! யாண்டும் நலமே காணும் இத்தகைய விழு மிய மங்கல நினைவன்ருே, உவரும் புலவும் நிறைந்த கடலையும், மண்ணினுந் தீயினுந் திரிந்த பொருள்களின் உருவான குடையையுங் கண்டவிடத்து,

“நன்னித் திலத்தின் பூணணிந்து
நலஞ்சார் பவளக் கலையுடுத்துச்
செந்நெற் பழனக் கழனிதொறுந்
திரையு லாவு கடற்சேர்ப்ப”

என்னுஞ் சிலப்பதிகாரத் திருமொழியும்,

“ கண்பொர விளங்குநின் விண்பொரு வியன்குடை
வெயின்மறைக் கொண்டன்றோ அன்றே ; வருந்திய
குடிமறைப் பதுவே கூர்வேல் வளவ ! ”

என்னும் புறநானூற்றுப் பொருண்மொழியும் போன்ற பொருளெழிலும் உணர்வெழிலுங் கனிந்தொழுகா நிற்குஞ் செய்யுளெழிலை எழச்செய்தது !

4. சொற் பழக்கம்

இனிப், பண்டைத் தமிழர்தஞ் சொற் பழக்கமாகிய ‘இடக்கரடக்கல்’ என்னுஞ் சொன்மங்கலங் கருதற்பாற்று. இது தெறலின்பாற் படுமென்பது முன்னுங் குறிப்பிடப்பட்டது. சொற்கள் பெரும்பாலும் கருத்துக்களைப் பிறர்க்குப் புலப்படுத்த உதவுகின்றன. அவற்றுள்ளும், ஒருவரோடொருவர் அளவளாவி உரைக்குஞ் சொற்களே மிக்க ஆற்றல் வாய்ந்தவை ; அளவளாவுவோர் நண்பரெனப்படுவர். அவர் உரைத்தற்குரியன நகுமொழிகளல்லன வென்பதும் மிகுதிக்கண் மேற்சென்று இடித்தன்மொழிகளேயா மென்பதும் அனைவரும் அறிந்தனவேயாம். எத்தகைய நட்பு மேற்கொள்ளத் தக்கதென ஆராயும் ‘நட்பாராய்தல்’ என்னும் பகுதியில், நண்பர்க்குரிய ஒரே சொற்றொண்டாகத் திருவள்ளுவனார்,

“ அழச்சொல்லி அல்ல திடித்து வழக்கறிய
வல்லார்நட்பு ஆய்ந்து கொளல் ”

என அருளிச்செய் திருக்கும் வாய்மையை உற்று நோக்கின், 'சொல்லின் பயன் இத் தெறலேகொல்' என்னும் வியப்பு எவர்க்குந் தோன்ருமலிராது. சொல் வன்மையை ஆசிரியர் அமைச்சு, தூது முதலியோர் மருங்குணரவைத்து வல்லாங்கு விளக்குமிடனெல்லாம் இடக்கரை வல்லவாறடக்கி, வழங்குதற்கண் அவரை இனியராச் செய்துகோடலான இவ் வடக்கியல் மாண்பே நன்கு புலனுகின்றது.

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனுர், இச் சொன்மங்கலத்தை 'வாழ்த்து' 'அறிவுறூஉ' வென இருவகைக்கண் அடக்கி உணரவைப்பர். வாழ்த்தென்பது இயல்பு நுவலல்; அறிவுறூஉவென்பது அவ்வியல்பு நுவலுமாற்ருல் அறிதற்குரியன அறிவுறீஇத் தீதுசெறுத்து நன்னெறி நிறுத்தலாம். இவ்வாற்ருல், வாழ்த்தென்பதும் அறிவுறுத்துதற்கேதுவாகலின், அதூஉம் அறிவுறூஉவில் அடங்குமென்க. இங்ஙனம் வாழ்த்துதலும் அடக்கியலாதல், "அவையடக்கியல் — அவையை வாழ்த்துதல்" எனப் **பேராசிரியர்** உரைக்குமாற்ருனும் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனுரே அறிவுறூஉ மொழியை, 'வாயுறை வாழ்த்' தெனக் குறிகிளத்தலானும் உணரப்படும். இவ்வாற்ருல், வாழ்த்தென்னும் புகழ்மொழியும் அறிவுறூஉவில் இயையச், சொல்லாடற் செயல் பொதுவாகத் தீது செறுக்கும் அறிவுரைக்கண்ணதேயாதல் தெற்றெனத் தெளியப்படுமன்றே! இச் சொற்றெண்டிணையும் ஆசிரியர் 'வாயுறை வாழ்த்து' 'அவையடக்கியல்' 'செவியறிவுறூஉ' என வகுத்து,

8

" வாயுறை வாழ்த்தே வயங்க நாடின்
வேம்புங் கடுவும் போல வெஞ்சொற்
ருங்குதல் இன்றி, வழிநனி பயக்குமென்று
ஓம்படைக் கிளவியின் வாயுறுத் தற்றே "

" அவையடக் கியலே அரில்தபத் தெரியின்
வல்லா கூறினும் வகுத்தனர் கொண்மினென்
றெல்லா மாந்தர்க்கும் வழிமொழிந் தன்றே "

" செவியுறை தானே
பொங்குதல் இன்றிப் புரையோர் நாப்பண்
அவிதல் கடனெனச் செவியுறுத் தன்றே "

என அருமருந்தன்ன செவ்வுரை நூற்பாக்களால் விதந் தோதி விளக்குதலைச் சிறிது கருதினும் சொல்லலின் கருத்து இனைத்தென்பது நன்கு விளங்குவதாகும். இன்னுரை என்பதும் மெய்யுரை யென்பதும் இன்னதே யாதல்,

" இன்சொ லினதே அறம் "

" யாதொன்றுந் தீமையிலாத சொலல் "

" அருளி னறமுரைக்கும் அன்புடையார் வாய்ச்சொல் "

என்னுந் திருக்குறள், நாலடியார்ச் செம்மொழிகளானும்,

" அவையத்தா ரடங்குமாற்றால் இனியவாகச் சொல்லி "

" முற்பருவத்துக் கைத்தும் பிற்பருவத்து உறுதி பயக்கும் வேம்புங் கடுவும்போல வெய்யவாய், இன்சொல்லினைத் தடையின்றிப் பிற்பயக்குமெனக் கருதிப் பாதுகாத்துக் கிளக்குங் கிளப்பினன், மெய்யாக அறிவுறுத்துவது"

என்னுந் **தொல்காப்பியச் செய்யுளிய லுரைகளானும்** பெறப்படும். 'அங்கத'க் கிளவிகளின் கருத்தும் ஈதன்றோ!

நட்டார் தவறுடையராயினும் அவர் தவற்றை அறக் களைதலே நோக்கமாய் அன்பும் அறனுங் கொண்டு இன்னுரையோ இடித்துரையோ இயலுரையோ நுவன்று போக்கி, அவரைத் தம்முள் அடக்கிக்கொள்ளும் அழகிய சொற்பழக்கத்தில் முற்காலத் தமிழ்மக்கள் மிகத் தேறினோராய்ப் பேராற்றலும் பேராண்மையும் வாய்ந்து திகழ்ந்தமை, தமிழ்க்கே ஒரு பெருஞ் சிறப்புரிமையாகக் கொண்டு மகிழற்பாலதாகும். பண்டு **சோழன் நலங்கிள்ளி**யென்னு மன்னன் ஒருகால் **நெடுங்கிள்ளி** யென்பானுடன் போர்தொடுத்து அவற்குரிய ஆவூரை முற்றுகை செய்தனன். அஞ்ஞான்று நெடுங்கிள்ளி தனது கோட்டைவாயிலை அடைத்துக்கொண்டு உள்ளே இருக்க நேர்ந்தது. அதுகண்டு, அவனுழையிருந்த **கோவூர்கிழா**ரென்னுஞ் செந்நாவன்மையோர், அவனை நோக்கி,

> "இன்னா தம்ம ஈங்கினி திருத்தல் ;
> துன்னருந் துப்பின் வயமான் தோன்றல் !
> அறவை யாயின் நினதெனத் திறத்தல் ;
> மறவை யாயின் போரொடு திறத்தல் ;
> அறவையும் மறவையும் அல்லை யாகத்
> திறவா தடைத்த திண்ணிலைக் கதவின்
> நீண்மதி லொருசிறை யொடுங்குதல்,
> நாணுத்தக வுடைத்திது காணுங் காலே"

என அஞ்சாதும் பொய்யாதும் அறிவுரை நிறீஇத் தெருட்டினார். இச் சொல்லருமை எத்துணை மாட்சித்து!

மெய்ம்மையும் அறமும் நுவலும் இனைய இனிய சொற் பழக்கமன்றோ, இறவாத மங்கலத் தகுதி வாய்ந்து எல்லோரையும் இனிது வாழ்விக்கவல்லது !

5. செயற் பழக்கம்

இனி, அற்றை நாட் பெரியோர்தஞ் **செயற் பழக்கமும்** ஈண்டுச் சிறிது நினைவுகூர்தல் வேண்டும். செயல் என்பது உடம்பு கருவியாக நிகழ்வதாகும். அதனை வகையுறக் கருதின், உடம்பென்பது பொதுவாக மெய் வாய் முதலிய ஐவகைப் பொறிகளின்கண் அடங்குதலால், செயல் அப் பொறிபுலன்களால் நடைபெறுவதெனத் துணிந்துகொள்ளப்படும். புலன்களோ என்றும் புறப்பொருள்களையே நாடிப் பற்றும் இயல்பின. எனவே, 'செயல்' என்பது 'ஆக்கம் பெருக்கும் முயற்சி' யாய் நிகழ்தலும் இயல்பேயாம். செயலாற்றலென்பது, காரியத்தன்மையாதலின், அது கருமம் எனவும் நுவலப்படும். பெரும்பாலும் அது பல்வகைத் தொழில்களையும் அவற்றின் வாணிகத்தையுங் குறிக்கும். இவற்றின் பயன் பொருளாக்கமென்பது எவரும் அறிந்ததேயாம். "செய்க பொருளை" என்றார் **புலவர் திருவள்ளுவனாரும்**.

பொருளோ, எவர்க்கும் நட்டார் துணையின்றி வாய்ப்பதரிது. அரிதாயினமையாற்றான், திருக்குறட் பொருட்பால்,நட்புக்குமட்டும் ஏனையனைத்திற்கும் மிகுதியாகப் பதினேழதிகாரங்கள் ஒதுக்கி நிறீஇப், பற்பல வகைகளில் உடன்பாட்டானும் எதிர்மறையானும் அதனை இனிது விளக்கிப் போதந்தது. தொழிலும்

வாணிகமும் இதனுனன்றே உலகிற் சிலரும் பலரும் குழூஉக் குழூஉவாய்த் தம்முட் கேண்மை கெழீஇ ஆக்க முற நடத்துதல் யாண்டுங் காணப்படுகின்றது! ஆதலின் நற்பொருள் திரட்டலாகிய காரியத்தனமானது தகுதியாக ஆற்றலுற்று மங்கல முறைமையின் நடைபெறுவதாயின், முதலிற் குழூஉக் கொள்ளலும், பின்னர் அக் குழூஉ வழங்குதற்கேற்ற குறிகணிறுவல் முதலிய வழக்குகள் அமைத்தலும், பிறவும் அதுதனக்கு இன்றியமையாச் செய்கையுறுப்புகளா யிருக்கின்றனவென்க.

நம் முன்னோர் இச் செயற் பழக்கங்களினெல்லாம் நன்கு துறைபோயினவரென்பது, 'குழூஉக் குறி' யென ஒரு செயன் மங்கலத் தகுதியினை, 'இலக்கணம்' என்னும் இயல்வழக்கின் கொடுமுடியிடத்தும் ஏறி இனிது நிலைகொள்ளலுறுமாறு, பெருக வழங்கிவந் திருத்தலாலும், அதற்குப் பண்டுதொட்டே உரையாசிரியன்மார் 'பொற்கொல்லர் பொன்னைப் பறி' என்றலும், 'வண்ணக்கர் காணத்தை நீலம்' என்றலும் எனத் தொழில்வாணிகத் துறைக்குரிய பெயர்களையே பெரும்பாலும் அக் குறிநிலை வழக்குகளாகக் காட்டுத் தந்து வரலாலும் நன்கு விளங்கும்.

இனி இப் பொருட்செயலும், அறமுந் தவமுமான நற்பயன்மேல் வைத்தே தீதிலா முறைமைகளில் அஞ்ஞான்று செய்யப்பட்டுவந்தமை,

"அறனீனும் இன்பமு மீனும் திறனறிந்து
தீதின்றி வந்த பொருள்"

"அருளென்னும் அன்பீன் குழவி பொருளென்னுஞ்
செல்வச் செவிலியால் உண்டு"

என்னுந் திருமொழிகளாற் பெறப்படுதலின், பொருட் செயலை ஒரு கருவியாகக் கொண்டு, அறந் தவஞ் செய் தலையே உடம்பின் முதன்மையான செயற்பழக்கமாக மேற்கொண்டு முற்காலத் தமிழர் பழகி வந்தன ரென் பதுந் தெளிதல்வேண்டும். இதனால், அப் பொருட் செயல் சிறந்த மங்கலத் தகுதியினை எய்துவதாயிற்று.

அறந் தவஞ் செய்தற்கும், தம்மை நட்பாருந் தம்மால் நட்கப்படுவாருமான அறக்குழூவினரும் அவர்க்குரிய குறிகளும் வேண்டுமென்பதும், பண்டைக் காலத்தில் இக் குழூஉவுங் குறியும் யாண்டும் வழக்காறுடையன வென்பதும்,

"எறித்தரு கதிர்தாங்கி ஏந்திய குடைநீழல்
உறித்தாழ்ந்த கரகமும் உரைசான்ற முக்கோலும்
நெறிப்படச் சுவலசைஇ வேறோரா நெஞ்சத்துக்
குறிப்பேவல் செயன்மாலைக் கொளைநடை யந்தணீர்
வெவ்விடைச் செலன்மாலை யொழுக்கத்தீர்"

என வரூஉங் **கலித்தொகை** நறுந்தமிழ் முதலிய வழக் குக்களால் இனிது புலனுகின்றன. இவ்வாற்றால், அறம் தவம் முதலியன செய்தலே சிறப்பாகச் செய்தல் எனப்படுமென்பதும், அதுவே மெய்ப்பொருட்செயல் ஆம் என்பதும் அவர் கருத்தாதல் பெறப்படும். ஈது தெருட்ட விரும்பிய **பொய்யா மொழியார்**,

"செயற்பால தோரும் அறனே"
"தவஞ் செய்வார் தங்கருமஞ் செய்வார்"

எனச் செயற் பழக்கமாகச், சிறக்கச் செய்தற்குரியன இவையே எனத் தெளிவித்தருளுவாராயினர்.

பிசிராந்தையாரென்னும் பெருந்தவ முனிவரரின் செயற் பழக்கமும், அத்தகைய அருளொழுக்கங் கெழீஇய பெரியாரும் மிக உருகிய உள்ளுணர்வோடு உடனுயிர் விடுக்கும் உயிர்க் காதலராய் மெய்ந்நேயங் கொள்ளுமாறு ஏற்ற மாட்சியுடையனும் நல்லறச் செய்கைகளோடொழுகிய **கோப்பெருஞ் சோழ**னென்னும் நல்லொழுக்கச் சான்றோன்றன் செயற்பழக்கமும், அவர் தேர்ந்தியற்றிய விழுமிய தமிழ் செய்யுட்களும், பண்டைக் காலத்தின் செயற் பழக்கங்கட்குச் சிறந்த எடுத்துக் காட்டுக்களாக நினைவுகூர்தல் பொருந்தும்.

"செய்குவங் கொல்லோ நல்வினை யெனவே
ஐயம் அறுஅர் கசடீண்டு காட்சி
நீங்கா நெஞ்சத்துத் துணிவில் லோரே"

எனவும்,

"செய்வினை மருங்கின் எய்தல் உண்டெனின்
தொய்யா வுலகத்து நுகர்ச்சியுங் கூடும்;
தொய்யா வுலகத்து நுகர்ச்சி இல்லெனின்
மாறிப் பிறப்பின் இன்மையுங் கூடும் ;
மாறிப் பிறவா ராயினும் இமயத்துக்
கோடுயர்ந் தன்ன தம்இசை நட்டுத்
தீதில் யாக்கையொடு மாய்தல் தவத்தலையே"

எனவுங் கோப்பெருஞ் சோழன் இயற்றியிருக்கும் விலை வரம்பற்ற மணிமொழிக் குறிப்புக்கள், செய்தல் இன்

னதை யென்பதும், அச் செயற் பழக்கத்திற்கு வேண்டுந் துணிவு இத்தகையதுகொல் என்பதும், பண்டைச் சங்க காலத்தில் இனைய செயலாண்மை வீரரும் வாழ்ந்து வயங்கினரன்றே என்பதும் இனிது புலப்படுத்தித், தக் காரனைவரும் மெய்மையிற் பழக எக்காலும் வாயில் கோலி விளங்குதல் காண்க என்பது.

ரு. வழக்கம்

உலகத்தில் 'வழக்கம்' என்பது மிக்க ஆற்றல் வாய்ந்ததொன்ருய்க் காணப்படுகின்றது. அதற்குக் காரணம், அஃது இயற்கை வன்மை பெற்றிருத்தலே யாம். செயற்கைப் பயிற்சியைப் 'பழக்க'மென்றும், இயற்கை நிகழ்ச்சியை 'வழக்க'மென்றும், இவ்விரண்டின் கடைப்பிடியை 'ஒழுக்க'மென்றும் முன்ஞேர் வழங்கிவந்துள்ளனர்.

சிலர், முதலிற் பயன் கண்டு பழகிய பழக்கங்கள், பின்னர்ப் பலராலும் பல காலத்தவராலும் பின்பற்றப் படும் மேன்மை வாய்ந்தனவாய் விளங்கிஞல், நாளடைவில் அவை வழக்கங்களாய் மாறி இயற்கை யாற்றலோடு நிகழத் தொடங்கிவிடுகின்றன. இச் செயற்கையியற்கைகளின் இயைபையும் ஆற்றலையும் நன்கறிந்து மக்கள் தம் வாழ்க்கையிற் கடைப்பிடியாய்த் தழீஇ நடக்குமிடத்து, அந் நடக்கையே 'ஒழுக்க'மென நுவலப் பட்டதென்க. 'பழக்கம்' 'வழக்கம்' 'ஒழுக்கம்' என்னும் இச் செயற்கையும் இயற்கையுஞ் செயற்கையியற்கையுமான வாழ்வியல் முறை மூன்றையும் **ஆசிரியர் தொல்காப்பியர்,**

> "தகுதியும் வழக்கும் தழீஇயின ஒழுகும்
> பகுதிக் கிளவி வரைநிலை யிலவே"

என்னும் ஆற்றல் சான்ற நூற்பாவில் முறையே அழகாக நுவன்று நிறுத்தியிருக்கின்றனர். இவற்றுள், 'தகுதி'யென்பதஞற் பழக்கமும், 'வழக்கு' என்பதஞல்

வழக்கமும், இவை தழீஇயினை 'ஒழுகும்' என்பதனால் ஒழுக்கமும் ஆசிரியராற் புலப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இதன்கண் வரும் 'வழக்கு' என்பதையே பின்வந்தோர், நன்கு விளங்கல்வேண்டி, 'இயல்பு வழக்கு' என விதந்தோதினராகலின், மற்றிஃதொன்றேயும், வழக்கென்பது இயற்கையாற்றலாய் உலகில் நடைபெற்று வருவதென்னும் உண்மையைத் தெற்றெனப் புலப்படுத்துவதாகும்.

1. வழக்கின் நன்மை

இனி, இவ் வழக்கம் என்னும் உயிர்ப்பு மிக்க நெறியானது, மக்கள் வாழ்க்கைக்கு முயற்சியற்றதோர் எளிமையூட்டி, முன்னும் பின்னும் வழிவிளங்கச் செய்து பெருநலம் விளைத்துவருகின்றது. காலையில் எழுந்தது முதல் மாலையிற் றுயில் செல்லுந் துணையும் அவரவருந் தத்தம் வாழ்க்கை முயற்சிகளை இன்பமும் எளிமையுமுண்டாகத் தெள்ளறிவோடு நடத்திச் செல்லுதற்குத், தொன்றுதொட்டே நடைபெற்றுவருகின்ற பற்பல வழக்கங்களன்றோ மாந்தர்க்கு வழிவகுத்துத் துணைபுரிகின்றன! முன்னோர் பலரும் தத்தம் அறிவான்ற நன் முயற்சிகளால் வருந்திப் பயின்று தேறிய நன் முடிபுகள் பலவும் இங்ஙனம் வழக்கங்களாக மாறி மிக்க உயிர்ப்போடு இயங்கிவருதலில்லையேல், கருவிலிருந்து வெளிப்போந்த சிறுமதலையின் நிலைதானும் மிக இரங்கத் தக்கதாகவன்றோ முடியும்?

முன்னர்க் குன்றுகளில் இருந்து உயிர்வாழ்ந்து வந்த நம் முது தமிழ் மக்கள், பலகால் இடர்ப்பட்டுப்

பட்டுத் தத்தம் அறிவு உழைப்புகளின் பயனுகச், சரிந்த நிலப்பகுதிகளை முதலில் எவ்வாருே தெரிந்து திருத்தி வித்திட்டுப் பயிர்விளைக்கக் கற்றுக்கொண்ட பழக்கமானது, பின்னர் வழிவழியே வழக்கமாய் நடைபெற்று வருதலானன்ருே, இஞ்ஞான்றைத் தமிழ் மாந்த ரனைவரும் அவ் வழக்கங் கடைப்பிடித்து மிக எளிதாக உழவு முறையுணர்ந்து பயிர்செய்து ஏராளமான கூலவகைகள் குவித்துத், தத்தம் மனைவி மகார் உறவினரோடும் விருந்தோடும் இனிதிருந்து நாத்தட்டிச் சுவையோடுண்டு இன்பமார்ந்து வருகின்றனர்! இங்ஙனமே முற்காலத் தமிழ்ப் பெரியோர்கள், திருமணம், மக்கட்பேறு, பிறரோடு அளவளாவல், பொருள்நிலை, அறத்துறை முதலிய பல்வேறு வாழ்க்கை முறைகளையுந், தத்தமது வாழ்க்கையில் முன்வைத்துப் பயின்று பயின்று பயன் கண்டு, பின்னரவற்றை விளக்கி வழங்கவைத்தமையானன்ருே, இற்றைஞான்றைத் தமிழர் அவற்றை மிக எளிதாகத் தத்தம் வாழ்க்கையிற் கையாண்டு இன்புறுதல் இயல்பாயிற்று!

இஃதொன்ருே; மாந்தர்தங் கண்ணெதிரில் எஞ்ஞான்றுங் காண்டற்குரியதாய் மண் புனல் அனல் முதலியவற்ருலான இப் பருப்பொருளுலகே விளங்கி வருவதாக, மற்றிதனைப் பண்டைப் பெருந்தமிழர் தம் நுண்ணிய பகுத்துணர்வும் புண்ணிய அறத்தெளிவுந் திண்ணிய கடைப்பிடியுங் கொண்டு, ஆழ்ந்து ஆழ்ந்து பலகால் முனைந்து நினைந்து நினைந்து, உணர்ந்து உணர்ந்து, அங்ஙனம் உணருமாற்ருல், தம் அகம்

புறமெங்குந் திளைத்தெதிர்ந்த மெய்யுணர்வினிற் பழகிப் பழகி நெகிழ்ந்து நெகிழ்ந்து, அப் பழக்க நெகிழ்ச்சி களின் முடிவில் தாம் மிக அரிதிற் கண்டு தெளிந்த இவ் வுலகின் படைப்பு முறைகளும், இவ்வுலகில் உலாவும் எண்ணிறந்த உயிர்த்தொகைகளின் இயல்பும், அவற் றின் இம்மை மறுமை யுண்மைகளும், இவ்வெல்லா வற்றின் இயக்கங்கட்குந் தனிமுதற் றலைமை பூண்டு இவ் வெல்லாவற்றினூடும் எஞ்ஞான்றும் விராஅய் விளங்குவதான ஒரு தெள்ளொளிப் பெரும்பொருளின் இருப்பும் அதன் விழுமிய ஆற்றல்களுமெல்லாம், ஏனைப் பிறர்மாட்டு வைத்த பேரருட்டிறனாற் புறத்தே விளங் கப் புலப்படுத்தி வழக்காற்றுட் படுத்தினமையா னன்றே, இற்றைப் பால்மண மாறாச் சிறுமகார் தாமும் நமது நாட்டில் இறைவழிபாடும் அறவுரை யாடலு முடையராய் மிக எளிதில் மெய்யுணர்வியக்கந் தழீஇ வளரல் காண்கின்றனம்!

நம் முன்னோர், இங்ஙனமெல்லாந் தம் அறிவு உணர்வுகளின் பெரும் பழக்கங்களால் மெய்ம்மைகள் தேர்ந்து வழங்கி வையாராயின், நம்மனோர் இன்று இத்துணை வாழ்க்கைத் தெளிவினை யெய்தி நாகரிகராய் நிலவல் எங்ஙனம் இயலும்? இவ்வியல்பினை மன மொருங்கிச் சிறிது அழுந்தி நினையுங்கால், இக் கால மாந்தராவா ரனைவரும் முற்கால மூதாதையரிடம் எத் துணை நன்றியுணர்வும் நற்பணி வேட்கையு முடைய ராய் உருகியொழுகி, அண்ணிக்கும் வாழ்க்கை நடத்து தல்வேண்டு மென்பது, தெற்றெனப் புலனாகின்றது.

சங்க காலத்தில் நம் முன்னோர்பால் இந் நன்றியுணர்வும் செயலும் மிகவுங் கொழுந்தோடிப் பொலிந்திருந்தன. இதனால், அவர்கள் வாழ்க்கை பல துறைகளிலும் விளக்கமும் வெற்றியு முடையதாய் இன்பவூறலாய்த் திகழ்ந்திருந்தது எனலாம்.

2. இருவகை வழக்கு

இனி, இவ் வியற்கை வழக்கமென்பது இங்ஙனஞ் செயற்கைப் பழக்கத்தினின்றே வழக்காறுற்று வரும் என்பது,

“ இயற்கைய ஆகும் செயற்கைய ”

என்னுந் **தொல்காப்பிய** நூலின் மெய்ம்மொழியினால் நன்கு பெறப்படும். நச்சினார்க்கினியர் இவ்வியல்பினைப் ‘பழக நடந்த கூறு’ எனக் கிளந்து கூறுவர். இவ் வழக்கமே பின்னர்ச் செய்யுளும் இலக்கணமுமாய் முகிழ்த்து விளங்குவதாயிற் றென்க.

ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் தமது அளப்பரிய பெருமாட்சித்தான தொல்காப்பிய இலக்கணத்தை,வழக்குஞ் செய்யுளுமென்னும் இவ்வுலகியலின் அடிப்படை கொண்டே திறவிதாய் இயற்றி நமக்கு அளித்திருக்கின்றனர். அதனாலன்றோ அது, முற்றும் உலகநடை பிறழாது நடந்து என்றும் உயிர்ப்பாற்றலும் ஒளியு முடையதாய் நிலையாய் நிலவி வருகின்றது! தொல்காப்பியநூல் முழுமையும் ஆசிரியர் தாங் கைப்பற்றிச் சென்ற இவ்வியல்பினை,

“ ஒல்வழி யறிதல் வழக்கத் தான ”
“ தக்கவழி யறிதல் வழக்கத் தான ”
“ தொழிற்படக் கிளத்தலும் வழக்கியல் மரபே ”
“ வழக்கொடு சிவணிய வகைமை யான ”
“ வருவகை தானே வழக்கென மொழிப ”

என அங்கங்கும் நன்கு புலப்படுத்தியிருக்கின்றனர். இவ் வுண்மையையே அந் நூலின் சிறப்புப் பாயிரமானது,

“ வழக்குஞ் செய்யுளும் ஆயிரு முதலின் ”

எனவும்,

“ செந்தமி ழியற்கை சிவணிய நிலத்தொடு
முந்துநூல் கண்டு ”

எனவும் விதந்து விளக்கியிருக்கின்றது. ஆதலால், தொல்காப்பிய நூன் முழுமையும் ‘ வழக்கம் ’ என்பது பற்றி நாம் அறிந்துகொள்ளற்குரிய குறிப்புக்கள் நிறையக் காணப்படுகின்றன. அவைதம்முட் சிற்சில வேனும் ஈண்டெடுத்து ஆராய்தல் பயன்றருவதாயிருக்கு மாகலின், மிகப் பழைய தனி முதலாசிரியருந் தெய்வத் தவமுதல்வருமான அந் நூலிஞசிரியராந் தொல்காப்பிய முனிவரரின் கருத்துக்கள் அதுபற்றி இன்னவென்பதை இனிச் சிறிது கருதிக் காண்குவம்.

3. உலகியல் வழக்கு

உலகிற் பலரும் பற்பல துறைகளில் முயற்சியும் பயிற்சியுமுடையராய் வாழ்நாட் கழித்துவருகின்றனர். அவ்வாறு பயின்றுவருவோர், இயல்பாகவே நுண்மை

யும் ஒண்மையுந் தவமும் உடையராயின், அவர் செய்யும் முயற்சியும் பயிற்சியும் பிறராற் றழுவியேற்கத் தக்க,

" நுண்மையொடு புணர்ந்த ஒண்மைத் தாகித்
துளக்கல் ஆகாத் துணைமை யெய்தி
அளக்கல் ஆகா அரும்பொருட் டாகிப்
பல்வகை யானும் பயன்றெரி வுடைய "

தாய் ஆற்றலுற்று வழக்காருகின்றது. இதனைப் ' பயன் நிலை புரிந்த வழக்கு ' என்பர் ஆசிரியர்.

பின்வரும் அறிவான் ஆன்றோர்க்கு முன்னோர் செய்து நிறுத்திய அப் பழக்கமானது அறிதற்கும் ஆராய்தற்கும் ஏதுநடை வாய்ந்து இன்புறுத்தலின், அவரதனைத் தத்தஞ் செயல்களினும் எடுத்தாண்டு வழங்கும் அரு விழைவுடையராய் ஒழுகி, மேலுமேலும் வழக்கினில் அடிப்பட்டியலச் செய்கின்றனர். இங்ஙனம் ' ஏதுநடையினும் எடுத்துக்காட்டினும் மேவாங் கமைந்த மெய்ந் நெறித்த' தாய் வழக்குத் தொடர்புற்று வருதலால், அதனை ஆசிரியர்,

" பொற்புடை நெறிமை "

எனப் பாராட்டித் தழீஇக்கொள்வர்.

முதலிலெழுந்த உயர்ந்தோர் பழக்கங்களும் அதனை அடுத்தடுத்தியைந்த உயர்ந்தோரொழுக்கங்களும், இங்ஙனம் வழக்குகள் இயலாற்றல் கொள்ளவும் எதிர் நிற்பதெதூஉமின்றிப் பேரியக்கங் காணவும் ஏதுவாதலின், அலையெறிந்து கரைபொருது பெருகியோடும்

ஒரு பேரியாற்றின் நீர்வழிப் படூஉம் புணைபோல் ஏனை யோர் செய்கைகள் அவ் வழக்கினூடே எளிதின் மிதந்து செல்லல் வேண்டுமென்பார்,

" உயர்ந்தோர் கிளவி வழக்கொடு புணர்தலின்
வழக்குவழிப் படுதல் செய்யுட்குக் கடனே "

எனவும்,

" முடிய வந்த அவ்வழக் குண்மையின்
கடிய லாகா கடனறிந் தோர்க்கே "

எனவும் உடன்பாட்டானும், எதிர்மறைக்கு அமைதி கிளக்குங் காரணப்பாட்டானும் யாப்புறுத்து ஆசிரியர் நூற்பா விதிப்பாராயினர்.

உரையாசிரியர் **இளம்பூரணரும்**, வழக்குகள், ஒரு யர்ந்த மலைமுகட்டினின்றிழியும் அலையாறுபோல உயர்ந் தோர்மாட் டிருந்து, விலையிடுதற்கரிய அவரது பேராற்றலான் உந்துதலுற்று வழங்கிவருதலால், " ஒரு முனைவனாற் செய்யப்படின் முதனூலாம்; பிறர் செய் யின் வழங்காது " என்று தீர்ந்த கருத்தோடு முடி புரையாநின்றனர். வழக்கு இத்துணை இயற்கையாற்ற லுற்றுச் சேறலாற்றான், அதுவே உலகிற் செல்லத் தகுந்ததென்னும் பொருடோன்ற **நச்சினார்க்கினியர்** அச் சொல்லுக்குச் 'செலவு' எனவும் பொருளதிகாரவுரையில் ஓரிடத்தில் உரைகூறினார். கருத்து வேறுபட்டாரிருவர் அறமன்றங்களிற் சென்று தொடுக்கும் முறைப்பாடும், யாண்டுஞ் செல்லற்குரிய உயிர்ப்பாற்றல் மேவிய வழக் காற்றினையே அடிப்படையாகக் கொண்டு நிகழ்தலால்,

'வழக்கு' 'வழக்காடுதல்' என்னும் பெயரால் அது வழங்கப்படுதல் காண்கின்றனம். ஆசிரியரும் அதனல் இதனைச் "சிறப்புடை மரபு" என மேம்படுத்திச் செல்வர்.

உயர்ந்தோர் பழக்கங்கள் இங்ஙனந் தம்மியல்பில் மேம்பாடுடையவாய் வழக்காருகிப் பின்வருவோர் கருத்துக்களை ஈர்த்துச் செல்லுதலால்,

"அறியத் தோன்றிய வழக்கு"

எனவும் ஆசிரியரால் அது நுவலப்படும். பின்வரும் உயர்ந்தோரானன்றி, ஏனைப் பொதுமக்களாலும் அறிந்தோ அறியாமலோ தழுவி யொழுகுதற்கேற்ற அடிப்பட்ட நெறியினை அது வகைப்படுத்தி விடுதலால்,

"நெறிபட வழங்கிய வழக்கு"

என்றும் விளம்பப்பட்டது. இவ்வாற்ருல், வழக்கு என்னும் உலகவழக்கானது, உலகில் தோற்றமுற்று இயங்கிவராநின்ற இயற்கை நன்குணர்ந்துகொள்ளப் படும். வழக்கென்பது தன்னியல்பில் உலகவழக்கினையே உணர்த்துதல்,

"செய்யுள் மருங்கினும் வழக்கியல் மருங்கினும்"

என்னும் ஆசிரியர் கூற்றின் வைத்துக் கண்டுகொள்க.

4. புலனெறி வழக்கு

இனி, வழக்கெனப்படுவதே உயர்ந்தோராற் ருேன்றி உலகின்கண் நெறிப்பட்டுவருமெனலின் அஃ தொன்றே அமையுமாகவுஞ், செய்யுள் வழக்கென வொன்று அதன்வழித் தோன்றுமெனல் எற்றுக்கோ

வெனின், அவ் வுலகியல் வழக்கின் சொல்லோவியமே செய்யுளல்லது வேறில்லையென்க. இவ் வுண்மையினை ஆசிரியரே,

> " மரபுநிலை திரிதல் செய்யுட் கில்லை
> மரபுவழிப் பட்ட சொல்லி னான "

> " மரபுநிலை திரியா மாட்சிய வாகி
> உரைபடு நூல் "

என்று விளக்கமாக விதந்தோதியதுமன்றி, அம் மரபு நிலை திரியின் உலக வழக்குஞ் செய்யுள் வழக்கும் வேறுவேறாய்ப் பிரிந்து பயனின்றி யொழியுமென மறைமுகத்தானும் விளக்கி,

> " மரபுநிலை திரியின் பிறிதுபிறி தாகும்."

எனத் தெளித்துணர்த்துதல் காண்க. எனவே, இரு வகை வழக்கும் அவற்றின் அடிப்படையில் ஒன்றே யாதல் தேற்றமாம். இதனாலன்றோ செய்யுள் வழக்கினையும் ஆசிரியர் சிற்சில விடங்களில் 'வழக்கு' என்னும் பெயரினாலேயே சுட்டிச் செல்வதூஉமென்க.

அற்றாயின், உலக வழக்குக்குஞ் செய்யுள் வழக்குக் கும் யாதும் வேறுபாடே இல்லைபோலு மெனின், அற் றன்று; வழக்கென்னும் வகையில் இரண்டும் ஒன்றே யென்றதன்றிப் பயனுறுத்தும் முறையிற் சிற்சில வேறு பாடுளவாதலும் அறிதல் வேண்டும். உலகவியற்கையில் யாண்டும் நடைபெறும் நடைமுறைகள் பலவும் ஒருவர் ஒரு நேரத்தில் அறிந்துகொள்ளலும், அறிந்தாங்குப் பிறர்க்குப் புலப்படுத்தலும் இயலாதன்றே? அன்றியும்,

பல்லாயிரம் ஆண்டுகட்குமுன் நிகழ்ந்து இடையிற் கழிந்துபோன வழக்குகளையுந், திரிந்து வேற்றுருவான வழக்குகளையும் இஞ்ஞான்று வாழ்வோரான நாம் அறிந்துகொள்ளல் எவ்வாறு? இனி, இற்றைநாள் வழங்கும் வழக்குகளை இன்னும் பல்லாயிர ஆண்டுகள் கழிந்து பிற்றைநாள் வரும் மக்கள், அறிந்து பயனுறு தற்கு வழி யாது? என்றும் அழியா இயல்புடைய செய்யுட்களன்றோ இவற்றிற்கேற்ற உறு கருவியாய் நின்று எக்காலும் பயன்றந்து வருகின்றன!

புலவர்கள் தம் மதி நுட்பத்தாற் கருத்தாகச் செய்து வருஞ் செய்யுளாறென்னும் இப் புலனெறி வழக்கமே இல்லையாயின், உலகத்தில் மொழி ஏது? கல்வி ஏது? நாகரிகம் ஏது? வாழ்க்கை ஏது? நாடு என்னும் பெயர்தானும் ஏது? உலக வழக்கென்னும் பேராற்றல் வாய்ந்த பெருவெள்ளப் பேராறு, வெறுங் காட்டாறாய் வழிதுறையின்றி ஓடி வீணாய்ப் போதலுடன் எதிர்ப்பட்டன யாவற்றையும் ஒருங்கழித்துப் பாழாக்கியொழிய, இவ் வுலகு வெறுங் துறுகலுந் தூறு நிறைந்த காடாகவன்றோ காணப்படும்? மக்கட்கு நாகரிக வாழ்க்கைக்கு ஏலாததும், கண்கொண்டு காண லாகாக் கொடுமை மிக்கதுமான இப் பாழ்த்த நிலையினை மாற்றி, நமக்கு விரும்பத் தகுந்த வாழ்க்கையையும் அது செய்தற்குரிய நாட்டினையும், எல்லாம் வல்ல ஆண்டவன்றன் ஆணைவழி நின்று தமது செய்யுள் என்னும் ஒரே ஒப்பரிய மந்திரக் கோலால் வழிவழிப் படைத்துக் கொடுத்துவரும் எண்ணிறந்த படைப்புக்

கடவுளர் நம் புலவர் பெருமக்களேயென எண்ணும் போது, புலவர்தம் அளக்கொணுப் பெருமையும் விழுப்பமும், நாட்டின் நல் வாழ்க்கைக்கு அவர்தம் இன்றியமையாமையும் முதன்மையும், எத்தகைய முழுமகனுக்குஞ் சற்றேனும் விளங்காமற் போகாது!

இவ்வியல்பினைப் பின்னுஞ் சிறிது கூர்ந்து நினையுந் தமிழ் மகற்கன்றே, இத் தமிழ் நாட்டின் நிலையான பெரு வாழ்வுக்கு அழியாப் புலனெறி வழக்குகள் மாசு தீர்த்துக் கோலி நிறுவி, உதவி செய்திருக்கும் மிகப் பழைய தமிழ்ப் பெரும் புலவர் தலைவரான **ஆசிரியர் தொல்காப்பியனுரின்** விலைமதிக்கொணுப் பெருமாட்சியும் பேருதவியும் நன்கு விளங்கும்! **தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவர், நக்கீரர்** போன்ற பழைய சங்ககாலப் பேராசிரியர்தம் விழுத்திருவும், அவர்தம்மை அடியொற்றி யெழீஇ அவ்வக் காலங்களிலும் இப் புலனெறித் தொண்டுகள் ஆற்றி விளங்கிய **திருஞானசம்பந்தர், திருத்தக்கதேவர், சேக்கிழார்,** சிவஞான முனிவரொரொத்த பிற்காலப் பெருநெறித் தலைவர்தம் பெருந்தகவும், இவ் வெல்லார்தம் வழி நின்றுந் தமிழ்நெறியினை மேன்மேலும் வற்றுப் பொற்புடையதாக்கி, உயர்ந்த செம்பொற் குவட்டுமிசை யெழூஉம் உரைக்கொணுப் பெருஞ்சுடர் காலும் ஒண்ஞாயிறெனை விளக்கி நிறீஇ, உலகெலாம் ஒருங்கெழுந்து தாவுமாறு நன்கினிது ஓம்பி வரும் **ஆசிரியர் மறைமலையடிகள்** முதலிய இக்கால நல்லிசைப் புலவர்தம் நற்றெண்டின் மேன்மையும் இனிது விளங்கும்!

இனி, இனைய புலவர் பெருமக்க ளெல்லாரும் உலகுக்கு ஆற்றி வரும் புலனெறி வழக்கங்களால் உலக வழக்குகள் மேன்மேலுங் கவர்ச்சியுந் திருத்தமும் உயிர்ப்பு மேவி வாழ்க்கைக்குப் பெரிது பயன்பட்டு வருதலுஞ் செய்யுள் வழக்கின் மற்றொரு பெரிய மாட்சிமையாகு மென்க. அஃதென்னையோ வெனின், வழக்கென்பது உயர்ந்தோரராற் றோன்றி உயர்ந்தோரான் வழங்கப்படுவதேயாயினும் அஃது ஏனைப் பொது மக்கள் மாட்டும் நெறிப்பட்டு வழங்குதலுடைமையின், அவரான் அவ் வழக்குக்கு நேரும் மாசினை நீக்கிச் சுவை பயப்பனவெல்லாம் ஒருங்கு சேர்த்துக் கவர்ச்சியுந் திருத்தமுந் தோன்றச் செய்யுள் செய்து, அங்ஙனஞ் செய்யுமுகத்தால் மேலுமேலும் அவ் வழக்குக்கு உயிர்ப்பூட்டி வருதலேயாகும்.

உலக வியற்கையை நோக்கினுற், காட்சி வகையானுங் கருத்து வகையானுஞ் சில அழகுள்ளனவும் சில அழகில்லனவுமாகத் தோன்றும். அவற்றை இருந்தவாறே எடுத்துச் செய்யுள் செய்யின், கற்பார்க்குக் கிளர்ச்சியோடு சோர்வுமுண்டாகி அதனுல் அமைதி குலைந்து வாழ்க்கையூக்கங் கெடும். இயற்கையில் அறமுறைமைக்கு அவ் வழகில் பகுதியும் இன்றியமையாததோ ருறுப்பே யாயினும் அதனுல், மக்கள் மனவுணர்ச்சிக்கும் முயற்சிக்கும் முற்போக்குக்கும் ஊறு நேராவாறும், மேலுமேலும் அவர் தக்கனவே கருதித் திருத்தங் கொள்ளுமாறும், நாடகம்போல் நலமுள்ள பகுதிகளே பெருகிவர ஓரளவு புனைந்துரை வகையானும்

ஏனைப் பெரும்பாகம் உண்மையியல் வழாதும் ஆன்ற அறிவு நலத்தோடு சான்றோர் செய்யுள் செய்து உதவுவர். இதனையே ஆசிரியர்,

"நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்
பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்"

என விதந்தோதுவர். எனினும், அவ் வோரளவு புனைந்துரைதானும் பெரும்பான்மையும்,

"பொன்னுந் துகிரும் முத்தும் மன்னிய
மாமலை பயந்த காமரு மணியும்
இடைபடச் சேய வாயினுந் தொடைபுணர்ந்து
அருவிலை நன்கலம் அமைக்குங் காலை
ஒருவழித் தோன்றி யாங்குச் "

சிதர்ந்தன தொகுத்தலாய், உலகியற்கையில் நிகழ்வன வற்றையே ஓராங்கு திரளப் புனைந்து கவின் செய்த லல்லால் வேறில்லையென் றறிதல் வேண்டும். இல்லது கிளத்தல் முதலியனவும் ஒன்றன் இயற்கை நிகழ்ச்சிகளைப் பிறிதொன்றன்பால் ஏற்றிக் கூறுதலேயாம்.

ஆதலாற், செய்யுள் என்பது இச் சில செய்கைகளால் உலக வழக்கினின்றும் வேறுபாடுடையது போற் றோன்றுமாயினும், உண்மையான் நோக்குமிடத்து அதுதனக்கு உலகியல் வழக்கே உயிர்நிலையாமென் றறிந்துகொள்க வென்பது. அதனினுந் தமிழ்ச் செய்யுள் வழக்கோ, இவ் வியற்கை மரபினையே தனக்கு முற்றும் உயிர்நிலையாகக் கொண்டிருத்தலோடு, சிறந்த உருவெழிலெனவுங் கொண்டு மிளிராநிற்கின்றதென்

றறிந்துகொள்ளல் வேண்டும். இவ் வொட்பத்தினை நன்கு நுனித்துணர்ந்துகொண்ட உரையாசிரியர் **நச்சினார்க்கினியர்**, தமிழ்க்கு இவ் வழக்கின் முதன்மை தேற்றுவார், “தமிழ்நூலதற் கிலக்கணம் எவ்வாற்றானும் இதுவே...பிற பாடை நூல்களாயின் இம் மரபு வேண்டுவதன்றாயிற்று” என்று **மரபியலுரையில்** துணிந்து உரை செய்தல் ஈண்டுப் பெரிதும் நினைவுகூர்ந்து கருத்திற் பதிக்கற்பாலதாகும்.

5. உலகத்தோடொட்ட வொழுகல்

இனி, வழக்கென்பது இத்துணை ஆற்றலுஞ் செல்வாக்கும் வாய்ந்து நிகழ்தற்குரிய ஏதுக்களுள், ஈண்டு மற்றோர் உண்மையும் உற்றுணர்தல் இன்றியமையாததாயிருக்கின்றது. பழக்கம் முதன் முதல் உயர்ந்தோர் பாற் றோன்றினும், ஆண்டு அது செயற்கை யெனப்படுமேயல்லால் இயற்கை யெனப்படுதல் இல்லை. இனிப் பின்வரும் பெரியோரால் அப் பழக்கம் பின்பற்றப்படினும், அவரெல்லாங் காரணமும் பயனுங் கருதுவோராய் அறிவு முனைப்பாகிய செயற்கையாற் றழுவிச் சேறலின், ஆண்டும் அது முற்றும் இயற்கை நடையாய் மாறி வழக்காறாய் விட்டதென் றுரைத்தற் கில்லை. மற்று, இவ் விருவகை நிகழ்ச்சிகளும், உலகிற் பெரும்பான்மையோரான பொதுமக்கள்பாற் பரவி மரீஇ, அவர்தம்மால் அறிந்தோ அறிந்துமறியாமலுமோ அடிப்பட்டு, நெறிபட ஒரு தொடர்பாய் வழங்கலுறுமாயினன்றே, அவை இயற்கைத்

தன்மை மேவி வழக்காறெனப்படும்! ஆதலின் வழக்கம் என்னும் இயற்கை உலக வழக்கமானது, பெரும்பாலும் பொதுமக்கள் சார்பினால் அவராதரவினாலேயே பெரிதுந் தனதுயிர்ப்பில் வன்மை மேவி நிகழ்ந்து வருகின்றதென்க.

வழக்கத்துக்கு, முதற் சான்றோரும் பிற்சான்றோரும் நற்றாயுந் தோழியுமாக, ஏனைப் பொதுமக்களோ அதனைப் பரிந்து தம் மடிகிடத்தி வளர்க்குஞ் செவிலித் தாயராகின்றனர். சான்றோர் தாம் வருந்திப் பயின்று முடிவு காணும் உண்மைகளை ஏனைப் பொதுமக்கள்பால் இயக்கங் கொள்ள வைத்தே அவற்றின் மாட்சியும் பயனுங் காண்டற்குரியரா யிருக்கின்றனர். எனவே, பொதுமக்களென்போர் சான்றோர்க்கு ஒரு பொன்னுரை கற்போல், ஒவ்வொன்றன் உண்மையையுந் தெற்றெனப் புலப்படுத்துவோராய்ப் பெரிது பயன்படுதலுடையராவரென்க.

ஏனென்றால், பொதுமக்கள் பெரும்பாலுந் தன்னினைவென்னுஞ் செயற்கைமுயற்சி யில்லாது இயற்கை வல்லமைக்கண் உடனே ஈர்ப்புண்டு அதனாற்றல் ஈதெனப் புலப்படுக்கும் இயல்பினராதலால், அவரங்ஙனம் பயன்படுவாராயினரென் றறிதல்வேண்டும். உலகத்தில் அவர் பலராதலால், உலகின் றேவை இதனால் அவரை முன் வைத்தே ஆராயப்படுதலு ம்மரபாயிற்று. இதனானன்றே, 'பொதுக் கூக்கூரல் இறைவன் குரல்' என்னுந் திருவுரையும் யாண்டுந் தெளியப்படுவதா

யிற்று! இதனாலன்றோ, 'வழக்கமாக' என்னுங் குறியீடு, 'பொதுவாக' 'பெரும்பாலும்' என்னும் பொருட் குரலை வெளிப்படுத்துவவாயின! மேலும், 'வழங்குத' லென்னுஞ் சொல் இவ்வேதுவான், 'இயங்குதல்' 'நடைபெறுதல்' 'நிலைபெறுதல்' 'போற்றப்படுதல்' 'பயன்றரல்' முதலிய சோதனைக் கருத்துக்களிலெல் லாந் தமிழில் வழங்கிவரலும் நினைவுகூரற்பாற்று. இவ்வாற்றால், முதலிற் றோன்றிய பழக்கங்கள் பின்னர் உலகியல் வழக்காய் இயங்கி நடைபெற்று நிலைபெற்றுப் போற்றுதலுற்றுப் பயன்றந்து உலாவி இங்ஙனம் உயிர்த்தன்மையாய் விளங்குமாயின்மட்டுமே, அவை 'இயற்கையாற்ற லுள்ளன' வெனவுந் 'தெய்வத் திருவாணை' யெனவும் 'வையத்தை வாழ்வாங்கு வாழ் விப்பன' வெனவும் மதிக்கப்படுமென்பது விளங்கா நிற்கும்.

வழக்கு இத்துணை யடிப்பட்டுத் தேறி இருள்வான் உருஉவிய ஒளிர் மின் வீச்சென வீறி விளங்குதலா னன்றோ, தெய்வத் தொல்லாசிரியரான **தொல்காப்பியர்,** இவ் வுலக நடையை "மெய்ந் நிலை" என்று சொல்லதி காரத்தின்கண் ஆணைப் பெருவியப்போடும் மதிப்போடும் அருளிச்செய்வாராயினர்! **திருவள்ளுவப் பெருந்தகையா ரும்,** இம் மெய்ந்நிலையே எத்தகைய மேதகவினராலும் பின்பற்றத் தகுவதென்னுங் கருத்தாற், கற்றறிவுடை யார்தம் ஒழுக்கத்தின் முடிவிடமாக,

"உலகத்தோ டொட்ட வொழுகல் பலகற்றுங்
கல்லா ரறிவிலா தார்"

என 'ஒழுக்கமுடைமை' யென்னும் இயலின் கடைசி திருக்குறளாக இதனைத் திருவாய்மலர்ந்து முடித்து நிறுத்தியதூஉமென்க.

இனி, இத்தகைய ஆற்றல் வாய்ந்த மெய்ந்நிலை வழக்குகளோடு சில பொய் வழக்குகளும் விராய் வருத லுண்டென்பதும், அவற்றை அறிஞராவார் பகுத் தறிந்து கண்டு தமதொழுக்கத்திற் கடைப்பிடித்தல் வேண்டுமென்பதும், அதன்கண் அனைவரும் மிக விழிப் பாய் இருந்து வரல் வேண்டுமென்பதும் ஈண்டுக் கருத் திற் பதிக்கற்பாலன. பொதுமக்கள் தன்னினைவற்று இயற்கையிற் படியு நீரராகலின் பெரும்பான்மையும் அவர் மெய்ம்மை புலப்படுக்கும் பொன்னுரைகல் போல் வாரெனவும், அதனால் உலகவழக்குகள் பெரும்பான்மை யாதரவும் இயற்கையாற்றலும் உயிர்ப்புத்தன்மையும் மேவி 'மெய்ந்நிலை' யெனப்பட்டு மேலுமேலும் வழக் காறுமெனவும் மேலெடுத்துக் காட்டி விளக்கியிருப்ப தன்கண், கருத்தாய்ப் பகுத்தறிந்து கடைப்பிடிக்கற் பாலதாம் வழுக்கல் நிலையும் ஒன்றுண்டு.

பொதுமக்களென்பார் இருவகைப்படுவர். அவர், அறியாதாரெனவும், சிறிதறிந்து பெரிதறியாதாரென வும் வகைப்படுவர். இவருட் சிறிதறிந்து பெரிதறியா தாரென்பவரே மேற்றூய மெய்ந்நிலை வழக்குக்கு இடர் விளைப்பவராவர். இவர் பெரும்பாலுந் தன்னினைவற்று இயல்பு புலப்படுப்பவரல்லர்; அல்லது பெரும்பாலும் அறிவுநிலை விளங்கி ஏதுநடை கடைப்பிடிப்பவருமல் லர்; மற்று,

" அஞ்சுவ தஞ்சாமை பேதைமை "

என்னும் பொய்யாமொழிப் பொருட்கு நேர் இலக்காய்த் தம் மனம்போனவாறெல்லாம் ஒழுகி, உலகிற் கொழும் பயிர்போற் கருகருவென வளர்ந்துவருந் தூய மெய் வழக்குகட்கு இழுக்கமாகத், தீமையும் வழுவு நிறைந்த குருட்டு வழக்கங்களென்னுங் களைப் புற்களைச் சூழப் பெருக்கி, உலக நடையினைக் கெடுத்து வருவோராவர். அஃதவரியல்பு !

உலகநடை யென்னும் மெய்வழக்காகிய சுடரொளிப் பெருமணி இங்ஙனம் பொய்யும் வழுவுமாகிய மாசுமூடி மக்கள் நல்லொழுக்கத்துக்கு மயக்கந் தருமாயினும், கற்பாலு மிழ்ந்த மணியுங் கழுவாது விட்டால் அதன் நற்பாலழியு மாகலின், அதனை யெடுத்து அறிவான் நிறைந்த சான்றோர் அவ்வப்போதும் மாசுபோக்கித் தஞ்செய்யுளென்னும் அணிகலனிற் பதித்து விரும்புவாரெவரும் நன்கினிது அணிந்து மகிழுமாறு அருளி னுதவுவர். இதனானன்றே வழக்கென்னும் ஒரே முதலின்மேல் எதூஉங் கொள்ளாது, வழக்குஞ் செய்யுளுமென ஆயிருமுதலின், எதூஉங் கடைப்பிடித்தல் கட்டாயமாயிற்று ! ஆதலால், உலகநடையே மக்கள் ஒழுகுதற்குரிய நெறியாய் அவ்வுலகத்தோடொட்ட வொழுகுமிடத்தும், அதன்கண் வழுக்கி யிழுக்கலுறுவாறு தக்கார் வாய் எழூஉஞ் செய்யுட்சொல் என்னும் ஓர் ஊன்றுகோல் இன்றியமையாததாகுமென்க.

எனவே, வழக்கமென்பது பொதுமக்கள் சார்பில் இயங்கி அவரான் ஊட்டம் பெற்று நிகழ்வதேயா

யினும், அதனை முதற்கண் ஈன்றோருந் தழீஇயோரும், பின்னர் எக்காலும் ஊறுநேராவாறு காத்துத் தம பேரறிவானும் பெருந்தகவானும் பெருநடையானும் விளக்கங்கொள்ள வைத்து விழிப்பாய்க் கண்ணூறுத்தி வருவாரும் உயர்ந்தோரேயாகலின், ஏனை நன்மக்களாவார் எஞ்ஞான்றும் அவ் வுயர்ந்தோர் வழிநின்றே தகவொழுகல் வேண்டுமெனக் கடைப்பிடிக்க. தெள்ளத் தெளிந்த இம் முடிபின்கண் ஐயந் திரிபுகள் ஏதும் நிகழ்தற்கிடனின்றாகவும், மாந்தரிற் சிலர் தமதறியாமையானுந் தம்மை விழுங்கிய அவாவானும் பொய்த்துணிவானும் அதன்கண் வீண்மயக்கங்களை யேற்றி, 'உலகியல்' 'உலகியல்' என அதன் நுண்ணிய மாண்பினையும் அளவினையுமறியாது அலகைகள்போல் அலறிக் கூஉய்த், தாங் கெடுவதன்றியும் ஏனைப் பலரையும் வழிவழிக் கெடுத்து நல்லொழுக்க நெறியினைப் பாழ்படுத்துதலால், அவரையும் அவரொடு மயங்கும் பிறரையும் இப் பொய்ம்மாயச் சிக்கலிலிருந்து விடுவித்தெடுக்க நினைந்தே, அஞ்சொல் நுண்தேர்ச்சி யுரையாசிரியரான **பரிமேலழகர்**,உலகத்தோடொட்ட வொழுகலென மேலெடுத்துச் சுட்டிய திருக்குறட்கு உரைவிரிக்குமிடத்து,

> " உலகத்தோடு பொருந்த வொழுகுதலாவது, உயர்ந்தோர் பலரும் ஒழுகியவாற்றான் ஒழுகுதல் "

எனச் சற்றும் ஐயுறவுக் கிடனின்றாய், அதன் மெய்ப்பொருட் சுடர் எப்பக்கமும் இருளின்றி மிளிர்ந்து ஒளி துலங்கச் செவ்வுரை நிறீஇயினா ரென்க.

மேலும் அவர், பண்டைக் காலத் துயர்ந்தோரே யன்றி ஏனைப் பின்றைக் காலத் துயர்ந்தோரும் தத்தங் கால வழக்கில் ஏற்பன பகுத்தறிந்து கடைப்பிடிப் வற்றையும் புதிது தேர்ந்து புலப்படுப்பவற்றையுமே ஏனை நன்மக்கள் பின்பற்றக் கடவரென, எவ்வகையி னும் உலகநடை மாசுகொள்ளாவாறு அதனை உயர்ந் தோர்கண்ண தாக்கியே தொடர்ந்து உரை கூறலுறு வார்,

> ' அறநூல் சொல்லியவற்றுள் இக்காலத்திற்கு ஏலாதன வொழிந்து, சொல்லாதனவற்றுள் ஏற்பன கொண்டு வருதலான், அவையுமடங்க ' உலகத்தோ டொட்ட '

என்று ஆசிரியர் கூறினாராக எடுத்து மொழிதலுங் காண்க.

இதனானன்றே இவ்வெல்லா உண்மைகளும் ஒருங்கே இனிதடங்கிவரத், தொல்லாணை நல்லாசிரிய ரான பெருந்தவத் **தொல்காப்பியனார்**

> " வழக்கெனப் படுவது உயர்ந்தோர் மேற்றே
> நிகழ்ச்சி அவர்கட் டாக லான "

எனத் திட்டவட்டமாக ஏதுஅரண் கோலி உலகுக்கு ஆணை பிறப்பித்தருளினா ரென்பது! அருளியதூஉமன்றி, உலகியல் வழக்கினை அதன் பழைமையானும் புதுமையா னுட் இன்ன முறைமையிற் பகுத்தறிந்து கண்டு அதன் கண் மெய்த்தலைப்பட்ட வழக்கினைத் தேர்ந்து அதனோடு பொருந்தி யொழுகுக வென்பார், அவ் வியல்பினைத் தமது நுண்மாண் நுழைபுலப் பெருநூலில்,

"மெய்த்தலைப் பட்ட வழக்கு"
"ஓட்டுதற் குரிய வழக்கு"

எனவும்,

"தொல்லியல் மருங்கின் மரீஇய மரபே"

"வழங்கியன் மருங்கில் உணர்ந்தன ரொழுக்கல்
நன்மதி நாட்டத்து என்மனார் புலவர்"

எனவும் ஆங்காங்கும் பாகுபடுத்தியற்றியும் விதித்தன ரென்க.

6. சில பழைய வழக்குகள்

இனி, இத்தகைய மெய்த்தலைப்பட்ட வழக்குகளாய்ப் பண்டைக் காலத்தில் நந் தமிழகத்தில் வழங்கி வந்த பழந்தமிழ் வழக்குகள் எத்தனையோ பலவாம் என்றறியுங்கால், நமதுள்ளந் துண்ணெனப் பேரிறும் பூதிறைற் கதுவலுற்று நம்மை யறியாமலே நம்மை அத் தமிழ் வழக்குகளி னெல்லையில் ஏற்றி நிறீஇப் பெரிதுலாவச் செய்து இன்புறுத்தாநிற்கின்றது. தமக்கு அன்பின் கொழுந்துகளாய்த் தம்மினும் ஆண்டில் இளையரா யிருக்கும் சிறுவர் சிறுமியர், புதல்வர் புதல்வியர், மனைவி மகார், உடன்பிறப்பினர் உறுநண்பினர், நல்லேவலர் ஒள்ளறிவினர் முதலியோரை அவர்க்கேதும் அச்சமும் ஊறும் நேராவாறு அடிக்கடி **ஆதரவோடு காண்டலும், உரையாடலும், நெற்றிநீவலுஞ்** செய்து வருதல் மிகப் பழைய காலத்திலிருந்தே நமது நாட்டின்கண் நடைபெற்று வரும் உயர் வழக்கங்களுள் ஒன்றாகும். இது, கருத்தொருமையும் வன்மையும் இன்பமும் பயக்கும்

அறிதுயின்முறை போல்வதோர் அரு வழக்காம். ஒரு வரைக் குளிர்ந்து நோக்கலும், அங்ஙனம் நோக்கும் பொழுதே அவர் நன்மைக்கு வேண்டிய உண்மைகளைத் தீர்ந்த தெளிந்த தலைமைக் குரலில் உறுத்தி இனிதாகக் கட்டுரைத்தலும்,அங்ஙனம் நோக்கலுங் கட்டுரைத்தலும் மேலுமேலும் அவருணர்வில் நன்கழுந்திப் பயன் மிகுக் கும்படி அவர் நெற்றி தலை முதுகு கழுத்து முதலிய உணர்வு நிலையங்களாகிய உறுப்புக்களைக் கைகளால் மெல்லெனத் தடவிக்கொடுத்தலும், மிக்க உணர்வாட்சி யுடையரான நனி நாகரிக நன்மக்களிடமே தொன்று தொட்ட இயற்கை வழக்கமாக வழங்கிவரற் குரியன.

> " நன்னர் நறுநுதல் நயந்தனை நீவி
> நின்னிற் பிரியலென் அஞ்சலோம் பென்னும்
> நன்னர் மொழியும் நீமொழிந் தனையே "

எனக் **கலித்தொகை** யென்னுஞ் சங்கநூலில் வரூஉங் குறிப்புப்போல்வன இந் நுண்மாண் இனிய நன்னர் வழக்கத்தை நன்கினிது புலப்படுத்தும்.

இங்ஙனமே, 'பிறை தொழுதல்,' 'அம்புலி காட்டல்,' 'சூளுறல்,' 'சிலம்பணிதல்,' 'உச்சியில் நீலமணி சூடல்,' 'நெல் உகுத்துப் பரவல்,' 'நாளணி நிகழ்த்தல்' முதலிய சிறந்த தொல்லியன் மரீஇய வழக்கங்களெல்லாம் **பத்துப் பாட்டு, புறநானூறு, குறுந்தொகை** முதலிய சங்க நூல்களில் அவ்வவற்றின் நுட்பதிட்பந் தோன்றப் பலவாய் விளங்கிக் கிடத்தலுங் கண்டு கருத்திருத்தற்பாலன.

கூ. ஒழுக்கம்

'ஒழுக்கம்' என்பது 'தொடர்ந்த நடை' அல்லது 'கடைப்பிடி' என்னும் பொருட்டாம். **ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்,**

"வார்தல் போகல் ஒழுகல் மூன்றும்
நேர்வும் நெடுமையுஞ் செய்யும் பொருள"

என உரியியலில் ஓதியிருக்கும் நூற்பாவினால், தொடர்ந்து செல்லும் இந் நெடுமைப் பொருளேயன்றி, இணைந்தமைந்து இனிதாகும் நேர்மைக் கருத்தும் ஒழுகலென்னும் மொழிக்கு உரித்தாதல் தெளியப்படும்.

1. ஒழுக்கத்தின் இயல்பு

ஊன்றி நோக்குங்கால், இணைந்தமைந்து செல்லும் நயப்பாட்டினையினாலேயே நெடுகத் தொடர்ந்து நடக்கும் நல்லாற்றலும் ஏதொன்றிற்கும் உண்டாதல் யாண்டும் அறியப்படுதலின், அக் காரணப் பேறு தோன்ற நேர்மைப் பொருளை முன்னிறுத்தி அதனையடுத்து நெடுமைப் பொருளை ஆசிரியர் உரைத்துச் செல்லும் ஒட்பமும் அறிந்துகொள்ளல்வேண்டும். இவ்வாற்றால், ஒழுகலென்னும் மொழியில் முதலிற் கருவாயுறையும் பொருள் 'இணைந்தமைந்து இனிதாத' லென்பதும், பின்னர் உருவாய் நிறையுங் கருத்துத் 'தொடர்ந்து நிகழ்த'லென்பதுமாக விளங்கலானும், இணைந்தமைந்து இனிதாகும் நயனுடைமை வாய்க்குமிடனெல்லாம் எப்பொருட்குந் தொடர்ந்து நிகழும் பேறு தானே

உண்டாதல் பெறப்படலானும் 'ஒழுக்கம்' என்பதன் கண் முதன்மையாய்க் கடைப்பிடிக்கற்பாலது, யாத னேடும் யாவரோடும் இணைந்தமைந்து இனிதாக நடந்துகொள்ளும் அருநடையேயாகுமெனல் தெற்றென் றுணரப்படுமென்க.

'ஒழுக்கம்' 'நடை' 'உலக நடை' என்பவற்றி னெல்லாம் இம் மாட்சிமையே மலர்ந்து எதிர்ந்து நிற்றல்,

"அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் இல்வாழ்க்கை
பண்பும் பயனும் அது"

"பண்பெனப் படுவது பாடறிந் தொழுகுதல்"

என்னுந் திருக்குறள், கலித்தொகை யடிகளானும் விளங் கும். இத் திருக்குறட்கண் வரும் 'அன்பு' என்பது ஈண்டுக் காட்டிய இணைந்தமைந் தொழுகுதலான நேர் மையும், 'அறன்' என்பது அந் நேர்மைப் பண்பின் பயனை 'முறைமை' யென்னும் நெட்டொழுக்கமுமாம். பாடறிந்தொழுகும் இந் நேர்மைப் பண்பே ஒழுக்கமும் வாழ்க்கையு மென்பது; அறமென்னுந் துறவறம் அதன் பயனைத் தானே நடைபெறுமென்க. ஒழுக்கத்தின் முதற்கருத்து முறைச்செலவு அன்றுதலினன்றே,

"துறந்தார்க்குத் துப்புரவு வேண்டி மறந்தார்கொல்
மற்றை யவர்கள் தவம்"

எனத் திருவள்ளுவர் இல்வாழ்க்கைப் பண்பினை நினைந்த தூஉம், 'ஒழுக்கம்' என்னும் ஒருறுப்பை இல்லறக்

10

கூறுக் கருதியதூஉம், அவ் வொழுக்கப் பகுதியின் இறுதியில், 'ஒட்ட வொழுகல்' என இணைந்தமைந் தொழுகலை விதித்து நிறுத்தியதூஉ மென்க.

2. ஒழுகும் முறை

இனி, ஒழுக்கம் என்னும் மொழிக்கு, 'நயப்பாடு' அதனாற் 'றொடர்ப்பாடு' என்னும் அரிய இருபெரும் பொருள்கள் உளவாதல், அவ் விருவகைக் கருத்தினும் தமிழ் மொழியில் அது பற்பல வகையாக வழங்கி வந் திருத்தல் கொண்டுந் தெளிந்துகொள்ளலாம். நீர் இளக்கமாயிருத்தலால் அது மேடுகளிலும் பள்ளங்களி லும் இணைந்தமைந்து நிறைதலும், மேலுந் தொடர்ந்து செல்லலுமுடையதாய் 'ஒழுகு நீ'ரெனப்படுகின்றது. நீர்க்கு அவ் இளக்கமும் மென்மையும் இல்லையாகில், அஃது இணைந்தமைந்து பொருந்தலும் தொடர்ந்தோடு தலுமில்லை யன்றோ? அந் நீர் செல்லுமிடத்தும் அஃது அலையலையாக அசைந்து செல்லும் நளினமும் இனிமை யும் அமைதியும் அழகும், இவ் விரவியமையும் மென்மை யில்லையேல் அதற்கெங்ஙனம் உண்டாகும்?

கட்டிப்பட்ட இயல்பினவான பொருள்கள், தந் நிலை நெகிழ்ந்து உருகி இளக்கங் கொள்ளலை 'ஒழுகுத' லென்றலானும், பொற்கட்டி முதலியன நீளக் கம்பியாக நீட்டுதற்குரிய மென்பதனுற்று வருதலை 'ஒழுகு நீட்சி' யென்றலானும், இனிதான செய்யு ளோசையை 'ஒழுகிசை' யென்றலானும், மெதுவாக நகர்ந்து தொடரும் உப்பு வண்டிகளை 'ஒழுகை'

யென்றலானும், ஒருவருக்கொருவர் அழகு காட்டி விளையாடுதலை 'ஒழுங்கு காட்டல்' என்றலானும், நேரொன்ருசிரியத் தளையும் நிரையொன்ருசிரியத் தளையும் விரவி யமையுஞ் செய்யுளோசையை 'ஒழுகிசை யகவல்' என்றலானும்,இரண்டறக் கலந்து ஒன்ருய்விடும் இணக்கத்தை 'ஒழுகு நட்பு' என்றலானும், பிறவாற்ருனும் ஒழுகுதலென்னும் மொழியில், இளக்கம், மென்மை, இனிமை, அமைதி, அழகு, விரவல், பிரிவறல் முதலிய இணைந்தமைந்து மாண்புறுதற்கேதுவான நேர்மைப் பண்புகளெல்லாம் ஒக்கக் கனிந்தொழுகுதல் கண்டு கொள்ளப்படும்.

இங்ஙனம் இணைந்தமைந்து கவர்ச்சிகொள்ளும் நயப்பாட்டியல்பினை உரையாசிரியர் **நச்சிஞர்க்கினியர்** நன்குணர்ந்துகொண்டு, 'ஒழுக' வென்னும் இழுமென் மொழியைத் தம் உரைகளில் அங்கங்கும் அழகொழுக எடுத்திசைத்துச் செல்லுதல் பெரிதும் இன்பம் பயப்பதாயிருக்கின்றது.

நெடுநல்வாடை யென்னுஞ் சங்க நூலில், அரசி தன் தலைவனைப் பிரிந்து அப் பிரிவுக்குஆற்ருது கட்டிலிற் கிடக்கின்றனள் என நுவலுமிடத்துக் கட்டிலின் கால்கள், "புடைதிரண் டிருந்த குடத்த இடைதிரண்டு உள்ளி நோன்முதல் பொருத்தி அடியமைத்து" விளங்கின என வருகின்றது. இங்கே நச்சிஞர்க்கினியர், "குடத்திற்கும் கட்டிலுக்கும் நடுவாகிய இடம் **ஒழுக** மெல்லிதாய்த் திரண்டு" எனக் 'குடத்த இடை திரண்டு' என்னும் பகுதிக்கு உரை கூறுவர். குடம்

போல அமைக்கப்பட்ட காலின் முதற்பகுதி பின்னர் அதிலிருந்து ஒழுக மெல்லிதாய்த் திரண்டு சிறுத்து முடிந்திருக்கும் நயப்பாடு இதிலிருந்து பெறப்படுகின்றது. சரிவாய் இணைந்தமைந்து கடைச்சலான இனிமையே இங்கு ஒழுக என்பதனால் அவர் விளக்கி மகிழ்ந்தபடியாம்.

'**கலித்தொகை**' என்னும் மற்றொரு சங்கத்தமிழில், தலைவியின் வடிவழகில் தன் உள்ளம் ஈர்ப்புண்டு கரையாநிற்கும் இயல்பினை "ஒல்லையே உயிர் வெளவும் உரு" எனத் தலைவன் கூறுகின்றவிடத்து, நச்சினார்க்கினியார், "ஒழுக உயிரை வாங்காது விரைய உயிரை வாங்கும் நின் வடிவை" என, 'அமைதியாக' என்னுங் கருத்தில் ஒழுக வென்னும் மொழியை வழங்கி மகிழ்கின்றார்.

இனி "**மலைபடுகடாம்**" என்னும் பிறிதொரு சங்கச் செய்யுளில், எள் இளங்காய் கரிய நிறத்தோடு, ஒரு பிடியிலே ஏழ் காயாக, எண்ணெய் உள்ளே கொள்ளும்படி ஊற்றமாய் வளர்ந்தன என வருமிடத்திற், "கௌவை போகிய கருங்காய் பிடியேழ் நெய் கொள **ஒழுகின**" என நுவலப்படுதலும், அதனுரையில் நச்சினார்க்கினியர் 'பிடியேழ் நெய்கொள ஒழுகின' என்பதற்கு "ஒரு பிடியிலே ஏழ் காயாக நெய் உள்ளே கொள்ளும்படியாக **வளர்ந்தன**" என நெய் கனிந்தெழூஉம் வளர்ச்சிப் பொருளில், உரையியற்றலும் இங்கே கருதற்பாலன.

இவ்வாற்றால், ஒழுகவென்னும் மொழி, ஏற்றம் பெற்றி நெகிழ்ந்து மென்மையுங் கவர்ச்சியுங் கனிவுங்

கொள்ள இணைந்தமைந்து கொழுந்துபோல் வளர்ந் தொழுகுவதான நேர்மைப் பண்பையே தனக்குரிய முதற் பெருங் கருத்தாய்க் கருவுற்றிருக்கின்ற தென்னும் உண்மை தெற்றெனவிளங்காநிற்கும்; இனி, அந் நேர்மையினடியாகவே அது நீளத் தொடர்ந்தொழு கும் ஆற்றலும் உற்று, நெடுமைப் பொருளுணர்த்தி வரு தலுந் தமிழிற் பலவாகும். பொருள்களை வரிசையாக நீள வைத்தலையும், கம்பி முதலியவற்றை நீட்டுதலையும் 'ஒழுக்கல்' என்ப. தொடர்ந்து நீளச் செல்லும் எறும்பினை 'ஒழுக்கெறும்பு' எனவும் வழங்குப. இறைவற்குத் தொடர்பாக நாடோறும் படைக்கும் அவித்த உணவினைத் திருக்கோயிலில் 'ஒழுக்கவி' எனலும், நீளத் தொடர்ந்தோடிப் பயிர்கட்குப் பாயும் வாய்க்கால் நீரை 'ஒழுக்கு நீர்' எனலும், தொடர்ந்த விளைநிலங்களின் பயிர்க் கணக்கை 'நடையொழுங்கு' எனலும் வழக்காம்.

சேரமான் கடுங்கோவாழியாதனை நினைந்து ஒருகாற் கபிலர் செய்யுள் செய்யுமிடத்து, அவனை ஏனையரசர் எந்நாளுந் தொடர்ந்து வழிபாடு கூறுதலை "வையங் காவலர் வழிமொழிந் தொழுக" என்று நுவலல் **புறநானூற்றிலும்**, மலைகளில் நீண்டுயர்ந்து வளரும் வாழை மரங்களைப்பற்றி இயம்ப நேர்ந்தவிடத்து, "மால்வரை **யொழுகிய** வாழை" என நல்லூர் நத்தத்தனார் வழங்கு தல் **சிறுபாணாற்றுப்படையிலும்**, காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் இல்லங்களிற் சோற்றை வடித்தொழுக்கியகொழுங்கஞ்சி யானது தெருக்களிற் றொடர்ந்தும் பரந்தும் ஒழுகலைக்

கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் "சோறு வாக்கிய கொழுங்கஞ்சி யாறுபோலப் பரந்தொழுகி" என இசைத்தல் **பட்டினப்பாலையிலுங்** காணப்படுதல் கொண்டும் 'ஒழுகல்' என்னும் மொழிக்குத் தொடர்ந்து நடத்தலென்னும் நெடுமைப் பொருளுண்மை தேறப்படும்.

என இதுகாறுங் கூறியவாற்றால், 'ஒழுகுத'லென்றவிடத்து, 'ஓரினிய **நயப்பாடுந் தொடர்ப்பாடுங் கொண்ட நடை**' என்னும் நேர்மையும் நெடுமையுமாகிய பொருள் எதிர்ந்து விளங்குதல் காணலாம். இந் **நேர்மை நெடுமையாகிய** இருபொருள்களை நினைந்தே இவ்வொழுகலாற்றை 'நேர்ந்து நிரவிச் செல்லல்' எனவும், உலகில் வழங்குப. **திருக்குறள்** என்னும் விழுமிய அறநூலில், 'அன்புடைமை' 'விருந்தோம்பல்' முதலிய அதிகாரங்களெல்லாம் ஒவ்வொரு வகையான ஒழுக்கமே நுவல்வதாகவும், 'ஒழுக்கமுடைமை' எனத் தனியாக ஆசிரியர் ஓரதிகாரம் நிறீஇ விதந்து செல்லுதல், இங்ஙனம் **நேர்ந்து நிரவி** நடத்தலாகிய ஒரு தனிச்செய்கையை விளக்குதற்கேயாம் என்பதும் இவண் கருதற்பாற்று.

3. திருக்குறளும் ஒழுக்கமும்

திருவள்ளுவர், 'ஒழுக்கமுடைமை' என்னும் அவ் வதிகாரத்தில்,ஈங்குப் புலப்படுத்திய இத்தகைய **தண்ணென்ற கடைப்பிடியாம் நடையையே** முற்றுங் கருதினரென்பது, அந்தணர்தம் ஒழுக்கத்தை அவர் ஓரிடத்திற் கிளந்தோதுதலானும் ; ஒழுக்கமுடைமையே குலனுடைமையெனப், பலருந் தம்மைச் சூழல் கொள்ள அவரோடெல்

லாம் ஏற்றபெற்றி இணங்கொழுகுதலானமென்மையை ' ஒழுக்க முடைமை குடிமை" என்னும் விழுத் தொடரால் இனிது புலப்படுத்துதலானும் ; பிறர்க்குத் தீமை பயக்குஞ் சொற்களை வழுக்கியும் வாயாற் சொலல் ஒழுக்க முடையவர்க்கு இயலா என,யாவர்க்கும் இனிமை பயக்குங் குளிர்ந்த இயல்பினை ஒழுக்கத்தின்கண்ணதாக்கி விளக்கிச் செல்லுதலானும் ; மற்றும்,

"இழுக்கத்தின் ஏதம் படுபாக் கறிந்து"
"இழுக்கத்தின் எய்துவர் எய்தாப் பழி"
"இழுக்கம் இழிந்த பிறப்பாய் விடும்"
"வழுக்கியும் வாயாற் சொலல்"
"ஒழுக்கத்தின் ஒல்கார் உரவோர்"

என, இடையில் இழுக்காது கடைபோகத் தொடர்ந் தொழுகுதலைப் பற்பல வகையாய் வலியுறுத்திக் காட்டுதலானும்; உரையாசிரியர் பரிமேலழகரும், ' ஒழுக்கத்தின் ஒல்கார் உரவோர்' என்னுந் தொடர் வந்தவிடத்துச், "செய்தற்கருமைநோக்கி ஒழுக்கத்திற் சுருங்கார்மனவலியுடையார்" என அதற்கு உரையும், "கொண்ட விரதம் விடாமைபற்றி உரவோரென்றார்" என விளக்கமும் உரைத்து இப் பொருட்பெற்றி தேற்றுதலானும் நன்குணர்ந்துகொள்ளப்படும்.

இங்ஙனம் மென்மையும் இனிமையுமாகிய இணங்கிசையுந் **தண்ணென்ற பண்பும்**, கொள்கையும் நடையுமாகிய தொடர்ந்தியலும் **உரனென்ற கடைப்பிடியுங்** கொண்ட ஒழுக்கத்தில்,வழுவாது நின்றவரான பண்

டைத் தமிழ்ப் பெரியோரை, இவ் விழுமிய பொருளருமையெல்லாம் ஒருங்கு விளங்கக்,

"கொளைநடை அந்தணிர்"

எனக் **கலித்தொகை** விளித்துச் செல்லுதலும் ஈண்டு அறிந்து மகிழ்தல் வேண்டும். நயத்திற்குச் சிறந்ததான தங்கத்தையொப்ப இவ் வொழுக்கப் பெற்றியுடையாரே இயைதற்குச் சிறந்த பண்புடையராய்,

"நவில்தொறும் நூல்நயம் போலும் பயில்தொறும்
பண்புடை யாளர் தொடர்பு"

என்னும் **பொய்யாமொழிக்கு** இலக்காய் உயர்ந்து விளங்குவோராவர். ஒழுக்கத்தின் எய்தும் இம் மேன்மை பிற எவைதம்மாலும் எய்துதற்குரியதன்று.

மக்கள் எந்நிலைக்கண் நின்றவராயினும் அவர்க்கு ஒழுக்கம் இவ் விழுப்பந் தரலான்,

"பரிந்தோம்பிக் காக்க ஒழுக்கம், தெரிந்தோம்பித்
தேரினும் அஃதே துணை"

எனத் தெய்வப்புலவர் தெரிந்து ஆணை பிறப்பித்தருளினார். புலவர் கருத்தறிந்து உரைமலர்த்தும் உரையாசிரியர், 'ஒழுக்கம் விழுப்பந் தரலான்' என்ற தொடர்க்கு, "உயர்ந்தார்க்கும் இழிந்தார்க்கும் ஒப்ப விழுப்பந் தருதலின், பொதுப்படக் கூறினார்" என விளக்கங் கூறி மெய்ம்மை புலப்படுத்துதலால், அனைவரும் இவ் வொழுக்கங் கடைப்பிடித்து உயர்வெய்துதலிற் றடையாது மின்று. தண்ணென்ற கடைப்பிடியாகிய இவ் வொழுக்கமொன்றே ஏனை யெல்லா நலங்களினுஞ்

சிறந்து, மக்கள் உயர்வுக்கு இம்மையேயன்றி மறுமையி னுங் கைதூக்கி விடுவதான ஒரே துணையாய், உரன் கொண்டு எதிர்ந்து நிற்றலாலன்றோ, நம் பெருநாவலர் பிரான், மேலெடுத்துக் காட்டிய திருக்குறளிற், 'காக்க வொழுக்கம்' என்றதன் மேலும் 'பரிந்தோம்பிக் காக்க' எனவும், 'தேரின் துணை' என்றதன் மேலுந் 'தெரிந் தோம்பித் தேரின்' எனவும், முன்மொழி யிட்டுத் திருந்த விளக்கியதூஉ மன்றி, 'அஃதே துணை' எனப் பிரிநிலையுந் தேற்றமுஞ் சுட்டொடு சேர்ந்து ஆற்ற லோடெதிரிய ஏகாரமும் நிறீஇ அழுந்தவுந் தெருட்டி ஞர்! இத்துணை அழுத்தமுந் திருத்தமுந் தோன்ற இப் பெரியார், வேறு எதனையுந் தங் தலைசிறந்த திருக் குறளில் யாண்டுந் துணை என்று ஓதிற்றிலர். குறளென் னுங் குன்றேறி நின்ற விழுத்துணை இவ் வொழுக்கம் ஒன்றேயாகும்.

இனி, இத்தகைய தூய மென்மைக் கடைப்பிடியை யும் மாந்தரிற் சிலர், தண்ணென்றும் உரனென்றும் ஒழுகுவார் போன்று மேலுக்கு நடந்து மாசேற்றுவா ராகலின், நெஞ்சிற் சிறவாது வஞ்சித்து வாழும் இவ் வன்கணர் நடையினின்றும் ஒழுக்கத்தை வேறு பிரித் தல் வேண்டி, அதிகாரம் முழுமையும் யாண்டும் 'ஒழுக் கம்' என்றே குறியிட்டு வந்த ஆசிரியர், ஓரிடத்தில் நல் லொழுக்கம் தீயொழுக்கம் என அதனை இருவகையாகப் பிரித்தாளுங் கட்டாயமும் உடையவராய்,

"நன்றிக்கு வித்தாகும் நல்லொழுக்கம் தீயொழுக்கம்
என்றும் இடும்பை தரும்"

என்று விதந்தோதுதலும் பெரிதும் நினைவு கூரற்பாலது.

ஈண்டு 'இடும்பை' யென்றது, உயர்விழந்து இகழப்படுதலாகலின், அவ்விழிதகவுக்கு ஏதுவாய் அத்தீயொழுக்க முடையார்கண் நின்ற அழுக்காற்றியல்பினை நினைந்து, அவர் கருதும் ஆக்கமும் அதனானே அவிந்தொழிதலுங் கருதி, ஆசிரியர் இவ் வெல்லாம் ஒருவமையும் பொருளுமாக உணர்த்தலுறுவார்,

" அழுக்கா றுடையான்கண் ஆக்கம்போன் றில்லை
ஒழுக்க மிலான்கண் உயர்வு "

எனக் கழறவேண்டுதலுங் கட்டாயமாயிற்று. ஆசிரியர் திருவள்ளுவர் இங்ஙனமெல்லாம், ஒப்புயர்வற்ற தமதரிய மறைநூலின்கண் 'ஒழுக்கமுடைமைக்' கெனத் தனியாக ஓர் அதிகாரம் நிறுத்தி, அதனை யொரு கலிமாப் புரவி இயக்கும் வாதுவனைப்ப வல்லாங்கு நடத்தி, ஒழுக்கத்தின் விழுப்பந் தெருட்டி யிருத்தல், அனைவரானும் பெரிதறிந்து போற்றிக் கடைப்பிடித்துய்ந்து மகிழற்பாலதாகும்.

4. பழங்காலத் தமிழொழுக்கம்

இனிச் செய்யுள் செய்யுஞ் சான்றோர், தமது செய்யுளில் தாம் விரும்பி இட்டு எழுதுதற்குரிய கருத்துக்கள் எவையாயினும், அவை இன்பமுந் துன்பமுமாகிய அகம் புறம் என்னும் இவ் வுலகியற்கையின் இயல்பில் வழாமையோடு, முடிவாக ஒழுக்க நெறியினின்றும் இழுக்குறலாகாதென ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் தமது பொருளதிகாரச் செய்யுளியலில், அதினுஞ் 'செய்யுளிற் புலவன்

விரும்பி வைக்குங் கருத்து வகை' யென்னும்பொருளில் வருகின்ற 'பொருள்' என்னும் உறுப்பின் விளக்க மாகவே,

" இன்பமும் இடும்பையும் புணர்வும் பிரிவும்
ஒழுக்கமும் என்றிவை இழுக்குநெறி யின்றி
இதுவா கித்திணைக் குரிப்பொருள் எனாது
பொதுவாய் நிற்றல் பொருள்வகை யென்ப "

என்று நூற்பாக் கட்டளையிட்டுப் புலவர்தம்மையும் விழிப்புறுத்திச் செல்லுதல் கொண்டு 'ஒழுக்கத்தின் விழுப்பம் இத்தகையதுகொல்' என நினைவுகூர்ந்து அதன் மாட்சி தெளிதலும் வேண்டும்.

பண்டைச் செந்தமிழ்ப் புலவரும், செய்யுள் என்னும் அவர்தம் ஞானச் செங்கோலின் வழித் தண்டமிழ் மக்களும், ஏனையோரும் நாளும் இவ் வொழுக்கங் கடைப்பிடித்து உயர்வெய்திய உண்மைகள் பலவாகும்.

கோவூர்கிழா ரென்னும் பெருந்தகை நல்லார், புலவர்தம் மென்மைக் கடைப்பிடியினைப்,

" பெற்றது மகிழ்ந்து சுற்றம் அருத்தி
ஓம்பாது உண்டு கூம்பாது வீசி...
பிறர்க்குத் தீதறிந் தன்றோ இன்றே, திறப்பட
நண்ணார் நாண அண்ணாந் தேகி
ஆங்கினி தொழுகி னல்லது, ஓங்குபுகழ்
மண்ணாள் செல்வம் எய்திய
நும்மோ ரன்ன செம்மலு முடைத்தே "

என, அவர் செல்வர் வறியர் தக்கார் தகாதார் நண்பர் உறவினர் என எத்தகையோர் மாட்டுந் தீதின்றியுந் தங்

கோள் விடாதும் இனிதொழுகு நிலையினைப் புலப்படுத்தியதன்றித், தாமும் அவ்வாறே யாவர்மாட்டும் இணங்கமைந்தொழுகும் நடைநலனுடையோராவர்.

எந்நாடோ வென நாடுஞ் சொல்லாது யாரீரோ வெனப் பேருஞ் சொல்லாது தன்முன் எதிர்ப்பட்டார்பால் இனியனாய், 'யாங் காட்டு நாட்டே' மெனத் தாழ்வுரையுங் கூறி, நினைவார் நினைதொறுந் தனது பெருமை நிலைக்குநிலை உயர்வுகொள்ளும்படி நடந்துகொண்ட நள்ளியென்னும் வள்ளலின் அந்தண்மை யொழுகலாறு போல்வனவும் ஈண்டு நினைவுகூர்ந்து இன்புறற்பாலன வென்க.

எ. விழுப்பம்

சிறப்பென்னும் விழுப்பேற்றினை விரும்பாதார் உலகில் யாருளர்? உண்டலும், உடுத்தலும், கல்வி கற்றலும், நல்லன பழகலும், வழக்கந் தழுவலும், ஒட்ட வொழுகலுமென இங்ஙனம் வாழ்க்கை செய்தலெல்லாம் விழுமியது எய்துதற்கேயல்லால் வேறில்லை. உண்டுடுத்துக் கற்றுப், பழக்க வழக்கந் தழீஇ யொழுகும் ஒழுக்கமுடையோன், அவ்வொழுக்கத்தினைத் தன் உயிரினுஞ் சிறந்ததாகக் காக்கக் கடவனென்றது, அது முடிநிலைப் பேருக விழுப்பந் தருதலானன்றோ! **பெரியார் திருவள்ளுவனர்**, தமது ஒழுக்கமுடைமை யென்னும் அதிகாரத்தின் எடுத்த எடுப்பிலேயே, இவ்வொரே காரணமுண்மையை விளங்கத் தேற்றி,

> "ஒழுக்கம் விழுப்பந் தரலான், ஒழுக்கம்
> உயிரினும் ஓம்பப் படும்"

என்று அருளிச்செய் திருத்தலாலும், பின்னும், 'இழுக்கம் இழிந்த பிறப்பாய் விடும்' 'ஒழுக்க மிலான்கண் உயர்வு இல்லை' 'ஒழுக்கத்தின் எய்துவர் மேன்மை' என அடுத்தடுத்து அவ்வுயர்வு பயத்தலையே தந்தியம்பித் தங் கோள் நிறுவிச் செல்லுதலாலும், இங்ஙனம் பயன் வேறிருத்தலின் ஒழுக்கத்தைத் 'துணை' என்று விதந் தோதுதலாலும் மாந்தர் இத் துணைபற்றி எய்தக் கடவதான முடிந்த நலன் மேலெடுத்துக் கிளந்த விழுப்பமே யாதல் நன்கு துணியப்படும். இதனுற்றான் அப் புலவர்பிரான், 'ஒழுக்கம் உயிரினும் ஓம்பப்படும்' என்

ஞேதியதூஉமன்றிப், 'பரிந்தோம்பிக் காக்க ஒழுக்கம்' என மேலும் விழிப்புறுத்தி வற்புறுத்தி யாப்புறுத் தருளியதூஉ மென்க. இங்ஙனம் அருளிச்செய்தது, அவ்வொழுக்கத்தான் உண்டாகும் விழுப்பத்தின் அருமையையும் நன்கு புலப்படுத்துவதாயிற்று.

1. விழுப்பத்தின் உண்மை

இனி, இத்துணை மேம்பாடாகவும் முடிந்த நன்மையாகவும் விதந்தோதப்படுகின்ற 'விழுப்பம்' என்பதன் உண்மைதான் யாதோவெனின், அதுவே, 'ஞானம்' அல்லது அருள் எனப்படுங் கடவுட் டன்மையாகிய மெய்யுணர்வு நிலை என்னும் பொருட்டாம். இவ் விழுமியது பயப்பதே ஒழுக்கமெனப்பட்ட தென்பது,

"நன்றிக்கு வித்தாகும் நல்லொழுக்கம்"

என்பதனானும் பெறப்படும். 'தீயொழுக்கம் பாவத்திற்குக் காரணம்' எனப் பரிமேலழகர் உரைத்தலின், ஈண்டு நல்லொழுக்கம் வித்தாக அதன்கணின்று விளையும் பயனாகிய **நன்றி** யென்பது, புண்ணியம் அல்லது அருட்பேறெனல் பொருந்தும். புண்ணியம் எனினுந் தெய்வத் தன்மை யெனினும் ஒக்கும். 'புண்ணிய முதல்வி' 'புண்ணியத் திசை' 'புண்ணிய நன்னீர்' 'புண்ணிய வரை' 'புண்ணிய வணிகர்' என்னுஞ் **சிலப்பதிகார, பரிபாடல்**வழக்குகளால் இப் பொருளுண்மைதேறப்படும். 'விழுப்பம்' என்பது இங்ஙனந் தெய்வத் தன்மையென்னும் பொருளதென்க.

திருவள்ளுவர் தமது 'ஒழுக்கமுடைமை' யென்னும் அதிகாரத்தின் முதலில், ' விழுப்பம் 'என்னும் இத் தெய்வத்தன்மையைக் கிளந்தெடுத்துக்கூறிப், பின்னர்அதனை அவ்வதிகார முழுமையுங் ' குடிமை ' யெனவும், 'உயர்வு' எனவும், ' மேன்மை ' எனவும், ' நன்றி ' யெனவும் விதந்து விளக்கியிருப்பது, உலகத்தில் இல்லற வாழ்க்கையில் அத் தெய்வத்தன்மை எவ்வெந் நிலையாக வீறிப் புலனும் என்று விளக்கியபடியாம். மற்று, 'விழுப்பம் ' என்னும் அச்சொல் தன்னியல்பில், ஒழுக்கத்தின் மெய்ப் பயனுகிய ஞான நிலையினையே உணர்த்துமெனத் தெளிதல் வேண்டும். இது, திருவள்ளுவரின் நூலமைப்பினை ஒரு முறையேனும் நுகர்ந்து வகையுறுத்தி நோக்குகின்றுழி நன்கு புலனுகும்.

' திருக்குறள் ' என்னும் பொன்ருச் செந்தமிழ் நூல் அறம், பொருள், இன்பம் நுவலும் முப்பால் நூல் என்பது யாவரும் அறிந்ததொன்று. இந் நூற் பொருளைத் தன்னகத்துக் குறிப்பிற் கொண்ட ' பாயிரம் ' என்னும் நூன்முகம் ஒன்றுந் திருவள்ளுவர் அருளிச் செய்திருக்கின்ருர். பாயிரத்தில் அவர்,முறையே கடவுள் நிலையும், அதன் ஆற்றலும், அவ்வாற்றலை யெய்திஞேரும், அவர் உரைக்கும் அறமுமென நான்கதிகாரங்கள் நிறீஇ, நூல் நுதல் பொருள் அறன் வலியுறுத்தலே என்பதை விதந்தெடுத்துக்கொண்டார். பொருளும் அதன்வழித் துய்க்கும் இன்பமும் அறன் தெளிதற்கே யாதலின், அறத்தில் ஏனைப் பொருளும் இன்பமும் அடங்காநிற்க, அறம் ஒன்றே நூலில் முதன்மைகொள்ள

லாயிற்று. இனி, அறமென்பதுஞ் சிறப்பாகத் துறவற மேயாம். துறவறமாவது, இல்லறத்தின் வழிநின்று மனத்துக்கண் மாசிலனுதல். அந்நிலையே 'ஞானம்' என்பது. துறவறவியலில் 'ஞானம்' என்னும் பிற்பகுதியில் முடிவாக 'மெய்யுணர்தல்' என ஓர் அதிகாரம் வந்திருத்தல் ஈதுணர்த்துவதேயாகும். ஞானத்தால் வீடாகலின், வீடு அப் பகுதியின் கடைசி யதிகாரமாகிய 'அவா வறுத்த'லால் உணர்த்தப்பட்டது.

எனவே, இல்லறம் என்பது 'பழகு நெறி' யெனவும், துறவறமாகிய ஞானம் என்பது அப் பழக்கத்தின் றெளிவெனவுந் துணிந்துகொள்ளப்படும். நாயனுர் இப் பழகு நெறியாகிய இல்லறத்தை 'ஒழுக்கம்' எனவும், அதன் றெளிவாகிய ஞானத்தை 'விழுப்பம்' எனவும் விதந்தருளுவர்.

திருக்குறள் நூல், கருத்துக்களை ஆண்டாண்டும் விதிமுகத்தானும் மறைமுகத்தானும் விளக்கிச் செல்லும் இயல்புடைய தென்பது, அதன் குறளமைப்பு, அதிகார வமைப்பு, இயலமைப்பு முதலியவற்ருலும், அம்முறை தெரிந்து உரை தெரிக்கும் உரையாசிரியர்தம் உரைக்குறிப்புக்களானும் உணரப்படும். 'அன்புடைமை' என்னும் அதிகாரத்தில் அதன் பத்துக் குறள்களில் முதற் குறள் 'அன்பின் உண்மை'யும், அதனை அடுத்து வருகின்ற ஐந்து குறட்பாக்கள் உடன்பாட்டு வகையால் 'அன்பின் சிறப்பு'ம், ஏனை நான்கு பாட்டும் எதிர்மறை வகையால் 'அன்பில்லாமையின் றீது'ம் உரையாநிற்கும். ஈதறிந்த உரையாசிரியரும்

'இதனால் அன்பினதுண்மை கூறப்பட்டது' இவை யைந்து பாட்டானும் அன்பினது சிறப்புக் கூறப்பட்டது' 'இவை நான்கு பாட்டானும் அன்பில் வழிப் படுங் குற்றங் கூறப்பட்டது' என அங்கங்கும் முடிபு தேற்றி ஏகுவர்.

இங்ஙனங் குறளமைப்பு நிலைபெற்றவாறே அதிகாரவமைப்பும் அமைந்துள்ளமை, 'கல்வி' 'கல்லாமை' யெனவும், 'பெரியாரைத் துணைக்கோடல்' 'சிற்றினஞ் சேராமை' யெனவும், 'செங்கோன்மை' 'கொடுங் கோன்மை' யெனவும், ஊக்கமுடைமை' 'மடியின்மை' யெனவும் வரூஉம் அதிகார முறைகள் கொண்டும், 'கல் லாமை' யென்னும் அதிகாரத்தின் தலைப்பில் உரையாசிரியர், "கல்விச் சிறப்பு மேல் விதிமுகத்தாற் கூறிய துணையான் முற்றுப்பெறாமை நோக்கி எதிர்மறை முகத்தானுங் கூறுகின்றதாகலின், இது கல்வியின் பின் வைக்கப்பட்டது" என உரைத்தல் கொண்டும், இங் ஙனமே நட்பென்னும் உறுப்பை ஆசிரியர் உடன்பாட்டி னும் எதிர்மறையினும் வைத்துப் பதினேழதிகாரங் களில் விளக்கிச் சேறல் தெரிந்து பரிமேலழகர் அவற்றின் முகப்பில் "நட்பினை ஐந்ததிகாரம் விதிமுகத்தானும் பன்னிரண்டதிகாரம் எதிர்மறைமுகத்தானுங் கூறுவான் றொடங்கி, விதிமுகவதிகார மைந்தனுள்ளும் முதற்கண் நட்புக் கூறுகின்றார்" என மொழிதல் கொண்டும், பிறவாற்றானும் அறிந்துகொள்ளலாம்.

இனி இயலமைப்பும் இம் முறைமைகளில் அமைந் துள்ள வகையினை, 'இல்லறவியல்' 'துறவறவியல்

என்னும் ஈரியல்களின் அமைதி கருதியுந் துணிதல் கூடும். 'இல்லறவியலில்' இருபது அதிகாரங்கள் உள்ளன. அவற்றுள், 'இல்வாழ்க்கை' யதிகாரம் முதல் 'ஒழுக்க முடைமை' யதிகாரம் ஈறாக முதற் பத்து அதிகாரங்கள் இல்லற நெறிகளை **விதி முகத்தால்** விளக்குவனவாம். அவை 'இல்வாழ்க்கை' 'வாழ்க்கைத் துணை நலம்' 'புதல்வரைப் பெறுதல்' 'அன்புடைமை' 'விருந்தோம்பல்' 'இனியவை கூறல்' 'செய்ந்நன்றி யறிதல்' 'நடுவு நிலைமை' 'அடக்க முடைமை' 'ஒழுக்க முடைமை' என்பன. இவற்றை யடுத்து ஆசிரியர் **மறை முகத்தால்** ஏழு அதிகாரங்கள் நிறுவுவர். அவை, 'பிறனில் விழையாமை' பொறையுடைமை' 'அழுக்காறாமை' 'வெஃகாமை' 'புறங்கூறாமை' 'பயனில சொல்லாமை' 'தீவினையச்சம்' என்பனவாம். இவ்வதிகாரங்களின் பெயரமைப்பினாலேயும் இவை மறைமுகத்தான் விளக்கப்பட்டன வென்பது விளங்கும். 'பொறையுடைமை' யென்பது, 'திறனல்ல தற் பிறர் செய்யினும் நோநொந்து அறனல்ல செய்யாமை' யாகலின், அஃதும் இப் பகுதிக்கண்ணதாயிற்று. கூர்ந்து நோக்குவார்க்குப் பிறனில் விழையாமை 'வாழ்க்கைத் துணை நலத்'தினும், பொறையுடைமை அழுக்காறாமை தீவினையச்சம் என்பன 'அடக்க முடைமை 'யினும், வெஃகாமை 'நடுவுநிலைமை 'யினும், புறங் கூறாமை பயனில சொல்லாமை யென்பன 'இனியவை கூற'லினும் அடங்கி நிற்பனவாயினும், ஆசிரியர் இல்லறநெறிக்கு ஆகாதனவெல்லாம் விதந்து விளக்கித்

நீது போக்குங் கருத்தான் அங்ஙனம் மறைமுகத்தாலும் எடுத்துக் காட்டுவாராயினர். பின்னர், இல்லற நெறி யின் நோக்கமும் பயனும் இறுத்துக் கூறி இவ் வியலை முடிக்கக் கருதி, இறுதியில் அவர் 'ஒப்புரவறிதல்' 'ஈகை' 'புகழ்' என மூன்றதிகாரங்கள் நிறீஇ முடித்தார். அவற்றுள் ஒப்புரவறிதலும் ஈகையும் இல் வாழ்க்கையின் நோக்கமும், புகழ் அதன் பயனுமாகும். இல்வாழ்க்கையின் ஒரே நோக்கமாகிய 'தானம்' என் னும் உதவுதலை, ஒத்தார்க்கு ஒன்று உதவுதலாகிய 'ஒப் புரவறித'லெனவும், வறியார்க்கு ஒன்று உதவுதலாகிய 'ஈகை'யெனவுந், தெரிந்து தெள்ளுணர்வோடு உலகிய லில் ஒத்தொழுகுதல் தேற்றுதற்பொருட்டு ஆசிரியர் இருவகையாகப் பிரித்துக் காட்டினர். இவ்வாற்றால், இறுதியில் நின்ற இம் மூன்றதிகாரங்களும் இல் வாழ்க்கை நெறியின் பிழிவுகளேயாக, மற்று இல்லறம் என்பது 'இல்வாழ்க்கை' முதல் 'ஒழுக்கமுடைமை' ஈறாக விதிமுகத்தால் முதற்கண் நுவலப்பட்ட பத்ததி காரங்களின் நெறிமுறைமைகளேயாமென்பது தேற் றெனத் தெளிந்துகொள்ளப்படும். கொள்ளவே, 'ஒழுக்க முடைமை'யென்னும் இம் முதற் பகுதியின் இறுதி யதிகாரமே இப் பகுதியின் ஏனையெல்லா அதி காரக் கருத்துக்களின் ஒழுக்க நெறியாய், அவையத்தனை யுந் தன்னுள் எதிர்ந்து கனிந்து நிற்கத் தான் இல்லற நெறிக்கண் முதன்மையுற்று விளங்குதலும் உணரப் படும். படவே, இல்லற நெறியின் இறுதிப் பகுதியாகிய

ஒழுக்கமுடைமை தரும் விழுப்பமாவது, துறவு ஞான மாதலுந் தானே விளக்கமாம்.

" ஒழுக்கத்து நீத்தார் பெருமை "

என நாயனுர் 'நீத்தார் பெருமை' யென்னும் அதிகாரத் தின் முதற்கண்ணேயே அருளிச் செய்ததும், இவ்வுண் மையை நன்கினிது எடுத்துக் காட்டும் என்க.

இனித், துறவறவியலின் விரதப் பகுதியிலும் 'அருளுடைமை'யும் 'புலான் மறுத்த'லும் தவமும் உடன்பாட்டு முறையினும், 'கூடாவொழுக்கம்' 'கள் ளாமை' 'வாய்மை' 'வெகுளாமை' 'இன்னு செய் யாமை' 'கொல்லாமை' என்னும் ஏனை யதிகாரங்கள் எதிர்மறை வகையினும் வரும். வாய்மை யென்றது, பொய்யாமை யென்னும் பொருட்டு.

ஆதலால், இங்ஙனம் இயலமைப்பு வகையினும் ஆசிரியர் விதிமுகத்தானும் மறைமுகத்தானுங் கருத்துக் களை வகையுறுத்துரைத்தல் விளங்கலின், இல்லற விய லில் விதிமுகத்தாலோதிய முதன்மைப் பகுதியானது, ஒழுக்கமுடைமை யீருக முதற் பத்ததிகாரங்களே யாத லும், அப் பத்ததிகாரங்களிலும் முதலிலிருந்து முறை முறையே ஆற்றலுற்று வந்த இல்லறச்செயல், 'ஒழுக்க முடைமை' யென்னும் இறுதியதிகாரத்தில் முற்றிக் கனிந்து நிற்றலும், அதனுல் இல்லறமுடைமை யென்பது ஒழுக்கமுடைமை யென்னும் பெயர்த்தாதலும், ஆகவே அவ் வில்லறமென்னும் ஒழுக்கம் பயக்கும் விழுப்பமா வது துறவறம் என்னும் ஞானமேயாதலுந் தெள்ளத் தெளிய விளங்கிக்கிடந்த உண்மைகளா மென்க.

இனி, ‘ விழுப்பம் ’ என்னும் இவ் விழுமிய சொல், இங்ஙனந், ‘ தெய்வத்தன்மை ’ யென்னுங் கருத்தில் வழங்குதல் தமிழிற் பெருவரவுந் தொன்றுதொட்ட மரபுமாயிருத்தலும் ஈண்டு நினைவுகூர்ந்து மெய்ம்மை தெளிதல் வேண்டும். ‘ ஒழுக்கம் விழுப்பந் தரலான் ’ என்னுந் திருக்குறளின் உரையில் உரையாசிரியர் பரிமேலழகர், விழுப்பமென்னுஞ் சொல்லுக்குச் ‘சிறப்பு’ எனப் பொருளுரைத்தார். ஈண்டுச் சிறப்பென்றது, ஏனை இம்மைச்சிறப்புக்களையுங் குறித்து, முடிவாக மறுமைச் சிறப்பாகிய ஞானநிலையினையும் நன்குணர்த்துவதாகும். உண்மையான் நோக்குகின்றுழி, உயர்ந்த பொருளாகிய ‘ தவம் ’, ‘ஞானம் ’ முதலியதெய்வத்தன்மைகட்குரிய சிறப்பென்னும்மொழியே அவையெய்துதற்குரிய வாயில்களான ஏனை இம்மை நலங்கட்கும் வழங்குவதாயிற்றென் றுணரப்படும். பறத்தல் பறைத்தலெனக் **கலித்தொகை**க்கண் மொழியப் பட்டமைபோலச், சிறைப்பென்னும் மொழி சிறப்பென வழங்குதலும்; “ சிறையகத்திருந்த காவுந்தி ஐயை ” என வருஞ் **சிலப்பதிகாரத்தில்**, தவம் என்னுஞ் சிறப்புப் பொருளிற் ‘ சிறை ’ என்னும் மொழியைத் தவப்பெருந் திருவினரான **ஆசிரியர் இளங்கோவடிகளே** அழகுறப் பெய்திருத்தலும்; அவர் கருத்தறிந்து அதன் உரையாசிரியரான **அடியார்க்குநல்லார்** “ தவவேலிக்கண் இருந்த கவுந்தியடிகளை ” என உரைசெய்திருத்தலும் ஈண்டறியற்பாலன. அல்லாமலும், “ சிறப்பீனுஞ் செல்வமுமீனும் ”, “ சிறப்பென்னுஞ் செம்பொருள் காண்பதறிவு ” என்னுந் திருக்குறட் பகுதிகளின் உரைக்கண்,

சிறப்பென்னும் மொழிக்கு வீடென்று பொருளுரைத்து "எல்லாப் பேற்றினுஞ் சிறந்தமையின், வீடு சிறப்பெனப்பட்டது" என விளக்கம் உரைக்கப்பட்டிருத்தலுங் கருத்திருத்துதல் வேண்டும்.

அல்லதூஉம், சிலப்பதிகாரத்து உரைப்பாயிரத்தின்கண் அடியார்க்குநல்லார், "இழுமென் மொழியான் விழுமியது நுவலினும்" என்னுந் **தொல்காப்பிய** நூற்பாவினை எடுத்தாண்டு, மற்று அதன்கண் வரும் 'விழுமியது' என்னும் மொழிக்கு, "வீடென்னும் விழுமிய பொருள்" என விளக்கங் கூறியிருத்தலும் ஈண்டுப் பெரிதும்நினைவுகூர்ந்து, பல்லாயிரம் ஆண்டுகட்கு முற்பட்டவரான **ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்**தங் காலத்திலேயே 'விழுப்பம்' என்னும் உயர்வகைச் சொல் 'வீடு' என்னுங் கருத்தில் வழங்கி வந்திருத்தல் அறிந்து கருத்திற் பதிக்கற்பாலதாயிருக்கின்றது. **பத்துப்பாட்டு** ளொன்றாகிய **திருமுருகாற்றுப்படை**யினும் **ஆசிரியர் நக்கீரர்**, இவ் வீடுபேற்றினை 'விழுமிய பரிசில்' என்றுரைத்து மகிழ்வர். சங்ககாலத்தை அடுத்துத் தோன்றிய **மாணிக்க வாசகப் பெருமான்** தமது பெறலருந் **திருவாசகத்** தமிழ் மறையில், ஞானம் என்னும் எல்லாம் வல்ல இறைவன் றிருவடி நிலையை அதன் எய்தற்கரிய பெருமாட்சிமை நினைந்து,

> "விண்ணகத் தேவரும் நண்ண மாட்டா
> விழுப் பொருளே"

என ஆனுப் பேருணர்வோடு இவ் விழுப்பம் என்னும் மொழியினால் அழகுற இசைத்து அருளிச் செய்திருத்த

லுங் காண்க. தேவரும் நண்ணமாட்டா இத் திருவடிச் செல்வமே திருவள்ளுவர் திருமொழியில்,

"வேண்டாமை யன்ன விழுச்செல்வம்"

எனத் தெளிவான விளக்கத்தோடும் எழுவதாயிற்று. பரிமேலழகரும் அதற்கு மேன்மேலும் விளக்கந் தரல் விரும்பி, "மக்கள் செல்வமும் தேவர் செல்வமும் மேன் மேலுயர்க்கக் கீழாதலுடைமையின், தனக்குமே லில்லாத வேண்டாமையை 'விழுச்செல்வம்' என்றும், அதற்கு இரண்டுலகினும் ஒப்பதின்மையின் 'அஃதொப்பதில்லை யென்றுங் கூறினார்" எனத் தெளித்துரை நிறீஇயினா ரென்க.

இனி, ஞான மெய்ப்பொருளாகிய இவ் விழுமிய நிலையினையே வேட்டு அறங்காத் தொழுகுந் தவ முடையோரும், பொருளின்ப ஒழுக்கங்களையும் இங் ஙனம் ஞானமுகமாக இயக்கிக்கொண்டொழுகுஞ் சான் றோர் முதலியோருந், தேவருமெனப் பற்பல நிலையிற் றெய்வத் தன்மை மணங் கமழப் பெற்றோர் பலரும் பண்டு 'விழுமியோ' ரென்று வழங்கப்பட்டு வந்தமை

"விழுத்தவ முதல்வர்"
"விழுச்சீ ரந்தணர் காக்கும் அறன்"

எனப் பரிபாடலும்,

"வானகங் கையுறினும் வேண்டார் விழுமியோர்"

என நாலடியாரும்,

"மெய்வகை யுணர்ந்த விழுமியோர்"

எனச் சிலப்பதிகாரமும்,

"உயர்ந்த தேஎத்து விழுமியோர்"

என மதுரைக் காஞ்சியும், பிறவும் விதந்துரைக்குந் தீந் தமிழ்க் கிளவிகளால் நன்கு விளங்காநிற்கும்.

இனி, இங்ஙனமே இவ் 'விழுப்பம்' என்னும் அழகிய மொழி, 'பொதுமை' 'தன்னிகரற்ற தன்மை' 'தூய்மை' 'ஈர்க்குங் கவர்ச்சி' முதலிய தெய்வப் பண்புகளை உணர்த்தும் வழக்குடைத்தாதலும் முறையே,

"வேற்றுமை யில்லா விழுத்திணை"

"விழுத்தகை பெறுகென வேண்டுதும்"

"விழுச்சீ ரெய்திய ஒழுக்கம்"

"விழுத்தகை நல்லார்"

என வரூஉம் புறநானூறு, பரிபாடல், பத்துப்பாட்டு முதலிய சங்கநூற் குறிப்புக்களாற் றெளியப்படும். அகநானூற்றில் ஓரிடத்தில் "விழுமிது நிகழ்வதாயினும்" என வருகின்ற தொடர்க்கு அதனுரையில் "அறமுதலாகிய விழுமிய நடக்குமாயினும்" எனக் காணப்படுகின்ற குறிப்பும் ஈண்டு நினைவுகூரற்குரியது.

இங்ஙனமெல்லாம், இம் மொழி, இனிமைப்பாடுந் தலைமைப்பாடும் அமைந்த தெய்வப் பண்புகளைச் சுட்டி வருதல், விளங்கக் கண்டு கொள்ளப்படும். இவ்வாற்றால்,

"வேத விழுப்பொருளை வெண்குறளால் வள்ளுவனார்
ஓத அழுக்கற்ற துலகு"

என்க. இதனாற், றிருவள்ளுவர் ஓதிய விழுப்பொருள் என்னும் 'விழுப்ப' மாவது, உலகம் அழுக்கறுதற்குரிய

ஞான அருள்நிலைப் பேறே யாதல் நன்கினிது விளங்கா நிற்கும்.

உ. சங்ககாலத்தின் தெய்வத்தன்மை

சங்ககாலத்தில், நம் முன்னோர் தக்க இல்லற வொழுக்கமும் அதனால் மிக்க அருள்நிலை விழுப்பமும் வாய்ந்து, தெய்வத் தன்மையோடு விறித் திகழ்ந்து விளங்கினரென்பது, சங்கநூற் செய்யுட்களை இடையறாது ஆராய்ந்து வருந் தவப்பேறுடையரான பெருந் தமிழ ரனைவர்க்கும் நன்கு விளங்காநிற்கும்.

பண்டைச் செந்தமிழ் நாடு யாண்டும் வளங் கொழித்து விளங்கினமையின், அதன்கண் உறைந்த மக்கள் பல்லாற்றானுஞ் சிறந்த நுகர்வுடையராய் மிகு விரைவில் உணர்வு தெளிவடைந்து, மேன்மேன் மாட்சி களிற் செல்லலுற்று, உலகின் நிலையாமையாகிய புன்மையைத் தீர அறிந்து, அதன் பற்றினை அகத்தே துவரத் துறந்து,மெய்யுணர்தல் மேஎய்,அவாவிலராய்த், தெய்வத்தன்மையில் விளங்கினர். திருவள்ளுவர், அறத் துப்பாலின் இறுதியில் இவ்வியல்பினையே 'ஞானம்' என்னும் பகுதியாக வகுத்து அதன்கண் 'நிலையாமை' 'துறவு' 'மெய்யுணர்வு' 'அவாவறுத்தல்' என நான் கதிகாரங்கள் நிறீஇ, விளக்கியருளுவாராயினர். 'விழுப் பம்' என்றது ஞானம் என்னும் இப் பகுதியே யாகும், உலகத்தில் இல்லறத்தின்கண் நின்றுசிறந்த வளத்தோடு நுகருமா நுகர்ந்த நுகர்ச்சி யொழுக்கமே இவ் விழுப்பந் தரலான், அங்ஙனம் ஒழுக்கத்து நீத்தார், எக்காலும்

வழுக்கலில்லராய் மற்றீண்டு வாரா நெறியினைந் தலைப் படுகுவாராவர்.

இத்தகைய தவஞானப் பெருநிலையும் அதன் திரு நெறியும் எத்தனையோ ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகட்கு முன்பே மிகப் பழைய தமிழ் நல்லோரால் இத் தமிழ் நிலத்தே கண்டு கடைப்பிடித்துவரப்பட்ட வாய்மை, நம் முதுதவத் தொல்லோராகிய ஆசிரியர் தொல்காப் பியனார்தம் விழுமிய பெறலரிய பொருளிலக்கணப் புதையலினின்றும் நன்கு வெளிப்பட்டுத் துலங்காநிற் கின்றது. நிறைந்த அரசச் செல்வத்திற் கிடந்துபுரண்டு, உலகநுகர்விற் றலைசிறந்து மயங்கிப், பகையும் போரும் வெற்றியுமுடையராய்ச் செருக்கித், துய்க்க வேண்டுவ வெல்லாம் முற்றத் துய்த்துத் துய்த்து உவர்க்கு நிலையா கிய வாகைத் திணைகாறும், அகனைந்திணை யொழுக்கமா கிய இல்வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிக்குரிய பொருள்நுகர்வுகளை, வெட்சியெனவும் வஞ்சியெனவும் உழிஞை யெனவும் தும்பை யெனவும் வாகை யெனவும் புறத்திணை வாய் பாடுகளாற் கூறியபின், அந்நிலையில் ஆசிரியர்,

> "பாங்கருஞ் சிறப்பிற் பல்லாற் றானும்
> நில்லா வுலகம் புல்லிய நெறித்தே"

என இவ்வுலக நுகர்வுகளின் நிலையாமையை நன்கெடுத் துத் தெருட்டுதலும், பின்பு அந் நிலையாமை யுணர்வாற் பற்று நீங்கி மெய்யுணர்வு கடைப்பிடிக்க லுறுவார்க்கு,

> "அறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனுங் கிழத்தியும்
> சிறந்தது பயிற்றல் இறந்ததன் பயனே"

என முன்னர் ஒழுகிய இவ் வொழுக்கத்தின் பயனாகிய விழுப்பம் இஃதெனத் தேற்றுதலும், அவர் அவ்வழி நின்று வேண்டாமையன்ன விழுச்செல்வ மெய்தி அந் நிலையே பேராவியற்கையாய்த் திகழு நிலைக்கண் தெய் வத் தன்மை முழுச்சுடர் விரிந்து விளங்கலின், அவ் விழு நிலையொன்றிற்கே அதன் பின்னர் உரியதான பாடுஞ் செயலாகிய பாடாண்பகுதியை இறுதியிற் கிளத்தலும், தொல்காப்பியப் பொருளிலக்கணத்தில் அதன் முடி பொருட் பிழிவாய்க் காணப்படுதல்கொண்டு, மேலெடுத் துக் காட்டிய விழுத்தகை உண்மைகளும், அம்முகத் தால் மிகப் பழைய காலத்திலேயே நந் தமிழகம் எய்தி யிருந்த தெய்வத்தன்மையும் விளங்கப் புலனாதல் கண்டு கொள்ளப்படும்.

வாகைத் திணை யென்பது தத்தம் நிலையைப் பாகு பட மிகுதிப்படுத்தும் வெற்றிப்பேறாகலின், அங்ஙனம் வளங்கொழித்த மிகுந்த நுகர்வினை யெய்தினோர்க்கு எளிதின் நிலையாமைவிளங்கலும், துவரப் பற்றறுதலும், மருணீங்கி மாசறு காட்சி விரிதலும், அவா வறுத்தலும் உண்டாம் இயல்பறிந்து, ஆசிரியர் வாகைத் திணையை யடுத்து நிலையாமை முதலிய ஞானப்பகுதி யுணர்த்துங் காஞ்சித் திணையை ஓதியருளியது, பண்டைத் தமிழகத் தின் பொருளின்பச் செழிப்பையும், அதனை நுகர்ந்து தெளிவடைந்து அவா நீங்கும் உணர்வு வளத்தையும், அதனை யெய்தும் இல்லற துறவற நெறிமுறைமைக் கருத்தையும், நன்கு புலப்படுத்தாநிற்கும். இப் பொருளி லக்கணத்தின் மெய்ப்பொருள் நுட்பம் பொதுள ஆசிரி

யர் **இளங்கோவடிகள்** நுண்ணிய நூலமைதிகள் பலவும் அமையத் தேக்கி விழுமியது பயக்கத் தாம் யாத்தருளிய **சிலப்பதிகாரக்** காப்பியத்திற், பொருளற வொழுக்கங் கள் நுவலும் இறுதிப் பகுதியாகிய வஞ்சிக் காண்டத் தில், சேரன் செங்குட்டுவன் என்னும் மன்னர்மன்னன் கண்ணகிநல்லார்க்குப் படிமஞ் சமைக்கும் ஏதுவினை ஒரு தலைக்கீடாகக் கொண்டு வடநாடு போந்து இமயம் வரையிற் றன்னிகரற்ற சிங்கவேறெனச் சீறுகொண் டுலவித், தன் பகையரசராகிய கனக விசயர் முதலிய ஆரிய மன்னர் பலரோடும் பொருது வெற்றிமாலை சூடி வாகைத் திணையனுய்த், தன் நகர்போந்து தேவி வேண் மாளுடன் நிலா முற்றத் தேறிக் கூத்தச் சாக்கையன் ஆடலின் மகிழ்ந்து பின்னர் வேத்தியன் மண்டபம் மேவி இங்ஙனந் தனது நிலையைப் பாகுபட மிகுதிப் படுத்தக்கூடிய வளவும் மிகுத்து இவ்வுலக நுகர்விற் றலைசிறந்து திளைத்துநின்ற எல்லைக்கண், மாடலன் என் னும் மறையோன் வாயிலாக அம் மன்னற்குப் பலப்பல ஏதுக்களாற் காஞ்சித்திணைபற்றி நிலையாமை யறி வுறுத்து,

"நாளைச் செய்குவம் அறமெனின் இன்றே
கேள்வி நல்லுயிர் நீங்கினும் நீங்கும்
இதுவென வரைந்து வாழுநா ளுணர்ந்தோா
முதுநீ ருலகின் முழுவது மில்லை"

யென அறமுரைத்ததன்றியும், அதனையடுத்து இறுதி யாக வாழ்த்துக்காதையிற் பாடாண்பகுதியுங் கிளந்தோ திக் காப்பியத்தைத் தெய்வப் பெற்றி சிறக்க இனிது

நடத்தியிருத்தல் பெரிதும் அறிந்து இன்புறற் பாலதாயிருக்கின்றது.

சிறந்த வளநுகர்ச்சியின் வாகைப் பகுதியே இங்ஙனந் தெளிவடைந்த ஞானவிழுப்பம் பயக்குமாற்றை ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் தமதிலக்கணத்தில் இயற்கையுண்மை தோன்ற எடுத்துக்காட்டிய வாய்மையானது, மிகப் பழைய சங்ககாலந் தொட்டே ஈண்டு நிகழ்ந்து வரும் வேறுவேறு விழுத்தெய்வ முனிவரர்தந் தவ வரலாற்று மெய்ந் நிகழ்ச்சிகளினின்றும் நன்கு துணிந்து கொள்ளலாம். முன்னெல்லாம் ஓவியம்போலும் அழகினையுடைய சிறந்த மாளிகையின்கண், கொல்லிப் பாவை போன்ற வடிவழகு மிக்க மகளிருடன் உறைந்து உயர் வகையான உலக நுகர்ச்சிகளிற் றிளைத்திருந்த ஒரு பெருவள முடையானை அச் செழு நிலையிற் கண்டு அவன் நல்வினைப்பேற்றிற்கு மகிழ்ந்திருந்த **மாற்பித்தியார்** என்னும் ஒரு பெண்புலவர், பின்னொருகால் அவன் உலக நிலையாமை கண்டு இருவகைப் பற்றும் நீங்கிச் சிறந்தது பழகுந் தெளிவுடையனாய், மலையருவிகளிற் குளிர நீராடிச் செந்தீ வேட்டுத் தன் முதுகின்கண் தில்லந் தளிர் போலப் புறகென்று தாழ்ந்து புரிந்து கிடக்குஞ் சடையினைப் புலர்த்திக்கொண்டும் உண்டற்குஅடகுபறித்துக் கொண்டுந் தவச் சிறப்புடன் மேன்மேல் வீறுடையனாய் விளங்கி நிற்றல் கண்டு வியந்து, 'அன்னனோ இன்னன்' என்னும் விம்மிதத்தால்,

"ஓவத் தன்ன இடனுடை வரைப்பிற்
பாவை யன்ன குறுந்தொடி மகளிர்

இழைநிலை நெகிழ்த்த மள்ளற் கண்டிகும் ;
கழைக்கண் நெடுவரை யருவி யாடிக்
கான யானை தந்த விறகிற்
கடுந்தெறற் செந்தீ வேட்டுப்
புறந்தாழ் புரிசடை புலர்த்து வோனே"

எனவும்,

"கறங்குவெள் ளருவி யேற்றலின் நிறம்பெயர்ந்து
தில்லை யன்ன புல்லென் சடையோடு
அள்ளிலைத் தாளி கொய்யு மோனே ;
இல்வழங்கு மடமயில் பிணிக்கும்
சொல்வலை வேட்டுவ னாயினன் முன்னே"

எனவும் விளங்க உரைக்குஞ் செய்யுட்கள் **புறநானூற்றின்**கண் வந்திருத்தல் ஈண்டு நினைவுகூரற்குரியது.

பண்டைக்காலத்தில் ஆசிரியர் தொல்காப்பியர், திருவள்ளுவர், பிசிராந்தையார், கோப்பெருஞ் சோழன், கபிலர், இளங்கோவடிகள் முதலிய மெய்யுணர்வு மிக்க சான்றோர் பலரும், சிறந்த செல்வ நுகர்ச்சிக்கண் நின்று வயங்கி மேன்மேற் றெளிவடைந்து தெய்வத் தன்மையுற்ற மேன்மக்களே யாவர். **காரைக்காலம்மையார், பட்டினத்தார், தாயுமானுர்** முதலிய பின்னைக் காலத் தவப் பெருமக்களும் உயர்ந்த செல்வ நுகர்ச்சியினின்று துறந்து விழுப்ப மெய்தியோரே யென்பது அனைவரும் நன்கறிந்த உண்மையாம். **மணிவாசகப் பெருமான்** பாண்டியன்பால் அமைச்சராயிருந்து விலகிச் சிவத் தொண்டிற் றலைப்பட்டதும், **திருநாவுக்கரசர்** இளமையிற் பெருஞ் செல்வராயிருந்து அச் செல்வப் பொருளை

யெல்லாம் பலர்க்கும் வழங்கி அறஞ்செய்து விட்டுத் துறவுபூண்டதும் ஈண்டுநினைவுகூரற்பாலன. **திருஞானசம்பந்தப்பெருமான்** தமது குழந்தைப்பருவத்தில் மிக்கசெல் வாக்கினில் வளர்ந்து விளங்கின பெருஞ் சிறப்புக்கள் திருத்தொண்டர் புராணத்தில் நன்கெடுத்துக் காட்டப் படுதலின், அத் தெய்வ குரவரும் வளத்திற் றிகழ்ந்து பின் அருட்பேறெய்திய நலன் தானே பெறப்படும். **திருநாவலூரரோ**, நரசிங்க முனையரையரின் செல்வச்சிறுவ ராகவே வளர்ந்து பொன்னும் மெய்ப்பொருளுமுடைய ராய்ப் பெருநுகர்ச்சியிற் றிளைத்தவராவர். ஏனை அறு **பான் மும்மை நாயன்மாருட்** பலரும் பற்பல வளங்களிற் றிகழ்ந்து பின் றிருவருள் பெற்ற விழுமியோரேயென் பது,அவர்தம் வரலாறுகள் நுவலுந் **திருத்தொண்டர்புராண** முதலியவற்றைப் பயில்வாரெவரும் நன்கறிந்த தொன்றேயென்க. அவருள், முடியுடைமன்னரும், குறு நில மன்னரும், மிகுவளங் கொழித்த பெருங்குடி வணிக ரும், செழுங்குடி யுழவரும், அந்தண் செல்வரும், ஆனி னச் செல்வரும் ஐம்பதின்மர்க்கு மேற்பட்டவராவ ரென்பதும், ஏனைக் குயவர் பரதர் மறவர் முதலியோர் சிலரும் அவரவர் குடிக்கண் வளம் மிகத் திகழ்ந்தவரே யாவரென்பதும் அறியுங்கால், அவரவருந் தத்தங் கூற் றைப் பாகுபட மிகுதிப்படுத்தி நின்ற வாகை யெல்லைக் கண், காஞ்சிப் பொருளுணர்ந்து விழுப்பஞ் சான்று பாடாண்டிணைக்குரிய பேராவியற்கையினை யெய்தின மாட்சி தெற்றெனவிளங்கா நிற்கும். **ஆசிரியர் மெய்கண்ட தேவரும், திருமங்கை மன்னர்** முதலிய ஆழ்வார் பெருமக்க

ளும் இன்னர். **மகாவீரர், கௌதமசாக்கியர்** முதலிய சமண் புத்த சமயத் தலைவருஞ் சிறந்த அரச நுகர்ச்சியினின்று துறவடைந்த மேன்மக்களே யாவர். இவ்வாற்றால், **ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்தம் பொருளிலக்கணத்தின்** இயற்கை நெறியும் மாட்சியும் இனிய மதிநலனுடையாரெவர்க்கும் உள்ளுந்தோறும் பெரியதோ ரிறும்பூதும் ஆராமையும் பயப்பனவாய்த் திகழ்தல் ஒருதலையாமென்க.

இங்ஙனம் இப் பொருளிலக்கண அறமுறைமை கடைப்பிடித்துப் பண்டைத் தண்டமிழ்க் காலத்திற் றமிழகமெங்குந் தவஞான வுணர்வுடையோர் திரள்திரளாக அங்கங்கும் விளங்கித் திகழ்ந்திருந்தனர். இவ்வுண்மையும்,

"எறித்தரு கதிர்தாங்கி ஏந்திய குடைநீழல்
உறித்தாழ்ந்த கரகமும் உரைசான்ற முக்கோலும்
நெறிப்படச் சுவலசைஇ வேறோரா நெஞ்சத்துக்
குறிப்பேவல் செயன்மாலைக் கொளைநடை யந்தணிர்"

எனக் **கலித்தொகை**யானது அத்தகைய தவமுனிவரரைப் பன்மைக் கிளவியால் விதந்தோதுதலன்றியும், அதனையடுத்து,

"வெவ்விடைச் செலன்மாலை யொழுக்கத்தீர்"

என அவர் தமிழ்நாட்டின் கானக முதலிய இயற்கைச் சூழல்களில் யாண்டும் நிலவித் திகழ்ந்தமை நுவலலுங் கொண்டு நன்கறியப்படும். இக் கலிச்செய்யுளில் ஓரிடத்திற் 'காணிரோ பெரும' என ஒருமைக்கிளவி தொடுக்கப்பட்டிருத்தலறிந்து, இதன் உரையாசிரியரான

நச்சினார்க்கினியர், "பெரும என்றாள் அவர்கள் ஆசிரியனா கிய பெரியோனை; அந்தணர் அவன் மாணாக்கர்" என, மேற்குறித்த முனிவரர் குழாம் ஆசிரியரும் மாணாக்கரு மாய் ஆண்டு விளங்கிய உண்மையினைத் தமதுரையில் எடுத்துக் காட்டுதலால், தவமுனிவரர் பரம்பரையை இத் தமிழகம் வழிவழி யுடையதாய் விளங்கிவருந் தெய்வ மாட்சியும் இனிது தெளியப்படும். இங்ஙனம் பண்டைத் தமிழகம் எங்குந் தவம் பரந்த தமிழகமாய் விளங்கி யிருந்தது.

இனி, ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் தமது பொருளிலக் கண முறையிற் புலப்படுத்தியிருக்கும் மற்றொரு வகை நுண்பொருளும் பெரிதுங் கருத்தொருங்கி யுணர்ந்து இன்புறற்பாலதா யிருக்கின்றது. நுகர்ச்சி முதிர்ந்த வாகைப் பகுதியும், அதனெல்லைக்கண் நிலையாமைக் குறிப்பால் விழுப்பமுணருங் காஞ்சிப் பகுதியுங் கூறி விளக்கிய பின், அடுத்து இறுதிக்கண் அவ் விழுப்பம் ஏத்தும் பாடாண்பகுதியை நிறீஇப் பெறற்கரியதோர் மெய்ம்மை தேற்றும் நுட்பம் மிக விழுமிதாகும். நினைந்தது நினைந்தாங்குத் தகுதிபெறாதுந் தகுதி கருதா தும் பொருளுஞ் சுவையுமின்றிப் பாட்டியற்றிவிடும் பிற்றைக் காலச் சொற்பயிற்சியாளர்க்கு, இஃதொரு பேரறிவுறுப்பாகும். புலவரென்பார் பண்டைக்காலத் தில் வெறும் மொழிப் பயிற்சியாளராகக் கீழ் நிலையில் இருந்தவரல்லர். சொன்னது சொன்ன வண்ணம் ஆற்ற லொடு நிகழுமாறு குணமென்னுங் குன்றேறி நின்ற நிறைமொழி மாந்தராய், ஞானப் பயிற்சியாளராய்

வயங்கியோராவர். இவ் விழுப்பம் புலவன்மார்க்குரிய செல்வமாதல் பற்றியே,

"வேண்டாமை யன்ன விழுச்செல்வம்"

என ஓதிய தெய்வச் செந்நாக் கொண்டு **திருவள்ளுவ நாயனார்,**

"கேடில் விழுச்செல்வங் கல்வி"

என விழுச்செல்வ வாய்பாட்டாற் கல்வியையும் ஓதியருளுவாராயினர். பேராவியற்கையாகிய வேண்டாமையென்னும் வீடுபேறும், அதனை யளிக்கவல்ல அழியாவியற்கையாகிய கல்வி யென்னுஞ் சமனிலைக் கருவியுமே 'விழுச் செல்வம்' என ஓதுதற்குரியவாதலால், நாயனார் வீடு ஞானம் என்னும் இவ்விரண்டையு மட்டுந் தந் தெய்வத் தமிழ் மாமறையில் அங்ஙனம் ஓதிச் சிறப்பித்தருளினார்.

"சிவனடியே சிந்திக்குந் திருப்பெருகு சிவஞானம்
பவமதனை யறமாற்றும் பாங்கினிலோங் கியஞானம்
உவமையிலாக் கலைஞானம் உணர்வரிய மெய்ஞ்ஞானம்
தவமுதல்வர் சம்பந்தர் தாமுணர்ந்தா ரந்நிலையில்'

என இவை தவப்பயிற்சியின்மேல் அருட்கொடையாகப் பெறற்குரிய விழுப்பேறுதலும், தம்மில் இயைபுற்றமைதலும், விரித்து விளக்கும் பிற்றைக் காலச் **சேக்கிழார்** தெளிதமிழும்,

"நல்லம்யாம் என்னும் நடுவு நிலைமையாற்
கல்வி யழகே யழகு"

எனக் கல்வியைச் சமனிலை யென்னும் ஞானவுணர்வின் மேல் வைத்துரைக்குஞ் சங்க காலத்து **நாலடியார்த்** திரு

மொழியும் இவ்வுண்மையை விளங்கத் தேற்றுதல் நினைவுகூரற்பாலது.

இத் தவஞானக் கல்வியின் விழுப்பமே புலவர்க் குரியதாதல், "பாடாண் பகுதி கைக்கிளைப் புறனே" என்னுந் தொல்காப்பியப் பகுதிக்கு விளக்கம் உரைக் கும் **நச்சினார்க்கினியர்** "ஒரு தலைவன் பரவலும் புகழ்ச்சி யும் வேண்ட, ஒரு புலவன் வீடுபேறு முதலிய பரிசில் **வேண்டலின்**, அவை தம்மின் வேறாகிய ஒருதலைக் காம மாகிய கைக்கிளையோ டொத்தலிற் பாடாண்டிணை கைக் கிளைப் புறனாயிற்று" என விளம்புதல் கொண்டு சற்றும் ஐயுறவின்றித் துணிந்துகொள்ளப்படும். வீடு பெறுதற் குச் சமைந்தானோர் இரவலனை வீடு பெற்றா னொருவன் முருகனிடத்தே ஆற்றுப்படுத்ததாகிய **திருமுருகாற்றுப் படை** யென்னுந் தவஞானச் சங்கநூல் **புலவராற்றுப் படை**யே யாதலின், மற்றிதுகொண்டுங் கேடில் விழுச் செல்வராகிய புலவர் வேண்டும் விழுமிய பெறலரும் பரிசில் வேண்டாமை யென்னும் வீடுபேற்று விழுச் செல்வமேயாதல் தெற்றெனை விளங்காநிற்கும். திரு முருகாற்றுப்படையிற் "புரையுந ரில்லாப் புலமை யோய்" என முருகனை விளித்துப் புலமைக் கிளவியால் ஒரு தொடர் வருதலும், ஆண்டதற்கு மெய்ஞ் ஞானத்தையுடையோய் என உரை கூறப்படுதலும் புலமை யென்பது இன்னது என்னுங் கருத்து நன்கு விளங்குதல் காண்க.

இங்ஙனம் நக்கீரர் என்னும் வீடுபெற்ற புலவர், வீடு பெறுந் தகுதியுடையராகிய ஞானப்புலமையாள ரொரு

வரை அவ் விழுமிய பரிசில் பெறுவித்தற் பொருட்டு முருகனிடத்தே ஆற்றுப்படுத்துதலை அப் பாட்டு உணர்த்துதலின், பாடுவோரும் பாடப்படுவோரும் பாடும் பொருளுமாகிய பாடாண்டிணைப் பகுதிகள் இன்னவாதல் வேண்டுமென்பது நன்கறியக் கிடந்ததொன்றும். ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் கூறும் பாடாண் பகுதியுண்மைகள் இத் தூய பெரும் பொருள்களின் மேலனவேயாதல், அவை நிலையாமைக் குறிப்பு முதலிய ஞானப் பகுதி யுணர்த்துங் காஞ்சித் திணை நுவன்றபின் அதனையடுத்து விளம்பப்படுதலானும், அங்ஙனம் விளம்புமிடத்தும் 'அறுமுறை வாழ்த்து' முதலியவாகத் தெய்வச் சிறப்புக்களின் பெற்றி தேற்றித் தெளித்துக் கூறப்படுதலானுந் தெளிய உணர்ந்துகொள்ளப்படும்.

பாட்டிசைக்கும் நல்லிசைப் புலவர்தம் நோக்கம் யாண்டும் இக் கடவுட்டன்மையை விளங்கச்செய்தலேயாக, அப் பாட்டுக்குரியோர் பெரும்பாலும் முதற்கண் அந் நோக்கம் இல்லாதவராயிருத்தலின், பாடாண்டிணை ஒரு மருங்கு பற்றிய கைக்கிளைப் புறனயிற் றென்று ஆசிரியர் கூறுதல் சாலவும் உண்மை மேவியதேயாம். பாடப்படுவோர் முதற்கண் அந் நோக்கம் இல்லாதவராயிருப்பினும், உண்மைகளை எடுத்துக்காட்டிய வளவில் அவரவற்றை அறிந்து தெளிந்து விழுப்பமெய்துந் தகுதியுடையோராதலின், அவர் போன்றுரும் புலவர் பெருமக்களாற் பாடுதற்குரியராயினர். ஆயினும், பாட்டு அங்ஙனம் அவர் பொருட்டதேனும், ஆண்டுப் பாடப்படும் பொருள் உண்மையிற் கடவுட்டன்மைகளேயாத,

லின், இன்னோரன்ன தவஞானப் பகுதி கிளக்கும் மெய்ந் நூல்கட்கு இறைவனே தலைவனாகற்பாலன். ஆதலி னன்றோ, பத்துப்பாட்டின் முதற் பாட்டாகிய நக்கீரர் நூல் புலவராற்றுப்படையாயிருந்தும் ஏனைக் கூத்தர் பொருநர் பாணாற்றுப்படைகள் போல அஃதப் பெய ரான் வழங்காது, 'முருகாற்றுப் படை' யென 'முருக னிடத்து ஆற்றுப்படுத்த' தென்னுங் கருத்தில் இறைவன் மேலதாய் வழங்கிவருகின்றது! **நச்சினார்க் கினியர்** தொல்காப்பியவுரையிற் பாடாண் பகுதி யிறுதி யில், ஆற்றுப்படை பற்றிக் கருதியவிடத்து இம் முரு காற்றுப்படையை நினைந்து, "இதனைப் 'புலவராற்றுப் படை' யென்று உய்த்துணர்ந்து பெயர் கூறுவார்க்கு 'முருகாற்றுப் படை' யென்னும் பெயரன்றி அப் பெயர் வழங்காமையான் மறுக்க" என வழக்குத் தெளி வித்தல் கொண்டும் இவ்வுண்மை தெருளற்பாலதாகும்.

தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனுக்கு **மாங்குடி மருதனார்** என்னும் புலவர் தலைவர், பாடாண்டினை பற்றி முடிநிலைப் பேறாகிய கட வுட்டன்மை கிளவாது, காஞ்சித் திணை பற்றிப் பல்வேறு நிலையாமைக் குறிப்புக்கள் செவியறிவுறுத்தவிடத்தும், அந்நூல் வேறொரு பெயரால் 'மதுரைக் காஞ்சி' யென வந்ததும், அந் நிலையாமைக் குறிப்புக்களாகிய ஞானக் கூறு மன்றி ஏனைத் திணைகள் பற்றிப் பொதுவகையா னுரைக்கும் பாட்டுக்களும் பெரும் பான்மையும் அக்காலத்திற் பாட்டுடைத் தலைவன் பெயராற் பெயரமையாது 'குறிஞ்சிப் பாட்டு'

'முல்லைப் பாட்டு' முதலியவாக வேறுவேறு பெயராற் பெயரமைந்திருத்தலும் உற்றுநோக்க லுறுவார்க்குச், சங்ககாலப் புலவர்தம் மெய்ப்போக்கும், அடக்கமும், எல்லாம் வல்ல கடவுட்டன்மை யொன்றிற்கே முதன்மை தந்து, அது வானும் மண்ணுமாகிய உலகியற்கையிலும் ஆனின முதலிய சிற்றுயிரியற்கையிலும், வானவர் அந்தணர் அரசர் முதலிய பேருயிரியற்கையிலும் வாழ்க்கையிலுங் கலந்துங் கடந்தும் வியக்கத்தக்க வகையிற் சுடர்விரிந்து மிளிராநிற்கும் அருணிலையுண்மையினையே பலபல வகையாய்க் கிளந்தும் விதந்துந் தமதினிய பொய்யாச் செந்நாவினாற் பாடும் பாடாண் ஒழுக்கமும், தெய்வப் பெற்றியும் நன்கு விளங்கும்.

"செய்யுள்நிகழ் சொற்றெளிவும்
செவ்வியநூல் பலநோக்கும்
மெய்யுணர்வின் பயனிதுவே
யெனத்துணிந்து விளங்கியொளிர்
மையணியுங் கண்டத்தார்
மலரடிக்கே ஆளானார்
பொய்யடிமை யில்லாத
புலவரெனப் புகழ்மிக்கார்"

எனப் பிற்காலத்திற் சேக்கிழார் பெருமான் இப் பொய்யடிமையில்லாப் புலமையின் ஞானப்பெற்றி ஈதெனை விளக்கிக்காட்டும் அருமை, எண்ணுதோறெண்ணுதோறிறும்பூதும் இன்பமும் பயந்து, 'புலவர்தம் விழுப்பம் இன்னது கொல்' என்னும் ஆராமையிற் றலைப்படுவிக்கின்றது. ஞான மெய்ந்நிலை நின்று அதனைச் செய்யுள்

நிகழ் சொற்றெளிவாற் புலப்படுத்தாதாரும், அதனை அதனால் ஒல்லும் வகை புலப்படுத்துவாருமென இரு வகைப்பட்டு விளங்கலுறுந் தெய்வ நிலையினருட், புலவர் பின் வகையினராவர். இதனால், அவர்தம் விழுநிலை நன்கு தேறப்படும். அவர் ஒரு புல்லை நோக்கிச் செய்யு ளிசைப்பினும், ஆண்டுங் கடவுட்டன்மையே சிறந்து விளங்காநிற்கு மென்க.

இத்தகைய பொய்யடிமை யில்லாத புலவர் எண் ணிறந்தோர் நிலவிய காலம் சங்க காலமெனின், அக் காலத்தின் தெய்வத்தன்மைதான் எத்துணைப் பெரு மாட்சிமையுடையது!

3. சங்ககாலத்தின் அருஞ்செயல்கள்

இனித், திருமூலர், திருஞானசம்பந்தர், நம்மாழ் வார், மெய்கண்டார் முதலிய தெய்வ ஆசிரியர்கள் விளங்கிய பிற்காலங்களில் அவ்வவராலும் 'அற்புதம்' என்னும் அருஞ்செயல்கள் பலப்பல நிகழ்ந்து விளங்கி னாற்போலத், தொல்காப்பியர், திருவள்ளுவர், கபிலர், இளங்கோவடிகள் முதலிய தெய்வத் தொல்லாசிரியர்க ளான தவப்புலவரர் நிலவிய சங்க காலங்களிலும் அவ் அற்புதம் என்னும் **விழுப்பங்கள்** எண்ணிறந்தன நிகழ்ந்து பண்டைத் தமிழக முழுமையுந் தெய்வ நறுமணங் கமழா நின்றமை அறிய அறிய, அது மிக்க விம்மிதம் பயப்பதா யிருக்கின்றது.

சிவத்தின் திருவருள் பெற்றவனாய், அதனால் மிக்க ஆற்றலும் அருட்டன்மையும் வாய்ந்து செல்லுமிடங்

தோறும் வெற்றி மிலைந்து வீறு மிக்கவனுய்த், தன் காலத்தில் ஏராளமான சிவபிரான் றிருக்கோயில்களை எளிதின் எடுப்பித்துச் சிவத்தொண்டனுய், அவ்வாற் ருற், சைவசமயத் தெய்வகுரவராய் விழுப்பம் வீறிய நம்பியாரூரர் முதலிய திருமுறையாசிரியர்களால் அறு பான்மும்மை நாயன்மாரு ளொருவராச் சேர்த்து வழி படப் பெற்ற அருட்டிருவினனுய் வயங்கிய **கோச்செங்கணன்** என்னுந் தவவேந்தன் நிலவிய காலம், தெய்வச் சங்க காலமே யாதல் அனைவரானுந் தெளிய அறியப் பட்ட மெய்ம்மையன்றே !

சங்க காலம் எல்லாச் சிறப்புக்களையும் நன்கறிந் திருந்தமைபோலத் தவஞானச் சிறப்பினையும் விளங்க அறிந்து தலைமை பெற்றிருந்தது. **திருமுருகாற்றுப் படை**க்கண் திருவாவினன்குடிச் சிறப்பாக வருகின்ற பகுதியில் முனிவரரியல்பு,

“சீரை தைஇய உடுக்கையர், சீரொடு
வலம்புரி புரையும் வால்நரை முடியினர்,
மாசற விமைக்கும் உருவினர், மானின்
உரிவை தைஇய ஊன்கெடு மார்பின்
என்பெழுந் தியங்கும் யாக்கையர், நன்பகற்
பலவுடன் கழிந்த உண்டியர், இகலொடு
செற்றம் நீக்கிய மனத்தினர், யாவதுங்
கற்ரோ ரறியா வறிவினர், கற்ரோர்க்குத்
தாம்வரம் பாகிய தலைமையர், காமமொடு
கடுஞ்சினங் கடிந்த காட்சியர், இடும்பை
யாவதும் அறியா இயல்பினர், மேவரத்
துனியில் காட்சி முனிவர் முற்புக...

அந்தரக் கொட்பினர் வந்துடன் காண, முருகன் தாவில் கொள்கை மடந்தையொடு ஆவினன்குடி அசைதலு முரியன்" எனத் திருவாய்மலர்ந்தருளப்பட் டிருக்கின் றது. தவத்தின் மாட்சியை அக்காலத்தவர் எத்துணைத் திட்பமாக உணர்ந்து விளங்கினரென்பதற்கு இவ் வொரு பகுதியே தலைசிறந்த எடுத்துக் காட்டாகும். இதனாற்றான் அவர்,

"வையமுந் தவமுந் தூக்கின் தவத்துக்கு
ஐயவி யனைத்தும் ஆற்றாது" (புறம்)

என அதன் ஆற்றலை நன்கு தெரிந்து துணிந்திருந்தனர். சங்ககாலப் பெரியோர், நோற்றலின் ஆற்றலில் தாமே தலைப்பட்டு அருணிலைக்கண் விளங்கினாலன்றி, இங் ஙனந் துணிந்து கூறல் ஒல்லுங்கொல்? இத் தெய்வத் தன்மையினால் அவர் கூற்றங் குதித்தலுங் கைகூடி, ஒன்னார்த் தெறலும், உவந்தாரை யாக்கலும், வேண்டிய வேண்டியாங் கெய்தலும் வாய்ந்தாராய்ப், பற்பல அருஞ் செயல்கள் நிகழற்கும் இடனாய், நின்று விளங்கினர்.

பண்டு **சேரமான் கருவூரேறிய ஒள்வாட் கோப்பெருஞ் சேரலிரும்பொறை** எனச் சேர மன்னன் ஒருவன் இருந் தான். அவன் இயல்பாகவே தவத்திருவுடையனாய், அத் தவச்சுடர் தன்னைச் சூழ்ந்து கதிர்விட் டொளிரத் திகழ்ந்திருந்தனன். சேரமான்பாற் சுடர் வீசிய தெய்வ வொளியினை அவன் காலத்தவர் பலரும் அறிந்து, மகிழ்ந்து, "நல்லாரைக் காண்பதுவும் நன்று" என் றருளிய ஔவையார்தம் அமுதமொழிக் கிலக்காக

அவனைக் காண்டலளவானும் நலன் பல எய்தி வருவா ராயினர். அஞ்ஞான்று நரிவெரூஉத்தலையார் என்னும் புலவரொருவர் ஏது காரணத்தாலோ தம் உடம்பு வேறு பட்டிருந்தார். சேரமான் விழுப்பத்தை யறிந்து பய னெய்தி யிருந்தவருள் ஒருவர், இப் புலவரின் வேறு பாட்டு நிலைக் கிரங்கி, அவரை நோக்கி, 'ஐய, நீவிர் ஒள் வாட் கோப் பெருஞ்சேரலிரும்பொறை என்னுந் தவச் சான்றோனைக் காணப் பெறுகுவிராயின், அக் காட்சி யளவே நும் மேனி வேறுபாடு நீங்கப்பெறுவி' ரென் றுரைத்து அவன்பால் அவரை ஆற்றுப்படுத்துதலும் புல வர், கூறியவாறே சென்று,

> எருமை யன்ன கருங்கல் லிடைதோ
> றானிற் பரக்கும் யானைய முன்பிற்
> கானக நாடனை நீயோ பெரும !

என வியந்து கூறுவோராய் அவ் விழுமியோனைக் கண் டார். காண்டலும், அவர் தமதழகிய பழைய உடம் பினை யெய்தப்பெற்று இன்னல் தீர்ந்து அளவிறந்த விம்மிதமுடையராயினர். பின்னர் அச் சேர மான்றன் றவ மேன்மைக்கு மகிழ்ந்து, அவன் அத்தகையோ னாகலின் அவன் பெற்றிருக்கும் அரசத் திருவினால் அத்தவநலங் கெடாது மேலுமேலும் விழுப்பமுறுமாறும், வாழ்க்கை யிற் பலர்க்கும் பயன்படுமாறும்,

> அருளும் அன்பும் நீக்கி நீங்கா
> நிரயங் கொள்பவரொ டொன்றாது காவல்
> குழவி கொள்பவரின் ஓம்புமதி ;
> அளிதோ தானேஅது பெறலருங் குரைத்தே.

எனப் பேரன்போடு செவியறிவுறுத்தி அவன்பாற் பிரியா விடைகொண் டேகினர். பிற்காலத்திலும் இங்ஙனமே திருஞானசம்பந்தர் திருவருட்டிறத்தால், அறுபான்மும்மை நாயன்மாரு ளொருவரான நெடுமாறன் என்னுங் கூன்பாண்டியன் தன் உடம்பு வேறுபட்டுக் கூனுகி யிருந்தது மாறி நல்லுடம் பெய்தியதும், கொல்லிமழவன் புதல்வி முயலகன் நோய் தீர்ந்ததும் ஈண்டு நினைவுகூரற்பாலன.

தெய்வத்தன்மை வாய்ந்தார்தம் ஆணைவழி நடைபெருதது உலகில் யாதிருக்கின்றது? பெரிய விலங்குகளும் நச்சுப் பூச்சிகளும் உயிரற்ற பொருள்களுங் கூட அவர் கருதிய வழியெல்லாம் தம் இயற்கைத் தன்மையும் மாறியமைந்து இயங்காநிற்கின்றன. திருநாவுக்கரசு நாயனுர் காலத்தில் அவர்மேற் பல்லவ அரசனுல் ஏவப்பட்ட பெரிய மதயானையானது அவர்க்கு வயமாகிப் பணிந்து நின்றதும், நஞ்சு அமுதமானதும், கல் தெப்பமானதுங் கேள்விப்படுகின்றேம். சங்க காலத்திலும் இங்ஙனந் தவத்தான் மாட்சிமைப்பட்ட முனிவரர்க்கு யானை முதலிய விலங்குகளுஞ் சிற்றுயிர்களுங் கல் முதலிய உயிரில் பொருள்களும் வயமாகியும் இயல்புதிரிந்தும் இயங்கியகாட்சிகள் பலவாகும். பத்துப் பாட்டுள் ஒன்ருகிய **பெரும்பாணாற்றுப்படையின்** இறுதியில், தவமுனிவரர் இருக்கையிற், குரங்குகள் அங்கு விழுஞ் செத்தைகளை அப்புறப்படுத்தி இடத்தைத் தூய்மை செய்தலும், மானும் புலியுந் தம் இயல்பு மாறி

ஒருங்கு துயில்கொள்ளலும், யானைகள் அவர் செந்தீ வேட்டற்கு விறகுகள் கொணர்தலும்,

"மந்தி சீக்கும் மாதுஞ்சு முன்றிற்
செந்தீப் பேணிய முனிவர் வெண்கோட்டுக்
களிறுதரு விறகின் வேட்கும்
ஒளிறிலங் கருவிய மலை"

என நுவலப்பட்டிருக்கின்றன. இதனுரையில் நச்சி னார்க்கினியர், "மந்தி சீத்தலும், மாத் துஞ்சலும், களிறு விறகு தருதலும் இருடிகளாணையால் நிகழ்ந்தன வென் றுணர்க" என்றுரைக்கின்றனர். இங்ஙனமே,

"கான யானை தந்த விறகிற்
கடுந்தெறற் செந்தீ வேட்டுப்
புறந்தாழ் புரிசடை புலர்த்து வோனே"

என வரூஉம் புறநானூற்றடிகளும், "கானயானை தந்த விறகென்றது, இவன் தவமிகுதியான் அதுவும் ஏவல் செய்தல்" என வருகின்ற அவற்றின் உரையும் நினைவு கூரற்பாலன.

கடையெழு வள்ளல்களி லொருவனாகிய ஆய் அண் டிரன் என்னும் பொதியின் மலைத் தலைவன் சங்க காலத் தில் விளங்கிய சிறந்த சிவனடியாருள் ஒருவனாவன். இவனருட்டிறத்தில் ஒரு பாம்பு இவனுக்குக் கட்டுண் டிருந்து ஒருகாற் கலிங்கமொன்றைக் கொணர்ந்து கொடுத்ததென்றும், மிக அழகிதான அவ்வுடையைச் சிவத்தின் மாட்டுத் தான் வைத்திருந்த பேரன்பினால் ஆண்டு விளங்கிய சிவபிரான் றிருமேனிக்குப் போர்த்து

மகிழ்ந்தன னென்றும் வரூஉம் ஒரு குறிப்புச் **சிறுபாணாற்றுப் படை**யில்,

" நீல நாகம் நல்கிய கலிங்கம்
ஆலமர் செல்வர்க் கமர்ந்தனன் கொடுத்த
சாவந் தாங்கிய சாந்துபுலர் திணிதோள்
ஆர்வ நன்மொழி ஆய் "

என்றிசைக்கப்படுகின்றது.

முற்காலத்தில் உறையூரின்கண் வைகியிருந்த **பொத்தியார்** என்னுந் தன்னலமற்ற பெரும்புலவர், கோப்பெருஞ் சோழன் என்னுந் தவவேந்தன்பால் நட்புடையராயிருந்து அவன் ஓரேதுப் பற்றி வடக்கிருந்து உயிர்நீத்து நடுகல்லாகியது கண்டு ஆற்றாராய்ப் பெரிதிரங்கி நைந்து, தாமும் ஆண்டு வடக்கிருத்தற்கு அக் கல்லுருவாகிய சோழனை இடங்கேட்டார். உடனே அக் கல், நிலம் புதைந்தவாறே ஒதுங்கிப் பக்கலில் இடம் நல்கப் பொத்தியார் இக் கண்கண்ட அருணிகழ்ச்சிக்கு மிக வியந்து,

"பலர்க்குநிழ லாகி உலகமீக் கூறித்
தலைப்போ கன்மையிற் சிறுவழி மடங்கி
நிலைபெறு நடுகல் ஆகியக் கண்ணும்
இடங்கொடுத் தளிப்ப மன்ற ; உடம்போடு
இன்னுயிர் விரும்புங் கிழமைத்
தொன்னட் புடையார் தம்முழைச் செலினே "

எனச் செந்தமிழ் பாடித் தமதரிய நல்லுயிரினையும் அப்பெருஞ்சோழன்மாட் டுய்த்து அழியா நிலை யெய்தினர். சைவ சமயாசிரியர் காலத்தில், நம்பியாரூரர் இந் நிலை

வுலகினின்றும் மறைந்து திருக்கயிலை சென்றது கேட்டு அவரோடு பெருங்கிழமை பூண்டு விளங்கிய சேரமான் பெருமாணாயனார் தாமும் இம்மண்ணுலகு விடுத்து உடனே கயிலை சேர்ந்தெய்தினாரென்னுந் தெய்வ நிகழ்ச்சியினையும் இது நினைவுகூர்விக்கின்றது.

திருவிளையாடற்புராணத்திற், பார்வதியார் மதுரையில் வேள்வித்தீயில் தடாதகைப் பிராட்டியாராகத் தோன்றியருளிய அருணிகழ்ச்சி நுவலப்படுதலோடொப்பச், சங்க காலத்திலும் **இருங்கோவேள்** என்னுங் குறுநில மன்னன்றன் குலமுதல்வர் தவச்சிறப்பு வாய்ந்த ஒரு முனிவரரது ஓமகுண்டத்தினின்று தோன்றிய அருநிகழ்ச்சி, புலனழுக்கற்ற அந்தணாளரெனப் படுந் தெய்வப் புலவராகிய **கபிலர் பெருமானால்,**

> " நீயே, வடபான் முனிவன் தடவினுள் தோன்றிச்
> செம்புபுனைந் தியற்றிய சேணெடும் புரிசை
> உவரா வீகைத் துவரை யாண்டு
> நாற்பத் தொன்பது வழிமுறை வந்த
> வேளிருள் வேளே "

எனச் சிறப்பித்து ஓதப்பட்டிருக்கின்றது.

மண் புனல் அனல் முதலிய ஐம்பெரும் பொருள்களும் பிறவுந் தெய்வத்தன்மை மிக்கார்பால் தம் இயல்பு வேறும் என்பதற்கு, நந் தமிழ் நாட்டில் முன்னும் பின்னும் எத்தனையோ வகையான அருநிகழ்ச்சிகள் நிகழ்ந்திருக்கின்றன. அப்பர் பெருமானை ஒருகாற் பல்லவ மன்னன் அவர் மெய்ந்நிலை யறியாது நீற்றறையி விடு

வித்துத் தீக்கொளுவ, அவர்க்கு அப் பேரழல் ஓரினிய தண்ணறும் பொய்கையாய்க் குளிர்ந்து தோன்ற அவர் அதன்கண் ஊறின்றி விளங்கினரென்பது, திருத்தொண் டர் புராணத்தானும் அப்பர் வாய்மொழியானுமே அறியப்படுகின்றது. இங்ஙனமே, கடைச்சங்க காலத் தின் இறுதியில், ஆதிரை யென்னுங் கற்பினல்லாள், கடன்மேற் சென்ற தன் கணவன் கலங்கவிழ்ந்து மாண் டனனென்று அவனுடன் கலங்கவிழ்ந்து உயிர்தப்பித் திரும்பிய சிலர் சொல்லக் கேட்டு, யாதும் நிலைக்களன் காணாது அலறித்துடித்து உடனே தீ மூட்டுவித்துஅதன் கண் இறங்கலும், அவள் கணவன் உண்மையில் உயிர் மாளாது ஒரு தீவின்கண் ஒதுக்குண்டிருந்தமையின், கொழுந்தோடிச் சுடர் வீசி யெரிந்த அத் தீ அவட்கு ஒரு குளிர்ம்பொழிலாய்த் தண்ணென்றிருந்து யாதும் ஊறு செய்யாதொழிய அவள் அதன்கண், செவ்வென்றிதழ் விரிந்த செந்தாமரைத் தவிசில் அகமலர்ந்து வீற்றிருக் குந் திருமகள்போல இனிது விளங்கினளென்பது,

“ முடலை விளக்கின் முளியெரி பொத்தி
மிக்கவென் கணவன் வினைப்பய னுய்ப்பப்
புக்குழிப் புகுவே னென்றவள் புகுதலும்,
படுத்துடன் வைத்த பாயற் பள்ளியும்
உடுத்த கூறையும் ஒள்ளெரி யுறாஅது
ஆடிய சாந்தமும் அசைந்த கூந்தலிற்
சூடிய மாலையுந் தொன்னிறம் வழாஅது
விரைமலர்த் தாமரை யொருதனி யிருந்த
திருவின் செய்யோள் போன்றினி திருப்ப ”

எனக் கடைச்சங்க காலத்துப் பெரும்புலவரான சீத்தலைச் சாத்தனுர் தமது **மணிமேகலை நூலில்** விளங்க உரைத்தலாற் றுணியப்படுகின்றது.

பிற்காலத்திற் பட்டினத்தடிகள் வரலாற்றில், அவர், தமக்குத் தம் தமக்கை தந்த நஞ்சு கலந்த அப்பத்தை அதன் நிலையறிந்து அவள் வீட்டின்மே லெறிய, அது தீயுருவாகி அவ் வீட்டை அழல் பற்றச் செய்ததென்னும் நிகழ்ச்சி உரைக்கப்படுதல் பலர்க்குந் தெரிந்ததொன்று ; இங்ஙனமே, பண்டு, கடைச்சங்க காலத்தினிறுதியிற் கண்ணகி தன் இடக்கொங்கையைக் கையாற் றிருகி மதுரைமா நகர்மேல் விட்டெறிய, அஃது ஊழித் தீயெனப் பெருகிப் பற்றி அந் நகரை அழித்தொழித்த அருஞ்செயலை மறப்பாரும் மறுப்பாரும் யார் ?

இத் தெய்வ அருநிகழ்ச்சிகளை யொப்பவே, அக் காலத்துக் கற்புடை மங்கையர் தந் தெய்வத்திறனாற் செய்த அருஞ்செயல்கள் எண்ணிறந்தனவும் பேராற்றல் வாய்ந்தனவுமாகும். ஒருத்தி வன்னி மரமும் மடைப் பளியும் இயங்கச் செய்கின்றனள் ; ஒருத்தி, நீரலைகளை ஒரெல்லையில் இருத்துகின்றனள் ; ஒருத்தி தன் கணவனைக் கடல் நீர் அளிக்கப் பெறுகின்றனள் ; ஒருத்தி தன் காதலன் பிரிந்தவிடத்துக் கல்லுருவாகிப் பின் அவன் திரும்பி வந்துழி முன்னுருவம் பெறுகின்றனள். ஒருத்தி இறந்த குழந்தையை உயிர்ப்பிக்கின்றனள். ஒருத்தி தன் கணவன் பிரிவில், வேறொருவன் தன்னை உற்றுநோக்குதல் கண்டு, தன் அழகிய திருமுகத்தைக் குரங்கு முகமாகுக வென உருமாற்றிக் கொண்

டிருந்து கணவன் திரும்பியபின் தன்முகம் எய்துகின்றனள். சிலப்பதிகாரத்திற், பொய்யாச் செந்நாவும் விழுத்தவமும் படைத்த ஆசிரியர் இளங்கோவடிகளே இவ் வருஞ்செயல்களையெல்லாம் நன்கெடுத்துக் காட்டுகின்றனர்.

கடைச்சங்க காலத்திற், பெருங் கொடையாளனும் வயங்கிய வேள் பாரியின் புதல்வியரு ளொருத்தி, மழையில்லாத வறட்காலத்தில் இரந்து வந்த பாணனொருவற்கு உடனே உணவளித்தற்கில்லாது தயங்கிப், பின்பு, உலையிற் பொன்பெய்து சோறாக்கிப் படைத்தன ளென்ப. இவ் வருஞ்செயல்,

> "மாரியொன் றின்றி வறந்திருந்த காலத்துப்
> பாரி மடமகள் பாண்மகற்கு—நீருலையுட்
> பொன்றந்து கொண்டு புகாவாக நல்கினாள்
> ஒன்றுறா முன்றிலோ இல்"

எனப் பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களுள் ஒன்றான பழமொழி நானூற்றின்கண் நுவலப்படுகின்றது.

சங்க காலத்திற் பிசிராந்தையார் என்னுந் தவவாழ்வினர்தந் தெய்வ நிகழ்ச்சிகளும் பெரிதும் நினைவுகூர்ந்து இன்புறற்பாலன. நோற்றலின் ஆற்றல் தலைப்பட்டவர்க்குக் கூற்றங் குதித்தலுங் கைகூடும் என்னுந் திருவள்ளுவர்தம் பொய்யாமொழிக் கிணங்க, யாவதும் நரை திரை யின்றி நீடிய காலம் அவர் உயிர்வாழ்ந்ததவத் திறனும், பாண்டி நாட்டின் கண்ணதான பிசிர் என்னுந் தம் மூர்க்குச் சோழநாட்டு உறையூர் நெடுந் தொலைவு இடையிட்டதாயினும் அவ் வுறையூரின்கண்

உறைந்த தம் உயிர் நண்பனான கோப்பெருஞ் சோழற்கு ஆண்டுற்றதோ ரிடையூற்றினைத் தாம் உடன் தெரிந்துகொண்ட ஞானக் காட்சியும், சோழன் தனை தல்லற்காலையில் அவரைத் தன்னருகிற் காண எதிர் நோக்கியவாறே உடுக்கை யிழந்தவன் கைபோல அவர் அந் நெடுந் தொலைவு கடந்து வந்து அம் மன்னன் செயலிற் கலந்துகொண்ட துறவுப் பேறுமாகிய தெய்வச் செயல்கள் நினைதொறும் பெருவியப்பும் விம்மிதமுந் தருவனவாம். அஞ்ஞான்று இவ் வருணிகழ்ச்சிகளைக் காணும் பெருந்தவமுடையராயிருந்த சான்றோரும் இங்ஙனமே வியப்பும் விம்மிதமுங் கொண்டு,

"நினைக்குங் காலை மருட்கை யுடைத்தே
எனைப்பெருஞ் சிறப்பினோ டீங்கிது துணிதல்
அதனினு மருட்கை யுடைத்தே பிறனாட்டுத்
தோற்றஞ் சான்ற சான்றோன் போற்றி
இசைமர பாக நட்புக்கந் தாக
இனையதோர் காலை ஈங்கு வருதல்;
வருவ னென்ற கோனது பெருமையும்
அதுபழு தின்றி வந்தவ னறிவும்
வியத்தொறும் வியத்தொறும் வியப்பிறந் தன்றே"

எனவும்,

"பொன்னுந் துகிரும் முத்தும் மன்னிய
மாமலை பயந்த காமரு மணியும்
இடைபடச் சேய வாயினுந் தொடைபுணர்ந்து
அருவிலை நன்கலம் அமைக்குங் காலை
ஒருவழித் தோன்றியாங் கென்றுஞ் சான்றோர்
சான்றோர் பால ராப"

எனவுந் தம்மைமறந் துரைப்பாராயினர். இவ் விழுமிய தவஞானச் செய்யுட்கள் **புறநானூற்றின்**கட் காணப்படு கின்றன. இங்ஙனமே **பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி, இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளி** முதலியோர்தம் புண்ணியத் திருவும் பிறவும் நினைவுகூர்ந்து மகிழற்குரிய அருமைப்பாடுடையனவாகும்.

இனித், திருஞானசம்பந்தர் அப்பர் முதலிய பிற்காலத் தெய்வ ஆசிரியன்மார் தேவாரச் செந்தமிழ் பாடி இறந்தவரை உயிர்ப்பித்தலும், தீயோரை இறப்பித்தலுஞ் செய்த அருஞ் செயல்களோடொப்பச், சங்ககாலத்திலும் செந்தமிழ்ச் செய்யுளிசைத்துச் செய்த அருநிகழ்ச்சிகளும் பலவாம். கற்குந்தோறும் பொருணுட்பங்களும் ஓசை யினிமையும் மொழிச்செவ்வியும் எதிர்ந்தினிக்குந் தெய்வச் செந்தமிழைத் தீதென்றிகழ்ந்த '**குயக்கொண்டா**' னென்னுங் கயவனொருவனைக் கடைச் சங்க காலத்துப் புலவர்தலைவரான **நக்கீரனார்** ஒரு மந்திரச் செய்யுள கூறுமுகத்தால் இறப்பித்துப், பின் அதனையே வேறு வடிவின் மாற்றிக்கூறி உயிர்ப்பித்த அருநிகழ்ச்சியும், **இருங்கோவேள்** என்னுங் குறுநில மன்னன்றன் முன்னோருள் ஒருவன் **கழாத்தலையார்** என்னுந் தெய்வப் புலவரரைப் பொருள்செய்யா தொழுகி அவரால் இகழ்ந்துரைக்கப்பட்டுத் தனது 'அரையம்' என்னும் ஊர் அழிந்து பாழ்பட்டுப்போன அருஞ்செயலும் அத்தகைய சொல்லாணை விழுப்பங்கட்கு உறுபெருஞ் சான்றுகளாகும். 'சிற்றரையம்' 'பேரரையம்' என இருகூறுபட்டுக் கிடந்த மிக வளவிய 'அரைய' மென்னும் அந்

நகர் கழாத்தலையார் சொல்லம்பினுல் அழிந்துபட்ட உண்மை கபிலர் பெருமானுல்,

“ இருபாற் பெயரிய உருகெழு மூதூர்க்
கோடிபல அடுக்கிய பொருள்நுமக் குதவிய
நீடுநிலை அரையத்துக் கேடுங் கேளினி...
புகழ்ந்த செய்யுட் கழாஅத் தலையை
இகழ்ந்ததன் பயனே ”

எனப் புறநானூற்றில் எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றது.

ஔவைப் பிராட்டியார் ஒருகாற் சேரமன்ன னொருவன்பாற் சென்று அவனுல் நன்கு மதிக்கப்பெற்று மகிழ்ந்து, “சேரா உன்னுடு பொன்னுடு” என வாழ்த்துரைத்து அவன் நாட்டை வளமுற எடுத்தருளிய நறு நிகழ்ச்சியுங் கருத்திற் பதிக்கற்பாலதாகும்.

சங்ககாலம் இங்ஙனம் பற்பல அருஞ்செயல்களாகிய மெய்யுணர்வாற்றலால் விழுப்பம் மேவி விளங்கினமையால், எக்காலும் இப் புண்ணியத் தமிழகம் தெய்வத் தன்மை வாய்ந்து விளங்கி வருகின்ற தென்பது.

குறிப்புரை

[எண் - பக்கவெண்]

க. உணவு

1. முதற்று - முதலாக வுடையது. உணவின் பிண்டம் - உணவினால் திரண்டவடிவு; என்றது, உடம்பு.

2. மழலை - இளஞ் சொல். பொருமுகின்றனர்-விம்மி யழுகின்றனர். நறுவிய - நல்ல. குமரி வாழை - ஈனாத இளம் வாழை.

3. உண்ணா-உள்நா. துழந் தும்-துழாவியும். விதிர்த் தும் - சிந்தியும்.

குரல்-கதிர். யாணர் - புதிய வருவாய். உண் மார்-உண்ணுதற்கு. புன் கம் - சோறு.

4. கூதளம் - ஒருவகைச் செடி. குளவி - மலைமல் லிகை. கோள் - குலை. ஊராக்குதிரையென்றது, குதிரை என்னும் மலை. முளி - முற்றிய. குய் - தாளிப்பு. கமழ-பரக்க. அமர் - விரும்பிய. இன் - இனிய.

படிவ நோன்பியர்-'விர தியர்'.

6. மிடிப்பட்ட - வறுமைப் பட்ட.

7. சிகை-கவளம். இரவு- இரத்தல்.

8. கூல வாணிகர் - தானி யம் பருப்பு முதலியன விற்போர். வயிறு காய் - வயிறு உலறும்.

10. வடக்கிருத்தல் - வாடி உயிர் நீங்குதல். உயிர் பதிப்பெயர்த்தல்-உயிரை அதனிடத்திலிருந்து நீக்கு தல்; அதனிடமென்றது, உடம்பு. இமயத்துக் கோடு - இமயமலையின் உச்சி. இசை - புகழ். நட்டு-நிலைபெறச் செய்து. தவத்தலை - மிகவுஞ் சிறந் தது. ஊறு - இடுக்கண்.

11. மா-விலங்கு. செய்தி- தொழில். கரு - கருப் பொருள்கள்.

13. வசித்தொழில்-மழைத் தொழில். தலைப்பெய்த - பெய்த ; களி மிதவை - குழைந்த குழையல். அமலை - திரளை. நிரை - வரிசையான. ஞெமிரி - பரப்பி. விளக்குறுத்து - விளக்கி ; தொடரி - தூக்கி.

14. அழற்கோடு-Equator.

15. பொருட் கரு - முதற் பொருள்கள். வடாது - வடக்கின் கண்ணது. குமரி-குமரியாறு. தொடு-தோண்டப்பட்ட. குணக்கு - கிழக்கு. தொன்று முதிர்-பழையதாய் முதிர்ந்த. குடக்கு - மேற்கு.

16. பைங்கூழ்கள் - பயிர்கள். செந்நீர்-இரத்தம். முதலுணு-Protein.

17. உணவின் - நெல்லின். குமரி மூத்த கூடு - அழியாத் தன்மை வாய்ந்த முதிர்ந்த நெற்கூடுகள்.

18. மாந்தி-பருகி. விடாய்த்தும்-நீர் வேட்கை யெடுத்தும்.

23. நால்வகை யமிழ்தம் - உண்டல், பருகல், தின்னல், நக்கல் உணவுகள்.

24. ஊட்ட வகை - முதலுணு கொழுப்புணு முதலியன. உய்வுறை வகை-ஆற்றல் உய்வுறை,வீற்று உய்வுறை முதலியன. சுவை வகை, அவற்றை நாவுக்கினியவாய்த் துவர்ப்பு கார்ப்பு முதலிய சுவைகள் முதிரத் தெரிந்து கலக்க உண்ணுமுறை.

விழுநீர்-கடல். நிவந்து - உயர்ந்து. சிறியிலை-சிறிய இலை. வெதிர் - மூங்கில். மா - மாமரம்.

25. கயம்-நீர்ப் பாங்கான பள்ளங்கள். வறத்தின் - நீர் வறட்சியால். கரும்பின் - கரும்பைப் போல. ஒலிக்குந்து - ஒலிக்கும் ; தழைக்கும். கொண்டல் கொண்ட நீர்-மழையாற் கொண்ட நீர். கண்ணன்ன - மகளிர் கண்களைப் போல. பூக்குந்து - பூக்கும். கருங் கால் - கரிய தாளையுடைய. மலரின் - மலர்ந்தால். வீ - அம் மலரை. மணி - நீல மணி. வரைப் படப்பை - மலைப் பக்கத்தையுடைய. நாஞ்சில் - நாஞ்சில் மலை. மண்ணுப்பு - சுண்ண

வகைகள். குமரிக் கோடு- குமரி மலை. தொடலைகள்- மாலைகள்.

26. ஓங்கல் - மலை. வான் சோறு - உயர்வகையான சோறு. அதர் - வழி. கலித்து - ஆரவாரித்து.

27. நெடுநீர - மிக்க நீரை யுடைய. நெய் வழங்கி யும்-நெய்யைக் கையாண் டும்.

28. அட்டு - காய்ச்சி. பயில்வு - பழக்கம்.

29. புல்லிலை வஞ்சி-சிறிய இலைகளையுடைய வஞ்சி மரம். மரத்தின் பெயர் ஆகுபெயரால் நகர்க்கான மையின், புல்லிலை யென் னும் அடைமொழியை மரத்துக்கு மட்டுங் கொள்க. இஃது அடை யடுத்த ஆகுபெயர். அடை யடுத்த ஆகுபெயர்க்கும் அன்மொழித் தொகைக் கும் உள்ள வேறுபாடு இத்தொடரின்கண் நன்கு விளங்கி நிற்றல் கருத்திற் பதிக்கற்பாலது. கல் என் - கல் என்று ஆரவா ரிக்கும். ஆங்கண் - அப் பக்கத்து.

செறுத்த - பல பொருள் களையும் அடக்கிய.

30. வெப்புள - வெம்மை. விளைந்த-முதிர்ந்த. சுவல்- மேட்டு நிலம். கலித்த - மிகுந்த. பெரும்பாட்டு - பெரிய செவ்வியை யுடைய. பூழி - புழுதி. மயங்க - கலக்க. பல்லி - தாளி யென்னும் ஒரு கருவி. கழாலின்-களைத லால். தோடு ஒலிபு நந்தி- இலை தழைத்துப் பெருகி. கடுப்ப - ஒப்ப. பீள்- சூல். வாலிதின் - சீரியதாக. கவ்வை-எள்ளின் இளங் காய். விளர்க் காய்-வெள் ளைக் காய். கோள் பத மாக-அறுக்குஞ் செவ்வி யாக.

பழுனிய - முற்றிய. பகர் ந்து - பகர்ந்து கொடுக்க. விசைப்ப - துள்ள. பெருந் தோள் - மனைவி. தாலம் - உண்கலம். பூசல் மேவர - கழுவுதலைப் பொருந்த. யாணர்த்து - புதுவாயினை யுடையது.

31. செவி யறிவுறீஇ - செவியறிவுறுத்து. செய்க் கடன் - நிலவரிக் கடன் இறையிலியாக - வரியில் லாத மானியமாக. நந்தா - அவியாத. இசைத்த - இனிமையாகச்சொல்லிய.

32. முறை - அறம். உறை - மழை. கொற்றம்-வெற்றி. காவலர் - அரசர். புரை மொழி - பிழைமொழி. புறந்தருகுவை யாயின் - பாதுகாப்பையானால்.
வாரி - வருவாய். கண் அகல் - இடம் அகன்ற. நற்கு - நன்கு.
33. நொதுமலாளர் - அயலார்; ஈண்டுக் கோளுரை கூறுந் தீயோர். பொது மொழி - சிறப்பில்லாத மொழி; என்றது, புன் மொழி. பகடு - ஏரென்னும் பொருட்டு. பாரம்-பரிக்கப்படுதற்குரிய குறை. அடிபுறந்தருதல்-அடிபோற்றுதல்.
உயிர்ப்புடன்- உயிர்ப்புத் தன்மையுடன்.
34. மணிக்கலம்-கண்ணாடி ஏனம்.
35. ஒப்புரவுப் பொருளாய்-மரியாதைப் பொருளாய். மறவுணர்வு-அறவுணர்வல்லாதது.
36. புறப்புண் - முதுகுப் புண். வடக்கிருந்து - பட்டினியால் வாடியிருந்து. கையறு நிலைச் செய்யுள் - இறந்தாரை நினைந்து செயலறவு உடையராய் வருந்திப் பாடுகின்ற செய்யுள்.
இரு கண் குழிசி - பெரிய உள்ளிடத்தை யுடைய பானை. இழுது - வெண்ணெய்கடைதலை. மறப்ப-ஒழிய என்னும் பொருட்டு. ஓதை-உழு தொழிலால் உண்டாகும் ஓசை. 'தேறலைச் சுற்றம் மறப்ப, ஓதையை உழவர் மறப்ப' என்க.
37. முரி வாய் முற்றம் - வரையாமற் சோறு வழங்குதலால் முரிந்துபோன வாயிலையுடைய முற்றம். குய் குரல் - தாளிப்பு ஓசை. துவை - துவையல். பன்மலர்ப் பூத்ததும்பின-பல மலராகிய பூக்கள் நிறைந்தன.
புறவு - குறுங்காடுகள். ஆயத்தான் - ஆத்திரளோடு கூடி. குறும்பு - சிற்றரண்கள்.
38. கால் - காற்று. கலன் - மரக்கலம். நிலைக்குந்து - நிலைக்கும்.
கொள்ளை - விலை. உமண்-உப்பு விற்கும் இனம். ஒலிக்குந்து - ஒலிக்கும்; தழைக்கும்.

38. வியர்ப்பு - வியர்வை. முயற்று - முயற்சி யுடைமை. கூழ் - சோறு. அடு தீ - சமைக்கும் நெருப்பு. சுடு தீ - பகையரசர் ஊரைச் சுடுந் தீ. இரு மருந்து - சோறும் நீரும்.
39. இந்திரர் - தேவர். தமியர் - தமியராய்.
40. மன் - கழிவுப் பொருளில் வந்தது. வீழ்ந்தன்று - வீழ்ந்தது. நிறம் - மார்பு.
41. தூரீஇ - துருவி. அவிழ் - சோறு. திட்டை - திட்டு; மேடு.
42. படைப்பு - பேறு. தன்னோடு சூளுறுதலாவது, தாம் உண்டாலன்றி யாம் உண்ணேமென உறுதி கூறிக்கொள்ளல். உண்மென - உண்ணுமென.

தவ - மிக. என்னுள் - என்று கருதாளாய். மகடூஉ - பெண்.
43. அட்டிற் சாலை - சமையற் கூடம். வாக்கிய - ஒழுக்கிய. ஓவத்து - ஓவியங்களை யுடைய.
44. புகா - உணவு.
46. புணரியோர் - கூடினோர். படைத்திசினோரே - படைத்தோரே.
உய்க்கும் - செலுத்தும்.
47. தொடி - பூண். கருணைகள் - பொறியல், வறை, கூட்டு முதலிய கறிகள்.
48. வெள்ளயிர் - வெண் மணல்.

அணில் வரிக் கொடுங் காய் - அணிலின் வரிபோலும் வரியையுடைய காய்; என்றது, வெள்ளரிக்காய். காழ் - விதை. விளர் - வெண்ணிறமான. உருக்கு - நெய். வேரி - தேன்.
49. வீழ் - விழுது. விழுதில்லாத தாழை யென்றது, தென்னை. அதன் இளைதான இனித்த நீர் 'குழவித் தீநீர்' எனப்பட்டது. சேதா - செந்நிறப் பசு.
49. பைஞ்சேறு - சாணம். படிவ நல் நகர் - வழிபடுந் தெய்வத் திருவுருவங்களை யுடைய நல்ல இல்லம். சேப்பின் - தங்கினல்.
50. சுடர்க்கடை - ஞாயிறு பட்ட மாலைப் பொழுதில். வத்தம் - சோறு. உருப்பு - வெம்மை. போழ் - வகிர். கறி - மிளகு. கஞ்சகமுறி - கருவேம்பின் இலை; கொக்கு என்றது, மா

மரம். வடி - வடு. விதிர்த்த - பலவாகப் போட்ட. காடி - ஊறுகறி.

52. விடரகத்து - மலைப் பிளவிடத்து; அருமிசை - அரிய உச்சி. குறியாது - பெறுதற்கரிய தென்று கருதாது. ஆதல்-அதனைப் பெறுகின்ற பேற்றினை.

54. துவர - மிக.

55. பெயர்த்துரை - மீண்டும் எடுத்துரைக்கும் உரை. யாப்புறுத்தல் - வலியுறுத்தல்.

56. பகல் - பகற்போது. உடன் - சேர. இவ்வடி, மாதக்கணக்கான பட்டினியை உணர்த்திற்று.

உ. உடை

57. சாரணர்-தொண்டர்.

59. வளாகம் - உலகம். கடுமா-விரைந்த செலவினையுடைய விலங்குகள். பார்க்கும் - வேட்டையாடக் கருதிச் செல்லும்.

60. அவ்வை - தாய். வை - கூரிய.

67. கலை-அழகு. ஆக்கமொடு - ஆக்கச் சொல்லோடு.

68. சேறலே - செல்லுதலே.

69. மணி நீர் - நீல மணியின் நிறத்தை யொத்த ஆழ்ந்த நீர்; அகழி. அணி நிழல் - குளிர்ந்த நிழல்.

72. வட்டு - சிறிய இடுப்புடை. படாம்-மூடுதுணி. பரிவட்டம் - அடையாள உடை.

74. சீரை - மரவுரி; தைஇய-உடையாகச் செய்த. உரிவை-தோல். தைஇய-கட்டிய. ஊன்-தசை.

75. உடுக்கை - உடை. வாலாமை - தூயதன்மை. அரை - தாள். அலங்கு-அசைகின்ற. பூளை-பஞ்சு. புடை-ஈண்டு அக்காயின் முதுகு.

பருத்தி வீடு-பருத்தியின் சுகிர்ந்த பஞ்சு. மூடை - மூட்டை.

'சோறமைவுற்ற நீர்' என்றது, ஆடைக்கு இடுங் கஞ்சி.

காம்பு-மூங்கில். சொலித்தன்ன-அதன் உள்தோலை உரித்தாற் போன்ற.

76. சுகிர்தல்-ஆய்ந்தெடுத்தல். நீர்மை - இயல்பு. பொலம் புரியாடை - பொன்னிறத்தான் மிக்க ஆடையை யுடையாய்; இங்ஙனம் அண்மை விளி

யென்பர் இதனுரையாசிரியர். வலம்புரி வண்ண - சங்கின் நிறத்தையுடைய பலராமனாய் வந்த திருமாலே.

77. மணி-நீலமணி; பாடு-தோன்றுதல். இருஞ்சூல்-கரிய சூல் கொண்ட மேகம். புரையும்-ஒக்கும். மா மெய் - கரிய மேனி. மணியும் முந்நீரும் முகிலும்என மூன்றும் ஒக்கும் மேனி என்றபடி. அக்கரிய மேனியொடு நிறத்தால் மாறுபட்ட பொன்னிற உடையினை யுடையை என்பது அடுத்த வரியின் பொருள்.

ஒலியல்-மாலை; கடப்ப மாலை. உருவத் தீ-எரிந்து தோன்றுதலையுடைய தீ.

78. கல்-காவிக்கல். படிவப் பார்ப்பான் - விரதங்களை யுடைய அந்தணன்.

செயலை-அசோகு. துயல் வரும் - அசையும். தகர் - ஆடு.

மருங்கில் - இடுப்பில். நிலன் நேர்பு - நிலத்திற் பொருந்தும்படி.

79. சரிந்து - சரிய. இன் குரல் தொகுதியோடு - இனிய மிடற்றையுடைய பாடு மகளிரோடு. குறும் பொறி - அரைக் கட்டு. இயல - அசைய. தலைத் தந்து - முதற்கை கொடுத்து. தன் - தனக்கு; முருகனுக்கு. நின்ற - நிலை நின்ற.

80. ஐந்தாட்டை - ஐந்தாண்டுடைய. கன்மாப் பலகை - தகுதி தெரிக்குந் தெய்வப் பெருமை வாய்ந்த பலகை; (கன் - நிறுக்குந் தட்டு)என்றது, சங்கப் பலகை. இரீஇ - இருத்தி. வார்ந்து - ஒழுகி. ஆர்ப்பெடுத்து - ஆரவாரஞ் செய்து.

81. தெறுதல் - அழித்தல்.

82. அரத்தம் - செம்பட்டு. அணி பழுப்பப் பூசி-அணிகலன்கள் நிறமாறும்படி செஞ்சாந்து பூசி. சிரத்தையால் - கருத்தோடு. நொய்ய - மிக மெல்லிய.

83. துகில் முடித்து-மயிர்க் கட்டு கட்டி; என்றது, தலைப்பாகை கட்டி. போர்த்த - சட்டையிட்ட. தூங்கல் - தூக்க மயக்கம். பெருமூதாளர் - மெய்காப்பாளர். ஏமம் - காவல்.

84. சஞ்சயன் - பெயர். தலைக்கீடு - தலைப்பாகை.

கஞ்சுக முதல்வர் 'சட்டை யிட்ட பிரதானர்' என்பர் சிலப். அரும்பதவுரை காரர். சேய் உயர்-மிக வுயர்ந்த. வாயிலோர் - வாயிலின் கண் வந்துள்ளோர்.

மத்திகை -புரவியை யடிக்கின்ற சம்மட்டி. வளை இய-வளைந்துகிடக்கின்ற. மறிந்து - உடையின் வடிம்பு தாழ்ந்து. மெய்ப்பை-சட்டை. வெருவரும்-அச்சந் தரும். வன்கண்-தறுகண்மை.

படம்-சட்டை. உழையராக-அருகிற் சூழ்ந்து திரிய.

இரவு பகற் செய்யும் - இரவைப் பகலாகச் செய்யும். விரவு-நிறம் விரவின.

3-கல்வி

86. ஒட்பத்தை - விளக்கத்தை.

87. உற்றுழி -ஆசிரியர்க்கு ஒருறுபாடுற்றகாலத்தில். உறு பொருள் - மிக்க பொருள். பிற்றைநிலை-பின்னின்று வழிபடும் நிலை. முனியாது-வெறுக்காமல்.

மலர்தலை-பெரிய இடத்தையுடைய. செறுத்த - பல பொருள்களையும் அடக்கிய. வெறுத்த கேள்வி - மிக்க கேள்வி. நன்றுமன்-மன் கழிவின்கண் வந்தது.

88. ஒட்பம்-அறிவுடைமை. கழிய-மிக. நாடாமால் ஊராமால், ஆல் அசை. என்-ஏன் ?

89. பட்டாங்கு - இருந்தவாறே.

வழக்கு-உலகவழக்கு-முதலின்-அடிப்படையினால். சிவணிய - பொருந்திய. நிலத்தொடு-நிலத்துவழக்கோடு. புலம் - அறிதற்குரிய இலக்கணங்கள். போக்கு-குற்றம்.

91. தலைக்கூடி - கூடி. உள்ள - நினைய. பிரிதலைத்து - பிரிதலாகிய அத்தன்மைத்து.

94. வால்-ஒளிபொருந்திய. பொதி - கட்டு. காலை - காலம். மயங்கியோர் - அறிவுமயங்கியவர்.

நுங்கியதுபோல -விழுங்கியதுபோல. படுசுடர் - மறைகின்ற ஞாயிறு. கல்-மேற்குமலை. இவர-பரவ. ஏர்தர - எழ. பாயல் - துயில். நந்த - விளங்க. வெதிர்-மூங்கில். பார்ப்பு-குஞ்சு. உள்ள - நினைக்க. மன்று - தொழு. மா - விலங்குகள். வதி - வதியு

மிடம். அயர்ந்து - மாலைக் கடன் செய்து.

98. வளிநுழையும் வாய் - சாளரம்.

அகவ - ஒலிக்க. வியல் ஆவணத்து - அகன்ற கடைத் தெருவினையும்.

மலைத்தலைய-மலையினிடத்தே தொடக்கத்தையுடைய. கடற் காவிரி - கடலிடத்தே செல்கின்ற காவிரி. கார்-பசிய. செறுவின்-வயல்களில் நின்ற. புலத்தாங்கண் - நிலப்பகுதியில். காய் - காய்த்தலையுடைய. மோடு - பருத்த வயிறு. முழுக்குழவி - இளங் கன்றுகள். கூடு - நெற்கூடு.

ஆற்ற-மிக.

99. ஆரா இயற்கை-ஈண்டு, அமையாத இயல்பு.

அருளன்மாறு-அருளுதலால்.

இயலழகு - இலக்கணச் செம்மை. அவைதம்மின் செல்கை.

100. பொத்திட்டு - துளை செய்து. ஆராமை - ஈண்டுத், தெவிட்டாமை.

4. பழக்கம்

101. வகுந்து-வகுத்து.

102. கதுவல்-பற்றல்.

அளிது- அளிக்கத்தக்கது. பெறலருங் குரைத்து - பெறலரியது.

103. ஆறு - அமையா, போழா-பிளக்காத.

104. இயலுறும் -வளரும். செறிவுறும் - அடர்த்தியாகும். பால்வகை-ஊழ்வகை. தொன்றுதொட்ட- பழமைப்பட்ட.

105. ஈரிதாய் - ஈரமுடைய தாய். பகடுகள் - உழவு காளைகள். உவா - அமாவாசை. நிகரவும் - ஒப்பவும், தூறு - குறுங்காடு. பொருவவும் - ஒப்பவும். பயிறல் - பழகல்.

106. குருத்தின் - குருத்திலின்று.

107. அறன்கடை - அறத்தின் இன்மை.

108. அறத்தாறு - அறநெறி. அறனாக்கம் - அறப்பேறு. துப்புரவு - நுகர்ச்சி. செம்பொருள் - கடவுள். பேராவியற்கை - வீடுபேறு.

110. முடங்கல் என்னும் ஓலை - கடிதம்.

111. நித்திலத்தின் - முத்தாகிய.

112. பொர - மாறுபட. பொரு - முட்டிய. மறைக்

கொண்டன்றே - மறைத்தற்குக்கொண்டதோ வெனின். மறைப்பதுவே - நிழல் செய்வதே.
நகுமொழிகள் - நகைமொழிகள். வழக்குஅறிய வல்லார் - வழக்கை அறிவிக்க வல்லாரை.

113. இடக்கரை - இடக்குச் செய்வாரை. வழங்குதற்கண் - ஆளுதற்கண்.

114. வாயுறை வாழ்த்து - வாழ்த்து தலையுடைய சொன் மருந்து. வயங்க - விளங்க. இன்றி-இன்றும்படி. வழி நனி பயக்கும் - பின்பு இனிமை மிகப் பயக்கும். ஓம்படைக்கிளவி - பாதுகாப்புச் சொற்களால். வாய் உறுத்தற்று - மெய்யாக அறிவுறுத்துவது.

அவையடக்கியல்-அவையை அடக்கும் சொல்வியல்பு. அரில் தப-குற்றந்தீர. வல்லா - வல்லாதன. வகுத்தனர் - வகுத்து; பகுத்தறிந்து. வழி - வழிபடுகிளவி. மொழிந்தன்று - மொழிந்தது.

செவியுறை - செவியறிவுறூஉ; செவியறிவுறுத்தி வாழ்த்துதல். செவி மருந்து எனினுமாம். பொங்குதல் - மிகுதல், புரையோர் - உயர்ந்தோர். அவிதல் - அடங்குதல்.

115. அங்கதக் கிளவி - வசைக்கிளவி.

இயலுரை - மெய்யுரை; இனித்தலும் இடித்தலுமின்றி வாளா நடுநிலையாயுரைக்குங் கருத்துரை.

இன்னாது-தீது. துன்னருந் துப்பின்-அணுகுதற்கரிய வலிமையினை யுடைய. வய மான் - வலிய குதிரை. அறவை - அறத்தையுடையை.மறவை - வீரத்தையுடையை. நிலை - வாசற்கால். சிறை - பக்கம்.

117. இயல் வழக்கு - இயற்கை வழக்கு. வண்ணக்கர் - நாணய பரிசோதகர். காணம் - பொற்காசு.

118. எறித்தரு - எறித்தலைச் செய்கின்ற. சுவல் அசைஇ - தோளில் வைத்து. மாலை - இயல்பு. கொளை - கொள்கை. நடை - ஒழுக்கம்.

செயற் பாலதோரும் என்பதில் ஓரும், அசை.

119. காட்சி - அறிவு. நெய்தல்-சாக்காடு. தொய்யா-

இன்ப நுகர்விற் சோர் வில்லாத. மாறிப் பிறப் பின் - மாறிப் பிறக்கும் பிறப்பின்கண். இன்மை யும் - நுகர்ச்சி யுண்மை யும் இன்மையும். தவத் தலை - மிகச் சிறந்தது.

5. வழக்கம்

124. தெள்ளொளிப் பெரும் பொருள் - கடவுள்: அண்ணிக்கும் - தித்திக் கும்.

125. முகிழ்த்து - தோன்றி.

127. துளக்கல்-அசைத்தல். துணைமை - அளவினை.

ஏதுநடை-காரணஇயை பு. மேவாங்கு-பொருந்திய வகையில்.

129. அறிய - பலர் உள்ள மும் அறிந்து கவரும்படி.

130. மரபுநிலை - வழக்கு நிலை.

131. துறுகல் - கரட்டு நிலம்.

132. முழுமகன் - அறிவி லான். கோலி -வகுத்து - சுடர் காவல் - சுடர் ஒளி விடுதல்.

133. அழகில் பகுதி - அழ கில்லாத பகுதி.

134. துகிர்-பவளம். காமரு- விரும்பத்தக்க. தொடை புணர்ந்து - கோவை பொருந்தி. ஒருவழி - ஓரி டத்து.

கவின்-அழகு. இல்லது- நிகழாதது.

136. பொன் உரை கல் - பொன் தேய்த்துத் தரம் உணருங் கட்டளைக் கல்.

137. வாழ்வாங்கு - வாழு மியல்பினால்-உரு உவிய - உருவிய.

139. கருகருவென - முதன் மையும் இன்றியமையா மையுமாக. பொய்யும் வழுவும் - தீமையும் தவ றும். கற்பால் -மலைப்பாங் கரிலிருந்து. உமிழ்ந்த - உமிழப்பட்ட; கழுவாது- மெருகுறுத்தாது. நற் பால் - அதன் நல்லியல் பாகிய ஒளி. அழியும-மங் கும்.

140. அலகை - பேய்.

142. ஒழுக்கல் - ஒழுகச் செய்க. நீவல் - தடவல்.

143. அறிதுயில் - உறங்கு வது போன்றிருந்தும் அறிவுற்றிருக்கும் நிலை. நன்னர் - நல்ல.

தொல்லியல் மரீஇய - பழ மைத் தன்மையைப் பொருந்திய.

6. ஒழுக்கம்

144. நேர்வு - இணைந்தமை

தல். நெடுமை - தொடர்ந்து செல்லுதல்.
நயப்பாடு - மென்மை.
145. அருநடை - அரிய நடை.
பாடு - உலக முறைமை. முறைச் செலவு - நெட்டொழுக்கம்; முறைமையே கருதியொழுகுதல். துப்புரவு - வசதிகள்; உண்டி, மருந்து, உறையுள் முதலியன.
146. நயப்பாடு - மென்மை. நளினம் - மென்மை.
147. இழுமென் மொழி - மெல்லென்ற சொல்.
உள்ளி நோன் முதல் - பூண்டின் அடியைப் போன்ற வலிய திரளை.
148. ஒல்லையே - விரைய. கௌவை - எள்ளிளங் காய்.
149. காவலர் - அரசர்.
150. வாக்கிய - ஒழுக்கிய.
151. விழுத்தொடர்-சிறந்த தொடர்.
படுபாக்கு-படுதலை. ஒல்கார் - தளரார்.
152. கொளை நடை -கொள்கையும் நடையுமுடைய. இவ்விழுப்பம்-உயர்வுஎன்னும்இத் தெய்வப் பெற்றி. பரிந்தோம்பிக் காக்க - அழிவுபடாமற் பேணி வருந்தியுங் காக்க. தெரிந்தோம்பித் தேரினும் - ஆராய்ந்து மனத்தையொருக்கித் தேர்ந்தாலும்.
154. கழறவேண்டுதலும் - இடித்துரைக்க வேண்டுதலும்.
கலிமாப் புரவி - செருக்கிச் செல்லும் மாவினமாகிய குதிரை. வாதுவன் - அதனைச் செலுத்துவோன்.
155. செம்மல்-தலைமை.
161. சேறல் - செல்லுதல்.
162. தற்பிறர் - தன்கட் பிறர். நோநொந்து - துன்பத்திற்கு வருந்தி.
169. மேஎய் - பொருந்தி.
170. உவர்க்கு நிலை - தெவிட்டு நிலை.
பாங்கரும் சிறப்பின்-தனக்குத் துணையில்லாத வீட்டின்பம் ஏதுவாக. நில்லாவுலகம் புல்லிய - நிலைபேறில்லாத உலகியற்கையைப் பொருந்திய.
கிழவனுங் கிழத்தியும் - தலைவனுந் தலைவியும். சிறந்தது - ஞானம்.
171. காட்சி -மெய்யுணர்வு. பொதுள - நிரம்பிப் பொருந்த.
172. கேள்வி நல்லுயிர் -

கேள்வி யளவேயான நல்லுயிர். வரைந்து-வரையறை செய்து. முதுநீர் - கடல்.

173. அடகு - இலை. ஓவம்- ஓவியம். வரைப்பு-இங்கே, இல்லம். பாவை - கொல்லிப்பாவை. தொடி - வளைகள். மள்ளன் - இளமையின்ப முடையோன்.

174. கண்டிகும் - கண்டேம். புலர்த்துவோன் - புலர்த்துவோனு யிருக்கின்றனன்.

அருவி ஏற்றலின் - அருவி நீரை ஏற்றலால். நிறம் பெயர்ந்து - நிறம் மாறி. தில்லை-தில்லந் தளிர். புல்லென் - புற்கென்ற, புற்கென்னும் பழுப்பு நிறமுடைய. அள் இலைத் தாளி - செறிந்த இலையையுடைய தாளியை, தாளிக் கீரையை. கொய்யுமோன்- கொய்வோன். மயில் என்றது,வாழ்க்கைத்துணையை

175. சான்று - நிரம்பி. பேராவியற்கை - வீடு பேறு.

176. சுவல்-தோள். மாலை- இயல்பு.

சூழல் - இடம்.

178. பாங்கினில் - முறைமையில்.

179. புரையுநர்- ஒப்போர்.

184. சீரை - மரவுரி. தைஇய - பொருத்தி அமைத்த. இமைக்கும் - ஒளிவிடும். உடன்கழிந்த- தொடர்பாகக் கழிந்த. செற்றம் - நெடுங்காலப் பகைமை. அந்தரக் கொட்பினர் - வானில் இயங்குவோராய். தாஇல் கொள்கை - வருத்தமில்லாத அருட் கற்பு.

185. ஐயவி யனைத்தும் - வெண் சிறு கடுகளவும்.

186. விழுப்பத்தை - தெய்வத் தன்மையை. எருமை- கல்லின்வடிவுக்குஉவமை. இடைதோறு - இடந்தோறும். ஆனிற் பரக்கும் - ஆன் நிரைபோல ஏராளமாய்ப் பரந்து தோன்றும். யானைய கானகம், முன்பின் கானகம் என்க. முன்பு - வலிமை. நீக்கி ஒன்ருது ஓம்புமதி என்க. குழவி கொள்பவரின் - குழந்தையை வளர்ப்பாரைப் போல. அளிது-அளிக்கத் தக்கது. பெறலருங் குரைத்து -

பெறற்கரியது, ஓ, தான், ஏ, குறை, அசை.

187. முயலகன்நோய்- ஒரு வகை வலிப்பு நோய்.

188. சிக்கும் - கலக்கும்; கலைத்து அப்புறப்படுத்தும். மா - புலி முதலிய கொடிய விலங்குகளும் மான் முதலியனவும்.

189. கலிங்கம் - ஆடை. ஆலமர் செல்வன் - சிவபிரான். சாவம் - வில். மீக் கூறல் - புகழ்தல். தலைப்போகன்மையின் - முடிவு போகாமையால். சிறு வழி - சிறிய இடத்தில். ஆகியக் கண்ணும் - ஆகிய விடத்தும், தம் முழை - தம்மிடத்தே.

190. தடவு - வேள்விக் குண்டம். உவரா ஈகை - வெறுப்பில்லாத ஈகையினால். துவரை - துவராபதி.

191. ஊறின்றி - தீதின்றி. முடலை - முறுக்குண்ட. முளி எரி - கனன்ற தீ. பொத்தி - மூட்டி. பாயற் பள்ளி - படுக்கையிடம்.

193. புகா - உணவு. உறு - எய்தாத.

194. அல்லற்காலை - துன்பக் காலம். மருட்கை - வியக்குந் தன்மை. எனைப் பெரும் - எவ்வளவு பெரிய. தோற்றம் - விளக்கம். சான்றோன் - பிசிராந்தையார். இசை மரபாக புகழ் இன்றியமையாத் தன்மையாக. கந்தாக - பற்றுக்கோடாக. வியப்பு இறந்தன்று - வியப்புக் கைமிக்கது; வியப்பு அளவின் மிக்கது என்றபடி,

துகிர் - பவளம். காமரு - விரும்பத்தக்க. சேயவாயினும் - சேய் நிலத்தினவாயினும். தொடை புணர்ந்து - கோவை பொருந்தி. கலம் - அணிகலம். சான்றோர் பாலராப - சான்றோர் பக்கத்தவராவர்.

196. இருபாற் பெயரிய - இருகூற்றுற் பெயர் பெற்ற. உரு - உட்கு; நன்குமதிப்பு. நீடுநிலை - நெடுங்காலம் நிலைபெற்றிருந்த. கேடும் - அழிவும். கழாத்தலை - கழாத் தலையார்.

உன்னாடு - உன் நாடு; பொன்னாடு - பொன் நாடு. எடுத்தருளிய - மேம்படுத்தருளிய. நறு நிகழ்ச்சி - நல்ல நிகழ்ச்சி.

The B.. N. Press, Madras.